JUDY GILL

Acea noapte magică

Traducerea și adaptarea în limba română de:
FILOFTEIA ISCRU

ALCRIS

Capitolul 1

"În clipa asta mă aflu în plin vis sau mai exact în mijlocul șirului de birouri în care își are sediul revista *Dream*, situată la etajul șapte al clădirii al cărui proprietar este Editura Dhelton, din centrul Manhattanului. Suntem la numai câțiva kilometri de sala de curs dezafectată din subsolul Universității Columbia, unde un grup de studenți cu spirit de inițiativă se lansau în aventura înființării unei gazete clandestine în urmă cu exact cincisprezece ani. Ea are acum același titlu, dar în timp ce privesc în jurul meu la cadrul elegant și modern al sediului central al revistei *Dream*, nu pot să mă abțin să nu mă gândesc că a fost parcurs un drum foarte lung de către tânăra echipă de odinioară."

Julianne aruncă o privire de jur-împrejurul sălii de recepție. Ziariști, editori, directori de colecții discutau aprins, bând șampanie și ronțăind aperitive. Invitații de onoare nu se aflau încă acolo și Julianne realiză faptul că dacă se întorcea spre ușă la fiecare două minute, nu-i făcea să sosească mai repede.

Connie Simmons, reporter la *Lumea Actualității și Spectacolelor* stătea în picioare în fața mesei pe care trona un tort imens în care erau înfipte cincisprezece lumânări. În spatele acestuia se găsea o fotografie mărită în alb-negru care o înfățișa pe Julianne ceva mai

tânără, împreună cu colegii ei de la *Dream*, făcând giumbușlucuri pe pajiștea campusului universitar. Troy făcuse poza cu un declanșator cu întârziere. Cei trei băieți stăteau cu un genunchi în pământ, Julianne era întinsă peste ei, sprijinindu-se într-un cot, Kimberly era cocoțată pe umerii lui Seth și Laura își încolăcise brațele în jurul gâtului lui Andrew. Fusese o minune că Julianne și Kimberly nu căzuseră, deoarece toți se prăpădeau de râs. Purtau obișnuitele lor tricouri și blugi aveau părul lung și priveau fix spre aparat.

De obicei, Julianne păstra fotografia agățată pe un perete din biroul ei. Ochii le străluceau și păreau atât de idealiști ... Timpul trece repede, își spuse Julianne. Trebuie pur și simplu să se resemneze cu acea idee, fără niciun regret.

Văzu în prietena ei Connie îi făcu semn. Își netezi rochia albastră cu mâneci bufante și se duse la ea. De la înălțimea ei de un metru șaizeci și șase, deoarece purta tocuri înalte, Julianne o domina cu mult pe prietena ei, care ridică ochii spre ea.

– Ești emoționată? o întrebă Connie.

– Pentru că apar la televizor? Nu, nu prea.

În schimb, gândul că-l va întâlni pe Troy o făcea să fie ușor indispusă.

"Mă aflu alături de Julianne Robinson, redactorul-șef al revistei *Dream,* recită Connie întorcându-se cu fața la camera de luat vederi. "Ea este una din cei șase studenți ai Universităților Columbia și Barnard, fondatorii revistei care a devenit în prezent una lunară de o sută de pagini, cu distribuție internațională și circa 500.000 de cititori. Spune-mi, Julianne, totul s-a petrecut ca în filmele cu Judy Garland și Mickey Rooney? Adică cineva exclamă deodată: « Hei! dar unchiul meu are un hambar pe care sunt sigur că ni-l va împrumuta ... ce-ar fi să punem în scenă un spectacol? »"

– N-a fost chiar așa, răspunse Julianne. Totul a început cu un memoriu pe care a trebuit să-l pregătim. Ne-am hotărât să ne unim

forțele și să ne concentrăm studiul asupra câtorva clădiri din Morningside Heights, care erau proprietatea Universității. Unul din noi s-a ocupat de locatarii bătrâni, altul de copii și de modul în care folosesc aceștia spațiul din zonă, al treilea s-a axat asupra relației dintre studenți și locatari etc. Troy Bennettt, unul din membrii fondatori, avea un aparat de fotografiat, de care s-a folosit din plin. Începând de atunci, am tipărit memoriul nostru în atelierele Universității Columbia, l-am distribuit gratis și am avut oarecare succes.

– Titlul original era *The Dream* și nu *Dream*. Cum ați ales acest nume?

– Ne-am inspirat din unul din jurămintele pastorului Martin Luther King. "Am avut un vis .." Eram simpatizanți ai lui Luther King.

Connie se întoarse din nou către cameră.

– Pentru a sărbători a cincisprezecea aniversare a revistei *Dream* , Julianne Robinson i-a invitat pe cei cinci cofondatori care ar trebui în mod normal să asiste la gală. Ce s-a întâmplat cu ei?

Se răsuci spre Julianne.

– Au sosit?

– Nu încă, dar sunt sigură de prezența a cel puțin patru dintre ei, care m-au sunat și mi-au spus că vin.

Troy era singurul care nu dăduse niciun semn de viață. Oare aruncase invitația fără măcar s-o citească?

– Vor veni, o asigură ea cu însuflețire, ca și cum ar fi vrut să se convingă și pe ea că e adevărat.

– Mamă! Doar n-o să porți așa ceva! exclamă Rita.

Laura se admiră în oglinda din dormitorul ei și în ciuda protestelor fiicei sale, era totuși mulțumită de ceea ce vedea. Purta o fustă dintr-o țesătură indiană pe care o avea de pe vremea studenției și o bluză strâmtă din dantelă albă cam din aceeași perioadă.

– Nu-ți place?

– Ești groaznic de demodată!

Laura aruncă o privire spre adolescenta de treisprezece ani care stătea lungită pe patul ei. Rita era îmbrăcată cu un pulover roz tricotat cu ochiuri mari care-i venea până al genunchi – pe vremea Laurei îi putea servi drept rochie – și niște pantaloni destul de largi, lungi până la glezne. Părul Ritei era tuns în stil punk și în urechi purta niște cercei imenși de formă triunghiulară. În aceste condiții, dacă Ritei îi plăcea cum îi stătea îmbrăcată, Laura era încântată că nu era prea entuziastă cum arată mama ei!

– Știi de câți ani am fusta asta? o întrebă ea luând o perie de pe măsuța de toaletă.

– Probabil că e mai bătrână ca tine, îi răspunse Rita uitându-se cu o privire nemulțumită la una din unghiile ei vopsite în verde cu picățele, care se cojise.

– Nu exagera! Am cumpărat-o pe când eram studentă. Era pentru prima oară când nu eram îmbrăcată în minijupă.

– Așa, parcă ai fi o țigancă.

– Exact, și e minunat!

De fapt avea ceva de țigancă în părul ei creț și ciufulit, ochii negri și pielea oacheșă de la natură. Își puse cercei în ureche și niște brățări la mâini.

– Gata.

Apoi se învârti și spuse:

– Mi se pare că îmi stă bine așa.

– Nu ești prea mofturoasă.

Se auzi soneria de la intrare și Rita alergă să deschidă ușa. Peste câteva secunde se întoarse împreună cu Courtney Gonzales care locuia la trei etaje mai jos, era de origine portoricană și crescuse într-un mediu la fel de nonconformist ca și cel al Ritei. Cele două adolescente erau nedespărțite.

– Ești superbă, Laura, exclamă Courtney.

– Bine că ești aici ca să-mi mai ridici și mie un pic moralul! glumi Laura râzând.

Își aruncă un șal croșetat pe umeri.

– Fetele mele, eu n-o să mă întorc decât după miezul nopții. Dacă vi se face foame, aveți înghețată degresată din fructe în congelator.

– De ce nu putem să mâncăm și noi înghețată normală, ca toată lumea? se plânse Rita.

– Cea degresată e mai sănătoasă și, în plus, e nevoie să slăbim, interveni Courtney.

Îi dădu un cot Ritei. Cele două adolescente erau slabe ca niște scobitori.

Doamne Dumnezeule, își spuse Laura, ce dificil e să ai treisprezece ani!

– Vreți să vă sun peste o oră sau două ca să văd dacă totul e în ordine? le întrebă ea în timp ce-și lua geanta.

– Mamă! se răți Rita.

– Bine, am șters-o! Să fiți cuminți!

Boeingul aterizează lin. Seth deschise ochii și își căută ochelarii de soare în buzunarul interior al sacoului. Era aproape șapte seara, dar ochelarii rotunzi erau doar o jucărie cu lentile-oglindă.

Nu-și mai dădu osteneala să-și strângă cravata. Atunci când porți un costum alb șifonat și o cămașă de culoarea oului de rață, n-are rost să te mai sugrumi cu o cravată. Se uită la oamenii de afaceri îmbrăcați sobru și își spuse că aceștia erau lipsiți total de eleganță. Recepția trebuia să înceapă la ora șapte, așa că nu mai avea timp nici măcar să treacă pe la hotel. Avionul se învârtise mult timp peste Long Island, ceea ce-l făcuse să întârzie enorm.

Coborî primul pasarela, îmbrâncind din neatenție stewardesa care saluta pasagerii cu o față radiind de fericire pentru a le mulțumi că aleseseră United Airlines. Acest fapt îi aminti de un poster pe

care-l avea în camera lui de la Universitate. Acesta înfățișa două gâște care se îmbrățișau în văzduh, sub care era scris: "Zburați cu United Airlines". Îi plăcea foarte mult acel poster, ca și jocul de aruncat la țintă cu săgeți pe care era figurat chipul președintelui.

Limuzina albă era parcată în fața aeroportului. O închiriase în glumă. De ce să se lipsească de ea, dacă avea cu ce s-o plătească? Șoferul, care părea că abia ieșise din adolescență, stătea cu fundul pe capotă. Când Seth se apropie de el, se dădu repede jos.

– Sunteți domnul Stone? îl întrebă el punându-și rapid șapca pe cap.

– Da.

Seth își puse valiza în portbagaj și urcă în mașină fără să mai aștepte să i se deschidă ușa.

– Nu mai trecem pe la Sheraton, îi spuse Seth când bărbatul se așeză la volan. Mergem direct la Shelton Building.

– Bine, domnule Stone.

Domnule Stone ... Seth zâmbi.

– Conduci de mult mașina asta? îl întrebă el.

– De un an, domnule.

– Câți ani ai?

– Douăzeci.

Exact la vârsta aceea, Seth intrase în echipa revistei *Dream.* Ce treabă mai aveau acum tinerii, în afară de a merge la cinematograf și a conduce limuzine?

– Ce ai de gând să faci pe viitor?

– Studiez să devin actor, i se confesă șoferul. Urmez niște cursuri la "Neighbourhood Play House".

– Ah, da? Îți urez succes. Și eu lucrez în domeniul cinematografiei. Scriu scenarii.

– Serios? E grozav!

Tânărul părea încântat.

– Ați colaborat la vreun film de care să fi auzit?

– Numai dacă îți plac cele de serie B, răspunse Seth cu un aer modest. "Victoria femeilor Ninja", "O vară fierbinte", "Întoarcerea bărbatului cu pumnal" ...

– Credeam că personajul principal a murit, observă băiatul. A sărit pe o mină, dacă îmi aduc bine aminte.

– Dar în ziua de azi știința poate să facă minuni, îi răspunse Seth râzând, încântat să-și descopere un admirator. În altă ordine de idei, chiar crezi că o să ajungem în Manhattan anul ăsta?

– E vineri seara, se scuză șoferul. O să încerc să accelerez.

– Bine, atâta vreme cât respecți viteza legală, îi răspunse Seth. Nu țin neapărat să mă trezesc în vreun spital.

Necazul cu genul acela de întâlniri, își spuse Kimberly, era că ele se transformau într-un calvar atunci când aveai impresia că viața ta era un eșec total. Studentele din generația ei, la Barnard, se adunau o dată la cinci ani. Ultima oară fuseseră foarte mândre de succesul lor. Sally Boston își deschisese un cabinet medical, Cathy Beck era jurist, Doreen O'Connell publicase de curând o carte despre Irlanda, Brenda Slavin era pe punctul de a-și deschide al doilea magazin, Melania Fierberg, expertă în faună marină, se căsătorise și radia de fericire. Când Kimberly subliniase viața exemplară a colegelor lor, Julianne îi spusese că cele care își rataseră viața veneau rareori la genul acela de petreceri.

Și Kimberly fusese dată drept exemplu. În urmă cu puțin timp prezenta toate caracteristicile succesului. Era fericită în căsnicie și cariera ei în firma de relații publice pentru care lucra era în plină ascensiune. Din nefericire, acum totul se schimbase și Kimberly se simțea stânjenită de faptul că trebuia să participe la aniversarea revistei *Dream.*

Oricum, era prea târziu să se întoarcă acum la Washington. Bătu nervoasă în volan cu degetele ei cu unghii lungi și vopsite cu grijă.

Își verifică machiajul în oglinda retrovizoare, în care văzu imaginea unei tinere frumoase și agreabile, fără niciun rid pe față. Cu toate astea, se simțea bătrână și obosită.

"Întotdeauna trebuie să vezi latura pozitivă a lucrurilor", îi spusese Julianne. Ai o meserie de prestigiu de care ar trebui să fii mândră". Așa e, îi răspunse Kimberly în gând, lucrez câte zece ore pe zi, sunt prost plătită și ce importanță are că-i spun senatorului pe numele mic ?" Deși senatorul Milford o rugase să-i spună "Howard", în sinea ei rămăsese "Senatorul". Așa îl numea echipa ei. Apartenența la acel grup părea foarte măgulitoare, dar de fapt Kimberly nu participa cu adevărat la elaborarea unei politici anume, ci se mulțumea să-i dea o formă și pregătea discursurile senatorului.

Se simțea epuizată și plictisită de lupta permanentă pentru putere care se dădea la Washington, de faptul că nu reușea să lege două-n trei ca să-și poată plăti chiria apartamentului din Georgetown, ca să nu mai pună la socoteală și onorariile avocatului, deoarece fusese nevoită să accepte în cele din urmă că de fapt căsnicia ei se terminase. De când se mutase în Chevy Case, Whitney Brannigan îi făcea o curte asiduă, ceea ce o enerva la culme pe Kimberly. În sinea ei nu-și pierduse total speranța că își va rezolva problemele cu Todd, fostul ei soț, și o va lua de la capăt pornind de pe baze noi.

Din nefericire, șansele erau destul de slabe. Oare ajunsese fără să-și dea seama în tabăra rataților? Data viitoare când va trebui să completeze un formular oarecare, va fi nevoită să scrie la rubrica respectivă "divorțată". Se dojeni în sinea ei. Ar face mai bine să-și schimbe starea de spirit înainte să ajungă la Shelton Bulding. Avea de gând să intre în sală cu capul sus, ca și cum ar fi avut o viață perfectă, mergând din succes în succes, așa cum i se prezisese de fapt. Nu fusese ea aleasă în ultimul an de liceu "Fata cu cele mai mari șanse de reușită în viață"?

Înaintând precum o regină învingătoare, așa cum părea să fie considerată, va face totul să pară veselă. Julianne era singura care-i cunoștea temerile și atunci când o va însoți la ea acasă, unde urma să rămână peste noapte, își va lăsa în sfârșit garda jos și-i va povesti prietenei sale toate detaliile murdare ale primei sale întâlniri cu omul legii.

Nu-ți uita jacheta, strigă Edith întinzându-i haina maro de catifea reiată lui Andrew, și lasă-mă să-ți aranjez cravata. Așa, acum e bine. Ești superb! Sunt sigură că o să te distrezi foarte bine.

– Evident, o aprobă Henry, stând în picioare în spatele lui Edith.

– Și mie îmi place genul ăsta de întâlniri, spuse Edith. Sunt foarte bucuroasă că s-a ivit ocazia să ne vizitezi. Nu te vedem prea des, Andrew.

Acesta din urmă schiță un zâmbet forțat. Nu din cauză că nu-i plăcea să vină pe la părinții lui, ci pentru că de fiecare dată când o făcea, ei păreau întotdeauna extrem de triști. Deși râseseră și glumiseră tot timpul, ochii lor erau aburiți de lacrimi. Pentru ei, el nu era un om matur, ci în primul rând un fiu și această realitate era uneori dificilă.

– Masa a fost delicioasă, Edith, spuse el cu un zâmbet afectuos, potrivindu-și ochelarii pe nas. O să încerc să nu mă întorc prea târziu.

– Nu fi ridicol, protestă Henry întinzându-i cheia. Oricum, n-o să te așteptăm. Probabil îți vei petrece o parte din noapte stând la taifas cu prietenii tăi. Mâine o să te lăsăm să dormi.

– Îți mulțumesc, Henry.

– Ești superb, dragul meu! exclamă Edith. Sper că totul va fi bine.

Andrew coborî pe alee fără să se uite înapoi. Știa că Edith și Henry erau pe verandă și se uitau după el cum pleacă. Îi iubea foarte mult, dar uneori îl cam sufocau cu dragostea lor, ceea ce îi dădea o impresie de claustrofobie.

După ce dădu colțul străzii pe care se înșirau frumoasele case joase înconjurate de grădini, începu să se mai relaxeze. Până la urmă era mai ușor să-i iubească pe Edith și Henry de la o anumită distanță, fără să fie obligat să se confrunte cu melancolia lor latentă, care nu va dispărea niciodată.

Nu voia să se mai gândească la acest subiect și își alungă tristețea încercând să se concentreze asupra prietenilor pe care urma să-i întâlnească. Julianne, Seth, Troy și Laura. Uitase de Kimberly, superba Kimberly, cu zâmbetul ei provocator și veșnicul ei optimism. Încercă să ghicească ce le rezervase soarta foștilor lui colegi. Laura adoptase probabil unul sau doi orfani din Asia și începuse să pună pe picioare o fermă. Seth? Dacă nu se lenevise prea tare, poate se apucase de vreo afacere neserioasă, de genul comerțului cu aparate video sau CD-uri. Troy locuia singur în Sierra Nevada făcând fotografii superbe, reîncarnând personajul lui Ansel Adams. Cât despre Julianne ... Andrew citea în mod regulat *Dream.* Dar Kimberly Belmont, frumoasa din Sud? Era cu siguranță măritată, avea doi copii, trăia într-una din acele minunate case cu coloane din Atlanta, fiind foarte activă în tot soiul de comitete și conducând vreo organizație de genul Crucea Roșie sau Amnesty International.

Stând la volanul mașinii lui, Andrew își imagină că prietenii lui n-ar fi deloc surprinși de profesiunea lui. Cu toate astea, ei îl știau purtând barbă dintotdeauna și nimeni nu-i văzuse vreodată fața fără păr pe ea. Se ducea rareori la New York, dar pe când trecea granița invizibilă care despărțea cartierele Westcheter și Bronx, se simțea ceva mai stânjenit. Poate că petrecuse prea mult timp în bârlogul lui din Massachusetts sau poate că se cam sălbăticise. Până la urmă însă, Andrew se bucură că avea ocazia să se afunde din nou în orașul acela uriaș, animat și zgomotos în care locuise patru ani. Călătoriile în trecut nu erau întotdeauna încărcate de triste̦te. Traversă podul Manhattan cu zâmbetul pe buze.

Troy își strivi țigara cu vârful pantofului și privi speriat zgârie-norii de pe partea cealaltă a străzii. Undeva în clădirea aceea niște oameni beau, mâncau și se felicitau. Cinci din ei erau colegii lui de la *Dream,* din rândurile cărora făcea parte și Julianne.

Era aproape ora opt. Acum trebuia să se hotărască dacă se ducea să li se alăture acestora sau se întorcea imediat la Montreal.

– Mai vreți cafea? îl întrebă chelnerița, care ținea în mână o tavă cu o ceașcă plină pe ea.

Se întoarse de la fereastră, clătină din cap și scoase o altă țigară din pachet. În jurul lui se vorbea cu accent american, dar nu putea să scape de impresia că era într-o țară străină. Asta deveniseră Statele Unite pentru el din acea faimoasă zi de 4 iulie 1972, Ziua Independenței, își spuse el zâmbind cu tristețe.

Își aprinse țigara, își sprijini bărbia în mână și se uită din nou spre Shelton Building. Geanta de voiaj era pe un scaun, lângă el. Aranjase să doarmă la Peter în cazul în care ar fi rămas în oraș. Dacă Peter nu i-ar fi transmis invitația sau dacă Julianne i-ar fi trimis-o părinților lui, n-ar fi primit-o niciodată și la ora aceea n-ar fi nevoit să-și facă probleme de conștiință în cafeneaua aceea mizerabilă.

Julianne nu l-ar fi invitat dacă nu l-ar fi iertat. Plecase în urmă cu cincisprezece ani și ea nu era genul de femeie care să lase la o parte resentimentele. Acum probabil era măritată cu un domn foarte serios și foarte onorabil. Pe toți dracii! De ce oare n-o sunase ca să afle cum stăteau lucrurile, în loc să stea acolo ca un tâmpit, neștiind ce surpriză îl aștepta?

Văzu o limuzină albă oprind în fața ușii zgârie-norului și se întoarse furios. Dacă era vorba despre genul acela de "party", era convins că va face într-adevăr senzație cu blugii lui vechi, ghetele uzate și jacheta din piele. Purta acele haine pentru că erau confortabile ... cu o mențiune specială pentru ghetele de film western pe vare le adoptase odinioară ca s-o imite pe Julianne.

Toate astea se întâmplau în urmă cu multă vreme. Acum probabil că ea purta tocuri înalte, o rochie provenită de la o mare casă de modă și era machiată cu foarte mare artă. Astăzi se prezenta ca o femeie de afaceri temută și respectată, care trimitea invitații pentru recepții stupide pe hârtie de lux, având drept antet numele și funcția ei.

Fir-ar să fie! De ce naiba venise aici?

Dând colțul străzii, Laura observă limuzina și rămase pe loc, întrebându-se curioasă ce celebritate urma să-și facă apariția. Înainte însă ca șoferul să apuce să iasă ca să deschidă portiera, un bărbat țâșni afară. Era subțirel, deșirat și purta niște ochelari caraghioși de formă rotundă. Avea părul blond și ciufulit tuns scurt și purta un costum din in alb șifonat și o cămașă cu sclipici. Era convinsă că acea ținută ar fi încântat-o pe Rita.

Atunci când bărbatul o zări pe Laura, se opri brusc, apoi un zâmbet îi lumină fața:

– Laura? Laura Brodie? Tu ești? strigă el cu o voce tremurătoare.

– Seth!

El o strânse tare în brațe, după care se uită mai atent la ea.

– Știi că nu te-ai schimbat deloc? Am impresia însă că o s-o ținem așa toată seara.

– Nu pot să spun și eu același lucru despre tine, exclamă ea râzând.

Ultima oară când îl văzuse, pe umeri îi cădea o coamă încâlcită de păr și garderoba lui consta de obicei în tricouri inscripționate de el cu sloganuri, blugi plini de ecusoane și diverse decorații, și veșnicele lui sandale din piele pe care le purta și iarna și vara. Ea lăsă ochii în jos și observă că de data asta era încălțat cu niște ghete de un roșu-intens. Crezu că o să moară de râs. El își scoase ochelarii și se uită la ea cu un aer calm.

– Spune-mi, Brodie, mi s-au schimbat ochii?

– Nu, Seth.

Redevenind serioasă, ea îi zâmbi cu afecțiune.

– De fapt, ți s-au schimbat. Nu mai ai fața obosită și pleoapele îngreunate de somn .

– Asta e din cauză că dorm mai mult.

– Nu la asta mă refer.

El schiță o grimasă:

– Ai dreptate. Acum sunt un om cumpătat. Aș putea să trec orice test sanguin fără nicio problemă. Dar tu ... tu ești superbă.

– Mincinoasule! M-am mai îngrășat.

– Doar cu vreo trei kilograme. Foarte bine! Erai prea slabă. Și uite ce păr ai!

El îi atinse părul buclat.

– Măcar unul dintre noi se vede că n-a trecut pe la frizer să se tundă.

Ea îi luă ochelarii și-i încercă.

– Iar ăsta e un accesoriu total stupid, spuse ea. Ce te-a apucat să-ți iei o limuzină?

– Am închiriat-o pentru petrecere. E amuzant, nu?

– Unde locuiești?

– La Topanga Canyon, în împrejurimile Los Angelesului.

Se întoarse spre șofer și-i spuse:

– Ascultă, amice, du-te și ia-ți o cafea. M-am îndrăgostit brusc și asta o să dureze ceva timp.

O prinse de mijloc pe Laura și o conduse spre ușa lui Shelton Building.

– Mă simt măgulită de accesul ăsta de pasiune, Seth Stone.

– Te rog să mă crezi, draga mea, că intențiile mele sunt total necinstite.

Scoase invitația din buzunar și liftierul îi conduse la etajul șapte.

– Ascultă, exclamă deodată Seth, ce-ar fi să intru în salon

strigând: Salut prieteni, am venit din Los Angeles doar ca să vă strâng mâna. Ce părere ai?

– Dat fiind modul în care te-ai îmbrăcat, cred că ar fi mai bine să nu mai spui nimic!

– De fapt, din ce oraș al Statelor Unite vii?

– Brooklyn. Eu și fiica mea locuim într-un apartament din Flatbush.

– Fiica ta?

Ea dădu din cap zâmbind.

– Și soțul tău unde este?

– Nu știu.

– Ești divorțată?

– Nu.

Seth înălță din sprâncene.

– Foarte interesant! Mor de nerăbdare să aflu continuarea poveștii.

Dar ajunseseră în fața ușii duble care dădea în sala de recepție. Aceasta se deschise în fața lor și dădură cu ochii de un grup de trei persoane. Printre acestea ieșea în evidență o tânără cu părul negru, de o frumusețe rară, îmbrăcată într-o rochie foarte elegantă din mătase albastră. Ea stătea de vorbă cu o blondă cu părul coafat în stilul anilor 192o, căreia îi venea extrem de bine taiorul crem și bluza albă. Lângă ele stătea un bărbat înalt ras proaspăt, îmbrăcat într-un sacou de catifea maro și pantaloni kaki.

– I-am mai văzut pe oamenii aceia undeva, șopti Seth.

– Laura! Seth!

Kimberly se desprinse din grupul de trei și alergă spre ei.

– Ați venit împreună?

– Nu chiar, glumi Laura. El a sosit în limuzină și eu cu metroul.

– Nu, nu! Stai puțin! protestă Seth.

Luă o poză teatrală și spuse tare:

– Salut, prieteni, vin direct de pe coasta de Vest!

– Știam deja, spuse Kimberly. Ne-a spus Julianne.

– Andrew Collins! exclamă Laura, ești pur și simplu de nerecunoscut!

– Pe vremuri mă ascundeam în spatele bărbii ... Laura, arăți nemaipomenit!

– Și mai are și o fată, spuse Seth. Vă vine să credeți? Laura e mămică.

– Evident, spuse Kimberly. În urmă cu mulți ani, ea ne ținea loc de mamă tuturor.

– Mă duc să vă aduc ceva de băut, le propuse Julianne.

Zâmbi când văzu ochelarii lui Seth.

– Sunt ... caraghioși de nu se poate! Sper că-i vei purta atunci când o să-ți ia interviu Connie Simmons.

– Cine naiba e Connie Simmons? întrebă Seth.

– E reporter de televiziune, răspunse Andrew în timp ce Julianne pleca. O să apărem în emisiunea "Lumea actualității și spectacolelor".

– Ah, da? Unde e Troy?

– Încă n-a sosit, îl informă Kimberly. Julianne nu e sigură că o să vină,deoarece n-a răspuns la invitația ei. I-a trimis-o editorului său, care-i publicase un album de fotografii făcute de el în urmă cu câțiva ani.

– Sunt foarte impresionat, spuse Seth. Andrew, ce poți să ne spui ca să faci concurență performanțelor lui?

– Ei bine, aflați că și eu am scos o carte, răspunse Andrew înainte de a sorbi o înghițitură de șampanie.

– Probabil că sunt un analfabet, se plânse Seth, întorcându-se spre Laura. N-am auzit nimic despre ea. Tu știi ceva despre asta?

– Nici eu. Despre ce e vorba în carte, Andrew?

– E un studiu de economie politică despre America Latină. E

foarte plictisitor subiectul.

– Ești profesor?

– Da. La Amherst College.

– Asta-i bună! exclamă Seth, care părea încântat de succesul fostului său coleg. Amherst College! Și eu care voiam să impresionez oamenii cu ochelarii mei hoolywoodieni!

Julianne luă două cupe de pe o tavă. Spiona cu coada ochiului micul grup care râdea și pălăvrăgea în fața intrării. Kimberley sosise prima, frumoasă ca întotdeauna, dar în ochii ei se citea o ușoară neliniște. O trăsese pe Julianne într-un colț.

– Să nu sufli nicio vorbă referitor la mine și la Todd, ne-am înțeles? Suntem pe cale să ne împăcăm și viața mea e un calvar. O să vorbim mai târziu despre asta, dar să nu spui nimic celorlalți.

Julianne jurase să păstreze secretul. În momentul acela își făcuse apariția Andrew, distant și rezervat. Kimberly își revenise imediat, afișând o siguranță demnă de o profesionistă, după care se grăbise să-l întâmpine pe vechiul ei prieten.

Julianne găsise adresa părinților lui Andrew la administrația Universității Columbia. Aceștia o informaseră că el preda la Amherst College. În ceea ce-l privea pe Seth, ea era la curent cu cariera lui de scenarist, deoarece *Dream* publica în mod regulat articole despre cultura contemporană și implicațiile ei sociologice, în stilul analizelor pe care le făcea însuși Seth pe vremea când scria pentru *Dream*. Apoi, dăduse de urma Laurei scriind Universității Barnard. Se bucurase când aflase că locuia în Brooklyn și că puteau să se vadă mai des. Cât despre Troy ...

În clipa aceea își făcu apariția, îmbrăcat în blugii lui vechi și geaca din piele. Ochii lui negri erau temători și se vedea că se simte stânjenit. O geantă veche de voiaj zăcea la picioarele lui.

Venise Troy.

Capitolul 2

– Ești sigur că nu te deranjez? întrebă Laura.

Seth izbucni în râs și deschise portierele limuzinei.

– Nu fi ridicolă. Mașina asta e plătită dinainte, așa că de ce să mai pierzi timpul chemând un taxi? În plus, când ai intrat în așa ceva ultima oară?

– Poate într-o viață anterioară, dar nu sunt sigură nici de asta.

Până la vârsta de treizeci și cinci de ani, Laura nu fusese proprietara niciunei mașini. De fapt, bunurile materiale n-o interesaseră niciodată prea mult. Cu toate acestea, aprecia luxul atunci când n-o costa nimic. Șoferul lăsă din mână cartea pe care o citea și își puse chipiul pe cap.

– Unde mergem, domnule Stone? La *Sheraton*?

– Nu, în Brooklyn. Ne ducem mai întâi s-o însoțim pe prietena mea până acasă la ea.

Seth apăsă pe un buton și se ridică un geam între ei și șofer, oferindu-le mai multă intimitate. Laura făcu ochii mari de uimire.

– Dacă ai vrut să mă dai gata, să știi că ai reușit. Dar ... unde e televizorul?

– Unele femei nu sunt niciodată mulțumite, bombăni Seth, prefăcându-se supărat. Imaginează-ți că atunci când am închiriat

mașina asta, am făcut precizarea: "fără televizor", de teamă să nu dau peste vreun film făcut după un scenariu de-al meu, ceea ce mi-ar fi stricat orice plăcere.

– Să nu-mi spui că or să facă un film după "O vară fierbinte" pe micul ecran!

– Pentru postul WC3 am scris "Drumul sclavilor", "Legături primejdioase", "Seniorii războiului" ...

– Ce subiecte educative! îl necăji Laura. Sper că ești bine plătit ca să scrii tâmpeniile astea.

El dădu din umeri.

– O să te miri, dar nu mă plictisesc nicio clipă.

– Mă bucur.

Era sinceră. Seth avusese întotdeauna o latură copilărească ce îl îndemna să se amuze mereu. I-ar fi părut rău să afle că muncea ca un mercenar, fără nicio plăcere, doar de dragul banilor. Se ghemui pe bancheta din piele și suspină mulțumită.

– Ești obosită?

Ea clătină din cap.

– Noaptea e abia la început, iubirea mea, glumi el.

– Poate în California, noi suntem însă pe coasta de est. Trebuie să te obișnuiești repede cu asta.

– Nu cred că o să am timp s-o fac.

– Când pleci înapoi?

– Duminică după-amiază. O să dorm în avion, câteva ore îmi vor fi de-ajuns.

– Ca la facultate.

Compara în minte băiatul plin de viață, pletos, atât de preocupat de tot ce se întâmpla în jurul lui încât reușea cu greu să se concentreze, cu bărbatul calm care stătea lângă ea. Avea același simț al umorului și purta părul blond la fel de ciufulit ca înainte.

– Seth, șopti ea. Mi-a fost dor de tine. Ar fi trebuit să rămânem în

legătură toți anii aceștia.

El dădu din cap și întinse mâna să-i dea la o parte o șuviță de păr care îi căzuse pe frunte. Acest gest încălzi din nou inima tinerei femei. Fuseseră întotdeauna foarte apropiați și i se părea normal să se afle alături de el în acea limuzină.

– Scriu foarte rar scrisori, se scuză Seth. Oamenilor care trăiesc din scris în viața de zi cu zi, le vine greu să facă așa ceva.

– Am fi putut să ne sunăm. Mă rog, de fapt tu ar fi trebuit să mă suni, deoarece bugetul meu e destul de slăbuț.

– Bineînțeles, dar cât timp ai stat în comunitatea aceea care n-avea nici măcar curent electric?

– Ai dreptate, cedă Laura, dar cinci ani fără nicio veste e cam mult. A fost grozav că ne-am revăzut cu toții.

Ochii îi străluceau de plăcere.

– Fiecare din noi a făcut adevărate minuni. Tu ești la Hollywood...

– Producând tâmpenii ... îi aminti Seth.

– Și distrându-te la nebunie! Julianne are revista, Andrew e profesor, Kimberly lucrează pentru senatorul Milford, Troy și-a deschis un studio ...

– Și tu le ajuți pe femeile singure. Și asta e extrem de interesant.

– Nu, e emoționant și satisfăcător din punct de vedere uman, dar nu e deloc interesant.

În clipa aceea, n-avea chef să vorbească despre meseria ei. Voia să se lase în voia acelor clipe fericite și amintirilor de pe vremea când era lipsită de griji. Îndatoririle ei profesionale extrem de dure erau adesea frustrante și deprimante. Când descoperise că ea însăși era însărcinată, era suficient de matură ca să-și asume responsabilitatea faptei sale. Făcuse o facultate și își dorea copilul. Majoritatea mamelor pe care le consilia erau adolescente provenite din medii defavorizate și total lipsite de experiență. Se agățaseră de gâtul

primului venit din nevoia firească de a iubi, dar ignoranța și problemele lor personale nu le permiteau niciodată să dăruiască iubire.

Pe undeva, îi invidia pe prietenii ei.

– Nu-i așa că arătăm bine pentru vârsta noastră? Mi s-au părut toți în plină formă fizică, continuă Laura. Kimberly e mai frumoasă ca niciodată.

– Era regina promoției ei, dar mă mir că se numește și acum tot "Belmont". Nu mi s-a părut a fi genul de femeie care să insiste să-și păstreze numele de fată.

– Am știut întotdeauna că era feministă, observă Laura.

– Da, dar ce inițiale și-a inscripționat pe tacâmurile din argint? Acesta este cu adevărat genul de probleme care o preocupă foarte mult pe Kim.

– O subestimezi, îl certă Laura, tu și ceilalți băieți. Nu din cauză că s-a măritat cu un prieten din copilărie nu e independentă.

– Hmm ... Și despre ce vorbeați voi, feministele independente, în timp ce eu, Andrew și Troy îi dădeam interviuri acelei scumpe Connie Simmons?

– Discutam despre ochelarii tăi și lipsa bărbii lui Andrew.

– Și Troy?

– El avea un aer rătăcit, Seth. Eu și cu Kim am observat imediat tristețea din ochii lui. Julianne a refuzat să comenteze acest subiect. Spunea întruna: măcar a venit, asta e cel mai important. Știi că, în seara asta, Kim doarme la Julianne? Mâine iau masa de prânz împreună cu ele. Mă bucur foarte tare că au revenit în viața mea. Mi-au lipsit teribil de mult.

– Dar știai că Julianne locuiește în New York atunci când te-ai mutat în Brooklyn. De ce n-ai luat legătura cu ea?

Laura își schimbă poziția, simțindu-se stânjenită. Mutarea de la Buffalo fusese obositoare. Trebuise s-o înscrie pe Rita la o școală

nouă și să-nceapă să lucreze într-un domeniu total necunoscut pentru ea. Julianne era o femeie de succes care frecventa o pătură socială superioară ei. Laura nu-și făcea cumpărăturile la "Bloomingdale", nu achiziționa antichități și nu-și petrecea week-endurile în Catskills. Persoanele care ocupau poziția Juliannei nu păreau s-o înțeleagă în general și, în consecință, le evita.

– Sper că mâine vom recupera timpul pierdut. Dar voi, băieții, despre ce discutați atunci când noi eram capete de afiș?

– Despre starletele cu care am legături.

– Oho!

– Am glumit. De fapt, amândoi au trecut prin momente grele. Troy nu e prea fericit la Montreal. L-am sfătuit să se întoarcă în Statele Unite, dar refuză cu încăpățânare. În ceea ce-l privește pe Andrew ...

– Ce zice?

– Ne-a vorbit despre soția lui. A murit în urmă cu câțiva ani, într-un accident mi se pare ... Mă rog, n-am înțeles prea bine ...

– Doamne păzește ... mie nu mi-a spus nimic

– Ce-ai fi făcut în cazul ăsta?

– L-aș fi strâns tare de tot la pieptul meu.

– Nu pot să-i țin eu locul?

Ea se lipi de pieptul lui și Seth o prinse cu brațul după umeri. Acea atingere caldă și amicală îi risipi tristețea pe care o simțise atunci când aflase despre doliul lui Andrew.

– Îi stă mult mai bine fără barbă și cu ochelarii aceia noi, observă ea.

– Da, are un aer mai puțin distant. Dar n-are rost să-ți faci griji pentru el. Se descurcă foarte bine. În plus, și tu ai pierdut o mare iubire. Și eu de altfel am pățit la fel. Au fost cel puțin vreo cincisprezece. Așa e viața ...

– Dacă te referi cumva la tatăl Ritei, să știi că de fapt nu l-am

pierdut, ci a plecat.

Neil nu era totuși, un om rău, ci doar unul slab, își spuse Laura în sinea ei. Se lipsise de bucuria de a crește un copil, dar numai el avusese de pierdut. De altfel, ea îl iertase de mult. Laura obișnuia să ierte însă foarte ușor. N-avea însă chef să i se confeseze lui Seth. Se temea ca el să nu aibă aceeași reacție ca și ceilalți. "De ce nu-l dai în judecată ca să obții pensie alimentară? Pe astfel de bărbați nu trebuie să-i lași să scape fără să-i faci să plătească."

Laura nu era însă răzbunătoare și nu știa nici măcar dacă Neil mai era în viață.

Din fericire, Seth nu-și continuă investigațiile.

– Rita o să fie trează atunci când o să ajungem acasă la tine? se mulțumi el s-o întrebe.

Rita se uită la ceasul de la mâna lui Seth.

– E ora unu. Dacă încă nu e în pat, o să aibă de-a face cu mine!

Șoferul îi făcu semn lui Seth și acesta lăsă geamul în jos.

– Care e adresa, domnule Stone?

– Uite cum vorbește tipul ăsta, îi șopti el Laurei. Parcă ar veni din alt secol.

– Tu l-ai achiziționat, comandându-l împreună cu limuzina, îl necăji Laura.

Apoi ea îi dădu indicațiile necesare tânărului, după care se ghemui din nou în brațele lui Seth.

– Și acum, vorbește-mi despre starletele tale.

– Toate sunt la picioarele mele.

– Eu vorbesc serios. Ce viață duci tu, Seth?

– Știi, merg rar cu limuzina, dar am totuși un Porche 944, un adevărat bolid, pentru a-mi oferi senzații tari.

– Și casa ta cum arată? Ai baie cu jacuzzi?

– Nu, n-am pat cu saltea umplută cu apă, nici oglindă în tavanul dormitorului, nu prizez cocaină, nu joc tenis, nu le sărut pe gură pe

tinerele cărora nu le-am fost prezentat, n-am iaht și nu port smoching. Și refuz să mă adresez oricui cu, "scumpa mea" sau "iubirea mea". Mai ai și alte întrebări?

– Tot nu mi-ai spus cum arată casa ta.

– Să vedem ... are opt camere, e modernă și se află pe coasta unui deal. Plus un coteț uriaș pentru câinele meu și un garaj pentru mașină.

– Și grădina?

El scutură din cap.

– Începusem să mă ocup de ea, dar pământul e prea arid. Dacă aș apela la serviciile unui grădinar, m-ar costa o avere. De aceea, mă mulțumesc doar cu un petic de iarbă și câteva tufișuri.

O strânse în brațe pe Laura și-și lipi obrazul de fața ei.

– Ar trebui să vii să-mi faci o vizită în California.

– Vorbești serios?

– Bineînțeles. Ai putea să înoți în Pacific, să te alegi cu un bronz pe care ți-l vor invidia toți și să te plimbi cu mine în Porche.

– Ar fi nemaipomenit! exclamă ea, preferând să dea uitării pe moment bugetul ei sărăcuț și vacanțele prea scurte de care avusese parte până atunci. Șoferul o trezi la realitate, întrebând-o:

– Suntem pe Ocean Avenue. Unde se află casa dumneavoastră, doamnă?

– E clădirea aceea de lângă hidrant.

Seth ridică ochii spre construcția decorată cu buloni în stil rococo. Tencuiala fațadei era scorojită și clădirea părea părăsită.

– Nu te deranjează dacă urc și eu puțin? o întrebă brusc.

– Sigur că nu, de ce mă întrebi?

– Nu știu. Cum reacționează fiica ta atunci când aduci necunoscuți în casă?

Laura izbucni în râs.

– Acum e mare, Seth. În plus, tu ești un prieten vechi, deși

trebuie să recunosc că arăți cam ciudat.

– Bine, dacă așa stau lucrurile, o să am grijă să te fac să te simți stingherită în fața Ritei.

– Oh, asta n-o să fie atât de greu, îl necăji ea. Nu trebuie decât să fii tu însuți.

Seth își puse din nou ochelarii pe nas, după care îi deschise protocolar Laurei ușa de la intrare. Apoi așteptă răbdător ca ea să găsească cheile ca să intre în clădire. În timp ce intrau în lift, Laura se simți un pic jenată de lipsa de stil a imobilului în care stătea. De obicei însă, acest lucru îi era indiferent. Dacă ar fi să ia viața de la capăt, ar proceda exact la fel.

Ar trăi în comunitate, și-ar crește fiica și și-ar lua licența în sociologie, după care s-ar muta în Brooklyn. Numai că ... i-ar fi plăcut ca intrarea să fi fost ceva mai puțin tristă.

Când ieșiră pe palierul de la etajul cinci, fură întâmpinați de un miros puternic de ceapă prăjită. Doamna Cobb obișnuia să gătească la niște ore foarte ciudate. Laura încercă să facă abstracție de acest amănunt neplăcut, în timp ce-l conducea pe coridor pe Seth și deschise ușa.

Era lumină în camera de zi și Laura auzi că merge televizorul. Nu era vreo maniacă a disciplinei, dar i se păru că fetele cam exagerau. Se încruntă și intră brusc, cu Seth în urma ei. Rita și Courtney dormeau duse pe pernele canapelei. Pe măsuța joasă zăceau două farfurii murdare de înghețată de fructe.

– Care e a ta? o întrebă Seth calm.

– Cred că cea care stă să cadă de pe marginea canapelei.

Închise televizorul și tăcerea care se lăsă brusc le trezi pe cele două adolescente, care deschiseră ochii bombănind.

– Bună, mamă, îngăimă Rita cu vocea răgușită.

Apoi Seth intră în câmpul ei vizual și fata se ridică brusc în capul oaselor, studiindu-l cu atenție, după care se întoarse spre Laura.

– Cine e dânsul?

Laura îl luă pe Seth de braț.

– Seth Stone, un coleg de facultate. Seth, ea e Rita și ea e Courtney, prietena ei.

Seth fixă cu un aer amuzat oja verde de pe unghiile adolescentei și Rita aruncă o privire admirativă spre ținuta nou-venitului. Mama ei aducea rareori acasă persoane îmbrăcate în felul acela. Cele două fete schimbară o privire și începură să râdă pe înfundate. Apoi Courtney se ridică și spuse:

– Trebuie să plec.

Își duse mâna la gură și râse din nou.

– Așteaptă puțin, interveni Laura, te conduc eu acasă. E foarte târziu.

– Pot s-o duc cu limuzina, propuse Seth.

Laura nu mai apucă să-i explice că fata locuia la etajul doi, pentru că fetele scoteau deja strigăte entuziaste:

– O limuzină! Mamă! Are într-adevăr o limuzină?

Laura ridică ochii în tavan.

– Uite ce ai făcut! bombăni ea.

– De ce nu vrei să te însoțesc? protestă Seth

– Dar are de coborât doar câteva scări.

Era însă prea târziu. Fetele strigau, chicoteau, îl implorau să le lase măcar să se uite la mașină.

– Mamă, n-am mai văzut decât o dată așa ceva la înmormântarea bunicului, dar asta nu se pune pentru că era totuși o înmormântare.

– O să facem doar o tură scurtă prin cartier, spuse Courtney.

Laura vru să protesteze, dar se răzgândi văzându-le pe puștoaice năpustindu-se spre ușă. Se întoarse spre Seth.

– Să mergem, mămico, îi șopti el luând-o de mână.

A doua zi era duminică și fetele ar fi avut timp să doarmă mai mult, își spuse Laura nepăsătoare. Cuprinsă de un puseu de

generozitate, se hotărî să cedeze în fața capriciilor celor două fete.

Șoferul își lăsă cartea deoparte și zâmbi atunci când fetele ajunseră în fața mașinii.

– Uite, Rita, e complet albă! observă Countrey. E o mașină proletară.

– Ce vrea să spună? întrebă Seth. Eu am crezut întotdeauna că o mașină proletară e un Volkswagen cu semnul păcii pictat pe acoperiș.

– Proletară înseamnă "mișto", îi explică Laura.

– Ah! Și eu care credeau că numai oamenii din Hollywood vorbesc într-un mod ciudat.

Deschise solemn portiera și lăsă în jos cele două scăunele pliante pentru copii.

– Poftiți în caleașca mea, frumoasele mele.

Rita și Courtney pufniră din nou în râs.

– Când o să-i povestesc mamei! ... exclamă Courtney.

– Asta nu-i nimic, îi spuse Rita. Așteaptă numai să-i relatezi lui Becky LoCaffio!

– Oh! Am putea să trecem pe lângă casa lui Becky? imploră Courtney.

– La ora asta sunt sigură că doarme, spuse Laura.

– Și ce dacă? Să mergem totuși, o încurajă și Rita. Mașina asta e trăsnet, Seth. Cu ce te ocupi? Cu traficul de droguri sau ceva asemănător?

– Nu prea. Mama ta obișnuiește să frecventeze persoane din lumea interlopă?

Rita înălță din umeri.

– Atunci, cum ai reușit să ți-o cumperi?

– A închiriat-o, interveni Laura, care apoi îi dădu indicațiile necesare șoferului referitoare la traseul pe care să-l urmeze.

– Ai închiriat-o numai pentru petrecere?

Rita era uluită.

– Ți-am zis eu să te îmbraci cu ceva mai elegant, îi spuse ea mamei sale.

– Dar ținuta Laurei îmi place foarte mult, protestă Seth. Ce te deranjează la ea?

– Păi ... Deci tu și mama erați iubiți în facultate?

Întrebarea Ritei îl amuză pe Seth.

– Zvonul acesta era total lipsit de temei. Eram doar simpli colegi.

– Mă bucur, pentru că mama mi-a spus că n-a avut parte de nicio mare dragoste pe vremea studenției. Vorbea numai cu băieți foarte cuminți.

– Totuși, nu l-aș descrie astfel pe Mark Hofkiss, se miră Seth.

– Nu, ai dreptate, recunoscu Laura, dar relația mea cu Mark a fost foarte scurtă și majoritatea "iubiților" mei erau niște tineri fermecători, dar cam neinteresanți. În privința asta, Rita are dreptate.

Courtney apăsa pe toate butoanele din portieră. Geamul se ridica și cobora, spoturile pentru citit se aprindeau și se stingeau. Muzica porni brusc și apoi se opri. Seth și Laura începură să râdă.

Laura era încântată de acea excursie care-i permitea să mai rămână câteva clipa în plus în compania lui Seth. Acum, după ce-l întâlnise, nu voia să se mai despartă de el.

– S-a întâmplat într-un autobuz, spunea vocea lui Seth.

Laura deveni din nou atentă la ce se discuta.

– Se îndreapta spre Washington și fusese închiriat de Universitatea Columbia. Nu-i așa, Laura?

– Da, acolo ne-am cunoscut.

El o cuprinse cu brațul după umeri.

– Mergeam la Moratoriu, în noiembrie 1969. Stătea lângă mine și înainte să ajungem la Newmark, a ațipit pe umărul meu. Nu mă văzuse niciodată până atunci și deja ne culcam împreună.

Îi făcu Laurei cu ochiul.

– Crezi că am șocat-o pe fiica ta?

– Oh, Rita nu se formalizează așa ușor!

– Ce e acela un Moratoriu? întrebă Rita.

– Nu pot să cred că nu știți! Este marșul asupra Washingtonului pentru a opri războiul, exclamă Seth.

– Războiul din Vietnam, precizează Laura. A fost un miting uriaș la care au participat oameni din toată țara. Pe clădirile federale fuseseră așezați soldați înarmați ai gărzii naționale.

Seth clătină din cap.

– Era un frig amețitor. Peter, Paul și Mary cântau *Blowing in the Wind* . Am parcurs cel puțin cincisprezece kilometri bând bere și strigând lozinci.

Apoi ne-am întors la New York.

– Și războiul a mai continuat încă patru ani, oftă Laura.

– Cu ocazia asta am avut totuși prilejul să ne întâlnim.

Seth o strânse amical de umăr pe Laura.

– Peste câțiva ani, ne-am trezit înscriși la același curs de retorică și ne-am hotărât să lucrăm la același proiect.

– *The Dream,* spuse Rita căscând. Mama mi-a povestit deja totul despre faza asta.

– E foarte normal, se justifică Laura. Eram atât de emoționată că mă întâlnisem cu vechii mei prieteni ... dacă tu și Courtney v-ați vedea după cincisprezece ani, și ție ți s-ar părea nostim ...

– Nouă n-o să ni se întâmple așa ceva, o asigură Courtney. După terminarea liceului o să închiriem un apartament împreună. Am aranjat deja totul.

Laura nu spuse nimic. Era convinsă că săptămâna viitoare acel plan va fi înlocuit de un altul. De exemplu, să se alăture unei trupe de circ, să se mute în Puerto Rico și să locuiască la bunicul lui Courtney, sau să deschidă un magazin de haine în East Vilage ca să

câștige mulți bani.

– Așadar, cum ai făcut, Seth? îl întrebă Rita pe nepusă masă.

Laura zâmbi.

– O să vă placă ce o să auziți, fetelor. El scrie scenarii.

Puștoaicele se uitară una la alta, mirate.

– Pentru care filme? întrebă Rita.

– De exemplu, "Bărbatul cu pumnal".

– Nu se poate! exclamară fetele într-un glas, după ce rămaseră câteva clipe cu gura căscată de admirație.

Apoi Courtney se întoarse spre prietena ei și-i șopti la ureche:

– Îmi place grozav de prietenul mamei tale.

Seth și Laura se uitară unul la altul, amuzați.

– După cum vezi, cunosc drumul care duce la inima femeilor, îi șopti Seth Laurei. N-am nevoie decât de o limuzină albă și de un ucigaș psihopat.

Laura izbucni în râs. Mașina opri în clipa aceea în dreptul gurii de incendiu.

– Spectacolul s-a terminat, fetelor, le anunță Seth.

Apoi coborî să le deschidă portiera. Rita și Courtney îl copleșiră cu mulțumiri.

– Plăcerea e de partea mea, le răspunse Seth serios.

La etajul doi, așteptă în lift ca Laura s-o conducă acasă pe Courtney.

– Dacă vrei, poți să dormi aici, îi propuse Laura când ajunseră în fața ușii ei.

– Îți mulțumesc, dar am rezervat o cameră la hotelul Sheraton din Manhattan.

Laura dădu din cap. Evident că atunci când ești obișnuit cu un anumit stil de viață, o canapea veche dintr-o sufragerie nu ți pare prea ispititoare.

– Cred că a sosit vremea să ne despărțim, spuse ea pe un ton

trist.

Seth avea un aer extrem de posac. Se uită îndelung la Laura, ca și cum ar fi vrut să-și întipărească în minte trăsăturile senzuale și delicate, părul negru și ochii ei plini de nostalgie. Deodată, fața i se lumină.

– La toți dracii cu Sheraton, exclamă el. Rămân la tine! Mă duc să-mi iau geanta de voiaj și să-i dau liber șoferului.

Încântată, Laura deschise ușa și se întoarse spre Rita.

– Ai zece secunde să te duci la culcare, îi spuse ea cu aerul cel mai sever.

Rita n-o luă în seamă.

– Ești sigură că o să doarmă pe canapeaua asta oribilă? o întrebă ea cu un aer bănuitor.

– Bineînțeles. Seth nu glumea deloc atunci când a spus că am fost doar buni colegi.

– Ar trebui să te gândești mai bine, mamă, spuse Rita în timp ce se îndrepta spre camera ei. E un tip care a scris "Bărbatul cu pumnal" și se plimbă cu limuzina. Pentru prima oară e vorba despre un individ interesant. În plus, mai are și niște ochi frumoși.

După ce îi dădu acest sfat, închise încet ușa.

Era adevărat că Seth avea farmec, își spuse Laura în timp ce aranja bolurile murdare de înghețată și lingurițele în bucătărie, și mai avea și o sclipire aparte care-i juca în ochi, chiar dacă petrecuse o noapte albă sau băuse prea mult.

Îi deschise ușa atunci când auzi soneria interfonului și-i așternu patul. Atunci când el își făcu apariția în încăpere, se înclină ușor și o întrebă:

– Scuzați-mă, mă aflu cumva la hotelul Sheraton?

– Mai exact, într-o debara din cartierul Flotbush. Camera dumneavoastră este gata, domnule.

El puse jos geanta de voiaj și se așeză într-un fotoliu.

– Îți voi părea indiscret dacă te voi întreba unde dormi tu? o întrebă el cu un aer poznaș.

– De ce întrebi?

– Nu uita că tu ai trăit într-o comunitate, o tachină el. Eu însă nu cunosc absolut deloc acest gen de viață.

– Nici pe vremea aceea n-am practicat amorul liber, domnule Stone.

– Păcat. Atunci, cât costă amorul în captivitate?

Ea se strâmbă la el. Seth o prinse de mâini și o trase spre el, după care o strânse în brațe și o sărută pe frunte.

– O să fiu cuminte, promise el, dar nu pot să nu observ că toți acești ani care au trecut ți-au reușit din plin. Ești mai frumoasă ca niciodată.

Cu capul sprijinit pe pieptul lui, Laura se simțea foarte bine. Se dezlipi apoi de el și-l sărută scurt pe gură, într-un gest impulsiv, de parcă ar fi vrut să sigileze mai bine prietenia lor. În ochii lui Seth se aprinse imediat o scânteie și el o strânse și mai tare în brațe.

– Oh, șopti el, să înțeleg că e pe cale să apară la orizont pasiunea?

Ea începu să râdă.

– Hai să ne purtăm ca niște oameni maturi, Seth.

– Dar tocmai asta făceam.

Ea inspiră adânc aer în piept.

– Acum, o să te duci să te culci pe canapeaua aceea și eu să merg în camera mea. Dacă te gândeai la altceva, eu zic s-o lași baltă.

– Ești prea dură, se plânse el. Mereu ai fost atât de realistă?

– Da!

El reflectă timp de câteva secunde.

– Probabil ai dreptate. Te deranjează dacă o să plec? Altfel n-o să pot în veci să mai ajung în patul meu.

Ea îl sărută pe obraz și-i dădu drumul din îmbrățișare. Când ajunse în fața ușii, se întoarse spre el.

– Sper că ți-ai adus o pijama cu tine. Rita e la o vârstă cam ciudată.

– Și eu sunt la fel. Nu-ți face griji, Laura, am devenit un exemplu de moralitate și bun-gust.

Ea ridică ochii în tavan și dispăru în spatele ușii.

Capitolul 3

Simțea că îl privește cineva.

Fusese o vreme în existența lui Seth când credea că paranoia era la fel de importantă pentru modul în care percepea viața ca și cunoașterea pe dinafară a cuvintelor cântecului "Positively Fourth Street" de Bob Dylan sau a textului lui Dennis Hopper din "Easy Rider". Era pe vremea traiului în comunitate și a pantalonilor cu labă de elefant. Atunci când fumezi marijuana. Erai bănuit că urăști tot ce ținea de respectarea ordinii publice. Când se gândea la aceste lucruri, i se păreau extrem de plictisitoare. În prezent însă, le vorbea polițiștilor cu "domnule sergent" și se simțea mai liniștit când îi vedea plimbându-se seara prin cartierele pustii. Acum, avea rareori impresia că era urmărit.

Își aminti brusc că se afla în apartamentul Laurei. Toată noaptea visase că se întorsese la facultate și scria articole, cântece și scenarii pentru revista *The Dream.* Și Laura era prezentă peste tot. Trecerea anilor o făcuse să capete un plus de echilibru, voluptate, nasul părea mai puțin proeminent, avea ochii mai mari și mai întunecați. Nu semăna cu o starletă de la Hollywood, dar era mai bine așa. Starletele erau precum cartofii prăjiți: crocante și gustoase, dar după ce le mâncai rămâneai tot flămând ... Laura reprezenta pentru el

soliditate și maturitate, era puternică, independentă, generoasă, o femeie adevărată, maternă și împlinită.

Dar unde naiba era pătura? Probabil o aruncase la picioarele patului. Acasă la el, în California, îi plăcea senzația de aer curat pe care o simțea pe piele dimineața. Seth își dădu seama că se află întins pe burtă pe canapea, complet dezbrăcat. Deschise ochii și se rezemă într-un cot.

Rita se sprijinea de canatul ușii. Purta niște pantaloni foarte largi în talie, în stil arăbesc, un tricou și o jachetă tricotată de un verde-aprins, cu epoleți. Părul negru era dat cu gel și stătea ridicat în creștetul capului. De urechi îi atârnau niște triunghiuri uriașe, argintii. Avea aceiași ochi ca Laura, își spuse Seth, negri, atenți și fixați asupra lui.

– Ce faci, Rita, iei lecții de anatomie?

Adolescenta pufni în râs. Seth se acoperi cu pătura pe care o luase în sfârșit de pe jos.

– O să-ți explic imediat ce ai văzut adineauri, continuă el fără să se fâstâcească: un bărbat stânjenit.

– N-are rost să faci mutra asta, îi răspunse Rita, doar nu ești primul bărbat gol pe care-l văd în casa asta.

– Ah, da?

Seth își imaginase într-adevăr că probabil Laura primea din când în când vizite, dar gândul acesta îi deveni brusc dezagreabil.

– O să-ți arăt ceva, spuse deodată Rita.

Se îndreptă spre un dulap care conținea o cabină muzicală și niște discuri. Luă unul de treizeci și trei de turații și i-l întinse lui Seth. Era albumul Woodstock. Într-una din fotografii se puteau vedea un bărbat și o femeie scăldându-se sub crengile unui copac, în costumul lui Adam și al Evei.

– Mie mi se pare că e mișto să dormi fără nimic pe tine, spuse Rita pe un ton serios, dar mama vrea să port pijama până la vârsta de

șaisprezece ani.

Seth abia își stăpâni râsul. Îi venea greu să creadă că Laura avea o fată care era deja adolescentă. Ca orice părinte, ea stabilea regulile și interdicțiile.

– De ce neapărat șaisprezece ani, Rita? Ce se va întâmpla atunci când o să ajungi la vârsta asta?

Ea dădu din umeri.

– Habar n-am, dar cu ocazia asta vreau să organizez o mare petrecere. Sora unei prietene chiar a închiriat un restaurant cu DJ.

În timp ce stătea înfășurat în pătură, Seth se întreba cum ar putea să ajungă în baie fără să pară din nou indecent.

– Unde e mama ta? o întrebă el.

– A plecat să facă niște cumpărături pentru micul dejun. Tu ai fost la Woodstock?

– Aproape.

Era imposibil să se elibereze înainte de sosirea Laurei.

– Cum adică?

– Eu și prietenii mei am ajuns până la Goshon și acolo ne-am hotărât să renunțăm. Toată lumea spunea că Woodstock a fost concertul cel mai minunat al secolului, dar în realitate a fost vorba de cel mai mare ambuteiaj din istoria omenirii. Eram blocați pe șosea, în ploaie. Ne plimbam de la o mașină la alta ca să discutăm cu oamenii. Acolo am dat peste un camion plin cu piersici. Șoferul voia să se ducă să le vândă într-o piață, dar când a înțeles că n-o să mai ajungă acolo în timp util, a început să le împartă oamenilor. Eram câteva sute de persoane care mâncau piersici, blocați pe șoseaua 17.

– Mama nu s-a dus la Woodstock. Mi-a zis că era prea departe.

– Ea e din Philadelphia, nu-i așa?

– Mai precis din King of Prussia. Bunica mea încă mai locuiește acolo. Ciudat nume King of Prussia, nu-i așa? Dar tu unde stai? Cunoști multe vedete?

– Eu sunt scriitor, nu actor. Îmi petrec majoritatea timpului în birou, în fața mașinii de scris. Uneori sunt dus în locurile unde se filmează atunci când trebuie să rescriu o scenă, dar oricum, actorii care joacă în filme de genul "Victoria femeilor Ninja" sunt rareori prezenți la decernarea premiilor Oscar.

– Mama nu mă lasă să văd scene violente, se plânse Rita.

– N-o condamn deloc.

Seth zâmbi.

– Când o să ai șaisprezece ani, o să poți să te scalzi în bani, să duci o viață de desfrâu și să vezi meciuri de box, *lovely Rita.*

Fata sări în sus și-l fulgeră cu privirea.

– Ajunge!

– Ce s-a întâmplat? o întrebă Seth uimit.

– Nu pomeni de melodia asta. Din cauza ei mama mi-a dat numele de Rita, pe care-l urăsc!

– Ah! *Lovely Rita* ... Totuși, acesta e unul din cântecele cele mai frunoase ale Beatles-ilor.

Începu s-o fredoneze și Rita ieși din încăpere trântind ușa în urma ei. Drumul spre baie era acum liber, își spuse Seth, bucurându-se că Rita se înfuriase. Își scoase lenjerie curată din geanta de voiaj, niște blugi și un tricou. În clipa aceea auzi o cheie răsucindu-se în broască și se trezi nas în nas cu Laura, care ținea o pungă din hârtie în brațe.

– Salut, bătrâne, exclamă ea.

Seth fu cuprins de un val de plăcere de care și el fu surprins, când o văzu pe Laura cu ochii strălucitori și obrajii roșii, îmbrăcată în niște pantaloni mulați din catifea verde și o bluză albă. Observă din nou că cele câteva kilograme pe care le dobândise o prindeau de minune.

– Am șocat-o pe fiica ta, o anunță el cu un aer spășit.

– Te ascult.

– Știi că există oameni atât de egoiști în pat, încât se înfășoară în pături și-și lasă partenera să moară de frig?

– Asta e o întrebare retorică?

– În realitate, eu mă comport exact pe dos.

– E de-a dreptul pasionant ...

– Sunt atât de generos, încât mă dezvelesc de cearșafuri și pături foarte rapid. Pe scurt, i-am oferit o lecție de anatomie Ritei. Dacă acest copil, ca urmare a acestei experiențe, va avea nevoie de câțiva ani de psihiatru, sunt gata să plătesc eu ședințele.

Laura izbucni în râs.

– Du-te și spală-te, înainte să provoci niște ravagii irecuperabile.

Seth mâncă încântat bagheta pe care Laura se dusese s-o cumpere, fu entuziasmat de calitatea dulceții făcute în casă și bău trei căni de cafea ca să se trezească. În timpul ăsta, Laura stătea cu el la taifas, amintindu-și de vremurile trecute. Îi plăcea cum evoluase Seth. Era de zece ori mai simpatic și mai inventiv decât majoritatea bărbaților pe care-i cunoscuse. Din păcate, nu se afla acolo decât pentru weekend. Și chiar dacă s-ar fi dus să-și petreacă în California câteva zile, relațiile lor ar fi fost destul de limitate. O aventură sentimentală transcontinentală n-o prea atrăgea.

Laura își aduse aminte de comentariile lui Seth referitoare la amorul liber, ceea ce o făcea să se întoarcă la vremurile în care trăia într-o comunitate și despre care avea niște amintiri foarte plăcute. Învățase acolo arta grădinăritului și lucra pentru un profesor de la Universitatea Cornell, descifrând benzi înregistrate și corectând manuscrise. După nașterea Ritei, renunțase la acea ocupație pentru a se dedica creșterii fiicei sale, plăcându-i viața aspră, peisajul înverzit și spiritul de familie. Acolo trăise aventura cu Neil. Pasiunea, furtunile, uneori dorința de singurătate ... După ce Neil o părăsise, niciun bărbat nu-i mai luase locul.

– Rămânem înțeleși, Laura. Trebuie să-mi rezervi mie seara asta!

exclamă Seth, în timp ce își luau rămas-bun, pentru ca ea să se întâlnească la masa de prânz cu Kimberly și Julianne.

– Cu cea mai mare plăcere, îi răspunse ea sărutându-l cu afecțiune pe obraz. Am renunțat deja la toate planurile pe care mi le făcusem pentru tine.

Atunci când ieși din metrou, soarele strălucea intens. Julianne locuia într-un apartament situat în zona East Seventies, unul din cartierele cele mai luxoase ale New Yorkului. Un portar în uniformă îi deschise ușa imobilului, introducând-o în holul în care aștepta un recepționer. Laura își potrivi mai bine geanta pe umăr și își spuse numele. Bărbatul îi anunță sosirea prin telefon și-i arătă unde se află liftul.

Oare ce salariu avea un redactor-șef al unei reviste? se întrebă Laura în timp ce se privea în oglinzile care tapetau pereții cabinei care urca fără zgomot până la etajul șaptesprezece. Nu era prea interesată de subiect, dar nu se putea abține să nu se gândească la locuința sordidă în care luase ființă *The Dream*. Cât de lung era drumul parcurs de atunci!

Julianne își aștepta prietena cu ușa larg deschisă. Laura grăbi pasul ca să ajungă la ea cu zâmbetul pe buze, uitând, din pricina bucuriei pe care o simțea pentru că se întâlnea cu Julianne, de mediul luxos în care trăia.

– Intră repede! excalmă Julianne, conducând-o pe Laura în camera de zi.

Modul cum era decorat apartamentul dovedea un gust desăvârșit. Mobila era puțină, dar fusese aleasă cu mare grijă, țesăturile erau odihnitoare pentru ochi, în tonuri de bej și albastru, și lumina care intra în valuri prin ușile mari din sticlă punea în valoare tablourile agățate pe pereți. O vază cu șase lalele albe stătea în mijlocul unei măsuțe joase de formă elipsoidală. Privirea Laurei fu atrasă de flori. Semănau cu Julianne, prin frumusețea, grația și

simplitatea lor de bună calitate.

– Felicitări! exclamă Laura întorcându-se spre Julianne.

Aceasta din urmă era îmbrăcată într-o bluză din poplin alb cu o croială bărbătească și niște pantaloni din stofă cu o dungă călcată impecabil.

– Fiind invitată să iau masa de prânz la tine, am brusc senzația că am căpătat statutul de persoană importantă, glumi Laura.

Julianne izbucni în râs.

– Și eu m-am întors azi-dimineață în vremea copilăriei. Eu și Kim ne-am petrecut timpul cocând prăjituri cu ciocolată și ne-am bătut care să lingă castroanele!

– Super! Mă dau în vânt după prăjituri făcute în casă. Dar unde e Kim? Ai încuiat-o în bucătărie?

În clipa aceea, Kimberly ieși din baie. Încerca să se poarte normal, dar avea ochii umflați și obrajii palizi.

– Salut, Laura, spuse ea pe un ton prefăcut vesel, în momentul în care intră în camera de zi. A trebuit să mă duc să mă spăl, pentru că aveam cremă de ciocolată până și în păr!

– Dar ... ai plâns.

Laura își dădu imediat seama că făcuse o gafă și încercă s-o dreagă printr-o glumă.

– Ceea ce ne-ai pregătit de mâncare e chiar atât de lipsit de gust?

Kimberly zâmbi forțat și dădu din umeri.

– În ultima vreme m-am transformat într-o adevărată fântână, recunoscu ea. Să mergem la masă ... Și să nu uităm să și bem. Julianne are un vin de Burgundia excelent, care sunt sigură că-mi va prinde foarte bine.

O luă de umeri pe Laura și o conduse în bucătăria utilată foarte modern.

– Julianne are toate ustensilele ce reprezintă ultimul răcnet al modei, Laura. Ia uite, seturi pentru masă cu ștergare și suporturi

rotunde asortate. Probabil citește revista "Casa și grădina" în fiecare lună.

– E adevărat? o întrebă Laura, în timp ce Julianne scotea o salatieră din frigider.

– Sunt obligată să fac asta, recunoscu Julianne. Trebuie să-mi studiez concurenții ca să pot lupta cu ei pe piață.

– Totuși, *Dream* n-are nicio legătură cu "Casa și grădina", protestă Laura. În revista ta nu am văzut niciodată vreun articol despre arta de a așeza masa.

– O să existe unul în numărul din iulie, o anunță Julianne râzând. De fapt, e vorba despre un eseu referitor la obiceiurile noastre culinare care reflectă parțial prejudecățile noastre. E destul de interesant. Am pus pariu că o să primim o mulțime de scrisori pe acest subiect.

Toate trei își încărcară brațele cu diferite feluri de mâncare și le duseră în camera de zi. Masa era pusă într-un colț al sufrageriei și totul strălucea.

Laura suspină.

– Și tu servești mâncarea din veselă de lux? o întrebă ea pe Kimberly. Eu mi-am închipuit întotdeauna că dintre toți membrii grupului nostru tu o să fii gospodina perfectă.

– Oh, asta se întâmpla cu mult timp în urmă, șopti Kimberly cu lacrimi în ochi. Își luă privirea de la colegele ei și se concentră asupra scoaterii dopului unei sticle.

– Și când s-a schimbat totul? o întrebă Laura.

Nu mai vedea necesitatea de a se purta cu tact cu cineva care era pe punctul de a izbucni în plâns.

– E o poveste lungă, spuse Kimberly.

– Ba e una foarte scurtă, interveni Julianne pe un ton aspru. Kimberly e pe cale să divorțeze.

– Oh ...

Laura își puse mâna pe brațul lui Kim.

– Îmi pare sincer rău ...

– Îți mulțumesc că îți manifești compasiunea față de mine, spuse Kimberly cu un zâmbet forțat.

– Parcă ți-aș fi prezentat condoleanțele mele. Vroiam doar să-ți spun că sunt din tot sufletul alături de tine.

– Dat fiind că ești asistentă socială, mi-a fost teamă că ai spus-o din deformație profesională.

– Ce prostuță ești ...

Se uită la Kimberly în timp ce aceasta turna vin în pahare, dar brusc atenția îi fu atrasă de o fotografie care trona ieri în sala de recepție și care acum se afla pe o etajeră. Se ridică s-o ia.

– Julianne, nu-mi vine să cred că ai dezgropat de la naftalină poza asta pentru aniversarea revistei tale.

– Dar n-am dezgropat-o. Stă în permanență agățată în biroul meu.

Laura se uită cu atenție la cei șase tineri care abia ieșiseră din adolescență, imortalizați pe hârtie pentru vecie. Julianne părea prospețimea întruchipată, simbolul viu al fetei sănătoase din Middle West. Părul îi ajungea până la brâu și pe tricoul ei era imprimat un pumn închis peste un cerc, sigla feministelor. Blugii și bluza lui Kimberly păreau că abia ieșiseră din vopsitorie. Ținuta băieților era mult mai puțin îngrijită, iar în ceea ce o privea pe Laura, ea părea mai slabă, avea trăsăturile obosite și o claie de păr negru și creț pe cap.

– Dacă aș fi în locul tău, Julianne, aș arde poza împreună cu negativul!

– Nici nu mă gândesc! Cred că e important să-ți amintești de tinerețea ta, de originile tale.

– Sunt lucruri de care aș prefera să nu-mi aduc aminte, exclamă Laura râzând, după care puse poza la loc.

Apoi ridică paharul și propuse:

– Să bem pentru libertatea cea nou dobândită a lui Kim!

Kim schiță o grimasă, dar ciocni cu fostele ei colege.

– Ca să fiu sinceră, fetelor, aflați că nu mă simt prea eliberată, spuse ea.

Tinerele gustară din vin și începură să mănânce.

– Nu știu cum a fost despărțirea de tatăl fetei tale, Laura, dar bănuiesc că ai mai puțin de suferit atunci când nu ești silit să treci prin toare etapele unui proces. Pentru mine a fost un chin să fiu nevoită să-mi expun problemele sufletești în fața unui necunoscut pe care-l mai și plătesc să facă acest lucru.

Înghiți puțină salată cu crab.

– Hai să nu mai vorbim despre mine, se hotărî ea. Sunt foarte deprimată. Ce-ar fi să-i bârfim pe băieți?

– Te ascultăm, spuse Julianne.

În ochii mari și căprui ai lui Kimberly apăru o sclipire poznașă.

– Ce v-a sărit în ochi cel mai mult atunci când a sosit Seth?

– Ghetele lui roșii, răspunse Laura fără nicio ezitare.

Julianne clătină din cap.

– De acord, acestea adăugau o notă absolut indispensabilă ținutei lui și schimba total stilul recepției.

– Foarte bine, continuă Kimberly. Dar atunci, ce nu v-a plăcut la Seth?

– Faptul că scrie niște tâmpenii, răspunse cu răceală Laura.

– Îl judeci foarte aspru, se miră Julianne. Ai văzut serialul "Bărbatul cu pumnal"? După părerea criticului de cinema de la *Drem,* scenariul are anumite calități care amintesc de tradiția filmului de groază.

– Ajunge! bombăni Laura. Scenariile lui Seth n-au nicio valoare și el însuși recunoaște acest lucru. Îți amintești de articolele pline de pasiune pe care le scria pentru *Dream?* Cum analiza implicațiile

politice ale fiecărui film, ale fiecărui cântec. Eu țin foarte bine minte un text antologic referitor la *Viață de familie* , filmul lui Ken Loach, în care studiase în amănunțime sistemul psihiatriei și funcționarea "analizei" cu un talent care ne uluise pe toți. Pe când acum scrie scenarii despre câte un nebun paranoic care ține un cuțit în mână.

– Ceea ce-l face să câștige sume enorme de bani, observă Kimberly cu un aer gânditor.

– Și ce-i cu asta? Banii nu sunt chiar atât de importanți, spuse Laura cu un aer sfidător.

Apoi își mușcă buzele cu ciudă. De fapt, stătea la masă într-un mediu luxos, mânca niște feluri alese de mâncare și bea un vin de calitate în compania a două femei care purtau haine extrem de scumpe. Toate astea o impresionau și i-ar fi plăcut să beneficieze mai mult de plăcerile materiale ale vieții. Cu toate astea ... Probabil n-avea dreptul să-l judece pe Seth, dar era dezamăgită că își abandonase idealurile pentru câțiva dolari în plus. După ce trase această concluzie, preferă să schimbe subiectul.

– Și ce v-a impresionat cel mai mult la Andrew? le întrebă ea pe colegele ei.

– Lipsa bărbii, spuse foarte repede Julianne.

– Are fălcile cam mari, observă Kimberly.

– Ochelarii îi dau un aer de intelectual sadea.

– Doar pentru asta n-are nevoie de ochelari, glumi Kimberly. Chiar și când se află în baie, probabil nu poate fi confundat cu un boxer sau un muncitor în construcții.

Laura sorbi o înghițitură de vin. Andrew și Kimberly se ciondăniseră mereu în legătură cu diverse subiecte. Andrew o învingea adesea pe Kimberly, pe care el o considera cam necultivată. Kimberly era o fată inteligentă, dar avea un spirit prea practic ca să-și piardă timpul reclădind din temelii lumea în care trăia sau făcând paradă de cunoștințele ei. Era mereu optimistă, plină de

viață, apărând ziarul așa cum susținuse echipa de fotbal din liceu. Cu ea, orice discuție devenea o joacă. De aici și toate calitățile, dar și toate defectele sale.

– Și ce nu ți-a plăcut la Andrew? continuă Laura.

– Indiferența lui, mărturisi Kimberly.

– Ce înțelegi prin asta?

– Nu arată niciodată nimic, îi explică Kimberly. Așa a fost întotdeauna. E foarte zgârcit pe plan emoțional. Nu ești și tu de aceeași părere, Julianne?

– Să zicem că e cam rezervat.

– Știai că e văduv?

Cele două tinere se întoarseră spre Laura.

– De unde ai aflat? o întrebă Julianne.

– Seth mi-a spus, dar se pare că Andrew a refuzat să vorbească despre asta.

– Doamne Dumnezeule, dar e îngrozitor! suspină Julianne. Nu suntem oare prea tineri ca să ne pierdem partenerul de viață?

– Aș prefera să fiu văduvă decât divorțată, șopti deodată Kimberly. Evident că nu doresc să moară Todd, dar Andrew ... n-o să învețe niciodată s-o urască pe femeia pe care a pierdut-o. O va iubi mereu, își va aminti mereu de ea ca fiind tânără, frumoasă și îndrăgostită. Îmi pare rău pentru Andrew, dar ...

– Ție ți-e mai milă de tine însăți, trase concluzia Julianne. Mai bea un pahar, Kim. Ești foarte simpatică atunci când ești un pic ametită.

– Dacă insiști ...

Kimberly o ascultă. Privirea ei o întâlni pe cea a Laurei și izbucniră toate trei în râs. Julianne era născută să fie șefă. Întotdeauna ea era cea care dădea ordinele și avea mereu dreptate. Nu era de mirare că acum se afla în fruntea revistei.

– Și Troy? spuse Laura.

– El e minunat, exclamă Kimberly. Nu sunteți de acord cu mine?

– El a avut un farmec aparte întotdeauna, o aprobă Laura. Ce părere ai, Julianne?

– Aceeași cu a ta.

– Dar atunci, ce nu vă place la Troy?

Julianne se uită la prietenele ei, apoi se ridică și se îndreptă spre o etajeră. Se întoarse apoi la ele cu o carte pe care o deschise în fața lor, pe masă. Se aplecară toate trei asupra volumului care purta titlul de *Portrete*. Era vorba despre niște poze în alb-negru care înfățișau niște pescari, plugari, copii slăbănogi și femei obosite într-un mediu actual sau în mijlocul unor peisaje cu tente mitologice. Fiecare imagine era șocantă, rece și emoționantă în același timp.

– E albumul lui, șopti Laura, cel despre care a pomenit Kim aseară.

Julianne dădu din cap.

– Majoritatea fotografiilor au fost făcute în insula Cape Breton.

– Ce minunăție! exclamă Laura. Cum poți să spui că asta reprezintă ceva rău la Troy?

– Da, pentru că ...

Julianne făcu o pauză. Tăcerea ei era încărcată de o emoție reținută, ceea ce era nobișnuit la o femeie atât de stăpână pe ea.

– Omul acesta, care e un adevărat artist, e obligat să facă poze la nunți ca să aibă din ce trăi.

– Și ce-i cu asta?

Kimberly dădu din umeri.

– Seth scrie "Bărbatul cu pumnal" și Troy e martorul unor petreceri în familie, bine ai venit în realitatea de zi cu zi!

– Seth se bucură de niște compensații, sublinie Julianne. El câștigă bani mulți și nu se plictisește nicio clipă. E exact opusul lui Troy. Troy ar fi putut să lucreze ca fotoreporter, dacă ar fi vrut. *Dream* i-ar plăti de zece ori mai mult decât câștigă în Canada.

– Atunci, angajează-l! îi propuse Laura.

– Ar refuza din mândrie.

Laurei îi venea să pună niște întrebări, dar se abținu. Cu Kimberly era totul mai ușor, dar la Julianne simțea o suferință adâncă, ce-i impunea respect.

În cele din urmă Kimberly, căreia vinul îi dezlegase limba, se hotărî să abordeze problemele divorțului ei. Julianne îi dădu niște sfaturi înțelepte și luă apărarea punctului de vedere al avocaților. Laura scoase în evidență forța interioară a lui Kimberly și resursele ei emoționale. I se părea că e minunat că discutau ca între femei, despre viață și dificultățile ei.

La ora patru, se ridică în picioare ca să-și ia rămas-bun, deși nu prea avea chef să plece. Cele trei tinere promiseră să se revadă în curând. Laura avea impresia că se desparte de două surori pe care le regăsise de puțin timp. Își propuse să nu le mai scape din vedere niciodată. Până atunci, se pregătea să-și petreacă seara cu Seth, care era și el un vechi coleg, dar cu siguranță nu un frate. După sărutul lor scurt de mai devreme, înțelesese că el ar putea reprezenta cu totul altceva pentru ea.

Capitolul 4

– Ei bine, acum pot să scoată revista din program, glumi Laura pe când ieșea din teatru împreună cu Seth, deoarece am văzut-o. N-are rost s-o mai joace.

Seth izbucni în râs și-și ridică gulerul de la geacă, după care o urmă pe Laura prin mulțimea care se înghesuia în Shubert Alley.

– Vrei să spui că *Chorus Line* mai este încă pe afiș numai pentru că te așteptau pe tine?

– Da. Producătorii s-au adunat în ședință și au hotărât să mă țină departe de această sală timp de zece ani, ca să-și poată asigura unul din cele mai mari succese ale secolului. Lăsând însă gluma la o parte, mi se pare că am văzut o comedie muzicală excelentă, Seth. Îți mulțumesc că m-ai adus la spectacol.

– M-am gândit că, din moment ce am fost împreună martorii celor mai răsunătoare succese de pe Broadway, am putea să pecetluim regăsirea noastră cu cel mai vechi spectacol ce se joacă aici.

– Nu eram chiar "împreună" atunci când am văzut "Magnificii", îi aminti Laura. Eu eram însoțită de Mark Hofkins și tu de ... Meryl Banks, dacă îmi amintesc bine.

– Bravo! Ai o memorie formidabilă.

Fuseseră la spectacolul cu "Magnificii" deoarece biletele nu erau prea scumpe, totul era scris de două studente de la Universitatea Columbia și pentru că teatrul era situat chiar în centrul lui Greenwich Village, cartierul general al hipioților din New York. Laura își amintea că se plimbaseră prin Washington Square, locul de întâlnire al studenților, protestatarilor, bătrânilor care jucau șah, vânzătorilor de mărfuri de contrabandă și cântăreților care scârțâiau la chitară crezându-se Bob Dylan sau Joan Baez. Apoi merseră pe Mac Dougall Stret, unde colindaseră prin librării și magazinele de postere, după care mâncaseseră într-un restaurant italienesc foarte ieftin. Atunci se duseseră la teatru, încheindu-și seara mâncând înghețată. Se întorseseră apoi în campusul Universității Columbia cântând *Try to remember.* Pe vremea aceea puteai să mergi cu metroul la miezul nopții fără să-ți pui viața în pericol.

Laura suspină. În timpurile acelea îndepărtate, ea era un copil care-și oferea uneori luxul de a reflecta, de a face o pauză ca să asimileze experiențele pe care le trăia. Acum, era mai puțin atrasă de acțiune. Se bucura mai ales de clipa prezentă.

– Mergem să bem ceva? îi propuse Seth.

– Nu prea am chef, răspunse Laura.

Nu știa cum va decurge seara după ce urmau să ajungă în apartamentul ei, dar n-avea intenția să amâne prea mult acea clipă. Se simțea bine cu Seth și nu avea nevoie să bea ceva tare ca să ungă relația dintre ei. Se îndreptară așadar ținându-se de mână spre Kenneth Street.

– Îmi pare rău, dar în seara asta n-am limuzina, se scuză Seth.

– Nu e nicio rușine să luăm un taxi! exclamă Laura.

– Se vede că nu trebuie să stai în mijlocul străzii dând din mâini ca un nebun!

Două mașini trecură prin fața lui Seth fără să se oprească.

– Ce naiba e cu ei? Am mutră de borfaș? bombăni el.

– Ai puțintică răbdare, Seth.

Peste cinci minute, un Mercedes se oprea în fața lor, forțându-l pe Seth să facă brusc un pas înapoi ca să-și protejeze prețioasele lui ghete roșii. Se puse pe înjurat, acuzându-l pe șofer de tentativă de crimă. Laura încă râdea atunci când urcară în mașină. Când ea îi luă mâna și-l îndemnă să îi înconjoare umerii cu ea, tânăra femeie se ghemui la pieptul lui, liniștindu-se imediat.

– Ocean Avenue, în Brooklyn, îi spuse el șoferului.

Apoi se lăsă iar pe spătarul banchetei și-și vârî degetele în părul des al Laurei.

– Nu te deranjează dacă mergem direct la tine acasă?

– Dimpotrivă.

El o mângâie blând pe ceafă.

– Pentru că ... după ce o să ajungem în apartamentul tău, nu cred că o să mai pot răspunde de faptele mele. Îmi vin în minte niște imagini foarte erotice.

– N-aș vrea să te dezamăgesc, Seth, dar când o să ajungem acasă tare mi-e teamă că o să fim obligați să facem conversație cu Rita.

– Putem s-o trimitem la cinematograf.

– Ea se duce la film la matineu.

El o sărută ușor pe frunte.

– Bine, învață-mă ce trebuie să fac ca să ajung în pat cu mama unei adolescente.

– Habar n-am cum se procedează, dar trebuie să te avertizez: faptul că te-ai expus gol pușcă privirilor fetei, nu te ajută cu nimic în privința legăturii tale cu mama ei.

– Foarte bine, dar îmi e de folos dacă o să-ți spun că ești foarte frumoasă?

– Ai câștigat trei puncte.

– Laura ... de când te-am revăzut, mă gândesc tot timpul la tine.

– Ciudat ...

Laura era sincer intrigată de acea aventură.

– Ce ai de gând să faci, Laura?

Părea serios și ea studia situația în care se aflau. De când se mutase în Brooklyn, în urmă cu trei ani, nu cunoscuse niciun bărbat care să-i atragă cât de cât atenția și acest fapt explica interesul pe care i-l trezise Seth. Oare nu reacționa ca o femeie singură în fața unui bărbat seducător? Pe de altă parte, erau destul de mulți cei care-i făceau curte. Nu se implicase în nicio legătură serioasă până atunci, pentru că așa voise.

– Nu știu, răspunse ea în cele din urmă.

– Dacă refuzi să te culci cu mine, am măcar dreptul să știu dacă faci asta din cauza mea sau a fiicei tale.

– Nu am o idee clară în cap, îi mărturisi Laura. Mi-e greu să știu dinainte.

– În cazul ăsta, lasă-mă să mă ocup de tine.

O luă de bărbie și o forță să se uite în ochii lui. Gura lui o căuta pe a ei. Ea îl mângâie pe obraz și se lăsă în voie sărutului lui.

– E minunat, șopti el după ce-și recăpătă răsuflarea. N-am mai sărutat o femeie pe bancheta din spatele unei mașini de o veșnicie.

– Când o să te întorci în California, ai putea să încerci din nou această experiență, îl tachină ea.

– Mașinile Porshe 944 nu prea se pretează la asemenea exerciții și în plus ... n-ar avea niciun farmec dacă n-ai fi tu acolo.

El o luă în brațe, îi sprijini capul de umărul lui și-i inspiră cu lăcomie parfumul. Starea plăcută a Laurei fu stricată de o senzație dureroasă. Mâine, el se va întoarce în California. O aventură între ei ar fi fără niciun viitor și așa ceva nu putea să suporte. Pe de altă parte, nu reușea să-l respingă. Simțea nevoia să-și lipească trupul de al lui, să înece totul în plăcere și tandrețe.

– Dacă măcar mi-ai da o șansă, șopti Seth. Sunt sigur că m-aș îndrăgosti de tine.

– Mă îndoiesc că așa ar fi, răspunse ea.

Era convinsă de acest lucru. Seth era mult prea aiurit ca să se atașeze de cineva care trăia la mii de kilometri depărtare de el. Relația lor ar fi dificilă, plină de probleme de tot felul și Seth nu putea suferi complicațiile. Provocările legate de viitor nu-l interesau, altfel n-ar fi scris "Bărbatul cu pumnal", nu și-ar fi irosit talentul scriind scebarii idioate și nu și-ar pierde timpul cu starletele.

Se desprinse de el. Seth interpretă gestul ei ca pe o dorință de a-și pune hainele în ordine înainte de a ajunge acasă. Atunci când Mercedesul opri în fața clădirii, Seth plăti șoferul.

– Ce-ar fi s-o trimitem pe Rita să-i facă o scurtă vizită prietenei sale, Courtney? îi propuse el în timp ce se îndreptau spre lift.

– Ce-ar fi totuși să ne purtăm ca doi adulți responsabili? îi răspunse ea cu o voce cam aspră.

Ea își mușcă buza, încercând să lupte cu temerile care o cuprinseseră. Nu Rita era cea care o îngrijora, ci Seth. Dacă îi oferea ocazia, s-ar fi atașat cu siguranță de el și gândul acela o îngrijora.

Atunci când intrară în camera de zi, o găsiră pe Rita uitându-se la televizor. Două ambalaje de dulciuri zăceau aruncate pe măsuță. Când o văzu pe mama ei, Rita le ascunse repede.

– Ați venit foarte devreme, spuse ea zâmbind oarecum vinovat.

Laura suspină, resemnată.

– Poți să te îndopi cu dulciuri, dacă vrei, Rita, dar să nu vii după aceea la mine să te plângi că te-ai umplut de bube.

Rita înălță din umeri.

– Courtney a cumpărat o cutie du zece batoane de ciocolată Mars și mi-a dat și mie două.

Apoi i se adresă lui Seth:

– Ia spune-mi, ți-a plăcut spectacolul?

– A fost nemaipomenit.

– Despre ce a fost vorba?

Laura scotoci în geantă ca să scoată programul pe care i-l întinse fiicei sale.

– Despre un grup de adolescenți care vin la audiții pentru comedii muzicale.

– Asta e tot?

– Unii obțin roluri, alții nu.

Rita își înăbuși un căscat.

– Din ce spui tu, nu pare prea grozav spectacolul.

– E totuși foarte bine făcut, interveni în discuție Seth, în timp ce o ajuta pe Laura să-și scoată pardesiul. Fiecare personaj caută o melodie și execută un dans sau își povestește viața și speranțele lui. După aceea, cei din jur încep să-și făurească planuri împreună cu ei și suferă atunci când ratează câte o ocazie care ar fi putut să-i propulseze în culmea gloriei.

Rita îi aruncă o privire ironică.

– Asta nu trebuie să te facă să-ți pierzi somnul, Seth. Dacă ne gândim mai bine, ei se află deja pe scenă.

– Copilul ăsta are uneori tendința de a dovedi un realism învecinat cu cinismul, spuse Laura. Apropo de somn, domnișoară bomboană, ce-ar fi să te duci la culcare? Perna te așteaptă.

– Și pe tine, mamă.

Se uită la Seth și la Laura cu un aer plin de subînțelesuri.

– Aveți grijă! Sunteți prea bătrâni ca să mai faceți copii împreună.

Laura întinse mâna spre ea ca și cum ar fi vrut să-i dea una la fund Ritei, care o șterse râzând și se închise în camera ei. Laura fixa ușa cu un aer supărat.

– Prea bătrâni ca să mai faceți copii! Câtă obrăznicie! Cred că cineva ar trebui s-o ia de la început cu educația ei.

– E prea târziu.

Seth o strânse în brațe.

– Și acum, vom urma indicațiile fiicei tale?

Laura inspiră adânc aer în piept și întoarse capul. De ce era atât de seducător? Și-ar fi dorit ca ochii lui să fie mai puțin strălucitori, zâmbetul mai puțin ispititor și mâinile mai puțin puternice și calde atunci când o atingeau.

– Seth ... aș vrea să stăm puțin de vorbă.

– Cum dorești ...

El părea surprins, dar nu prea tulburat.

– Te deranjează dacă ... n-o să mergem mai departe?

El se încruntă.

– Nu ți-e teamă că o să fiu marcat pe viață? Dacă începând de acum o să merg legănat ca o rață și o să mă bâlbâi lăsând ochii în jos de fiecare dată când o să vorbești cu mine o să fie vina ta.

– Oh, Seth ...

Îi plăcea grozav de el când juca teatru, cea ce pe el probabil îl punea într-o situație destul de neplăcută.

– Ce-ar fi să-ți îndrug niște povești erotice? Poate că așa o să intri în ambianța necesară, îi propuse el.

– Dar sunt deja în această ambianță, îi mărturisi ea. Nu asta e problema.

– Atunci, hai să stăm de vorbă în pat.

– Cu condiția să-ți păstrezi hainele pe tine, insistă ea.

Știa că-și asumă niște riscuri acceptând capriciul lui Seth, dar nu putea rezista umorului și bunei sale dispoziții.

El o luă de mână și o conduse în camera ei. Încăperea era mobilată modest, dar Laura era mândră de cuvertura în stil indian pe care o făcuse cu mâna ei și care înviora atmosfera. Seth își scoase pantofii și se întinse în pat. După ce aprinse veioza, veni și Laura lângă el. Seth își înfășură o șuviță din părul ei în jurul unui deget.

– Să știi că n-am venit la New York în căutare de aventuri, îi spuse el pe un ton serios.

– Sunt convinsă de asta.

– Și în mod sigur nu-mi închipuiam că o să mă îndrăgostesc de una din fetele din gașca de la *Dream.*

Scutură din cap.

– Sunt băiat mare de-acum, viața de la Los Angeles mă satisface pe deplin, dar nu e prea strălucită. De fapt, nu vreau să dovedesc nimănui nimic și nu țin să bat vreun record. N-am plănuit dinainte să stau întins aici, alături de tine, dar cred că nu-ți spun nimic nou.

Ea zâmbi cu tandrețe, emoționată de sinceritatea lui.

– E și vina ta, continuă el. De ce trebuie să fii atât de frumoasă? De ce n-ai îmbătrânit și nu te-ai ridat la față?

– Dar m-am îngrășat! protestă ea.

– Să spunem că acum ai sânii mai mari, ceea ce înainte îți lipsea.

– Nu te-ai uitat mai atent la mine.

– S-ar putea.

O mângâie ușor pe sâni. Laura își permise o clipă să simtă plăcerea produsă de atingerea lui provocatoare, apoi își puse mâna pe mâna lui și o opri.

– Să vorbim despre *Chorus Line,* îi ordonă ea.

– De acord, dar începe tu.

– Îți amintești melodia aceea care se numea "Ce am făcut din dragoste?" O auzisem de sute de ori la radio, dar nu înțelesesem că era vorba despre hotărârea unei femei de a deveni dansatoare pe Broadway.

– Trăiască Mișcarea de Eliberare a Femeilor! Acum fetele își caută aspirațiile cu mai mult sentiment!

– Melodia aceea ar fi putut fi căutată și de un băiat! El vorbește pur și simplu despre încrederea în visele din adolescență, despre refuzul de a alege drumul cel mai ușor în viață.

Degetele ei se împreunară cu ale lui, căutând forța de a continua. Nu cumva uitase că n-avea niciun drept să-l judece? Trebuia însă să afle de ce-l respingea, în ciuda valului de dorință care o copleșise și

de care știa că el e conștient.

– Seth ... tu ai atâta talent, o inteligență ascuțită, ai niște lucruri de spus ... De ce scrii toate tâmpeniile acelea?

– Oh! Oh!

În obrajii lui Seth apărură niște gropițe și o sclipire ironică îi străluci în ochi.

– Îmi ții cumva lecții de morală?

– Oarecum, recunoscu ea. Ca să fiu sinceră, mă deranjează faptul că inventezi poveștile acelea de groază despre un psihopat care taie în bucăți niște biete dădace sau cetățeni care locuiesc în rulote. Tu ai putea să realizezi niște scenarii foarte serioase.

– Dar astea sunt foarte profitabile. Cum crezi că mi-am cumpărat casa și mașina?

– Bunurile materiale sunt atât de importante pentru tine?

– Dacă ai fi văzut cocioaba în care locuiam când am sosit la Los Angeles, te asigur că nu mi-ai fi pus această întrebare! În ceea ce privește mașina, e un obiect indispensabil la Los Angeles, unde nu există aproape niciun mijloc de transport în comun, și unde distanțele între două puncte de întâlnire sunt uneori la treizeci de kilometri depărtare. La început aveam o bicicletă și de câte ori mă duceam undeva cu câte un scenariu, ploua! Așadar, acum mă simt foarte mândru că locuiesc într-o casă confortabilă și că nu mă mai ud până la piele atunci când merg de colo-colo.

Mă bucur pentru tine, răspunse Laura. Mi-ar părea rău să faci vreo pneumonie, dar chiar e necesar să-ți vinzi ieftin talentul pentru a te putea apăra de ploaie?

– Laura, cred că nu prea înțelegi nimic din funcționarea Hollywoodului. Din cinci sute de scenarii, doar unul e cumpărat. Din cele cincizeci de scenarii selectate, doar unele vor fi turnate și din douăzeci care au fost turnate, numai unul e distribuit așa cum trebuie. E pur și simplu o minune că am avut succes în meseria asta.

– De ce nu te folosești de numele tău ca să încerci să realizezi și altceva?

– Laura, nu putem fi toți asistenți sociali.

– Îmi poți lua locul oricând dorești. Munca ta însă n-are nicio legătură cu a mea. Eu ajung la sufletul a douăzeci de oameni pe săptămână, dar tu, cu un singur film, ajungi la milioane de oameni!

– Ești foarte nostimă! Mai întâi trebuie să găsești un producător. Gândește-te câți autori n-au dat-o în bară la Hollywood, de exemplu Steinbeck și Scott Fitzgerald.

Laura privea fix în tavan. Era supărată, deși știa că el avea probabil dreptate. De ce trebuia să aibă un spirit critic atât de dezvoltat? Idealurile tinereții trebuie adesea să cedeze în fața cerințelor realității zilnice. Totuși, Seth era un bărbat liber, n-avea copii, nu plătea pensie alimentară și nu avea nevoie de un Porche și nici de un palat cu opt camere cocoțat pe un deal din una din periferiile cele mai elegante din Los Angeles.

– Laura ... Ai văzut vreunul din filmele mele?

– Păi ... nu, mărturisi ea înroșindu-se la față.

– Nu e așa de grav, o liniști el, dar știi ... nu sunt atât de lipsit de valoare cum crezi tu. Din când în când, strecor și niște mesaje printre rândurile dialogurilor mele.

– Serios? spuse ea aruncându-i o privire plină de speranțe.

– De exemplu în "Victoria femeilor Ninja", m-am inspirat din *Penthesileea* lui Kleist. Acele amazoane îi copiază perfect pe bărbați, respectiv trag cu arcul, mânuiesc sabia, dar atunci când regina lor se îndrăgostește de un luptător și-l ucide pentru că i-a refuzat iubirea, este vorba despre o victorie foarte tristă care duce la o întrebare fundamentală: "Ce este femeia?" "Ce este bărbatul?" Sunt sigur că Betty Friedan ar fi fost pasionată de subiect.

– Din moment ce ai reușit să vinzi povestea aceea despre Ninja, sunt sigură că ai putea să-i convingi să facă și un film inspirat din

viața lui Betty Friedan, spuse Laura cu o totală inconștiență.

– Ai dreptate, cu Jane Fonda în rolul principal.

Gropițele din obrajii lui Seth dispăruseră și el începuse să-și piardă răbdarea.

– Vrei să-ți spun adevărul? Dacă aș fi sărac precum Iov și aș avea câțiva dolari în buzunar, nu m-aș duce în niciun caz să-i cheltui pentru a-mi vedea viața mizeră etalată pe un ecran. Care erau filmele care aveau sucues în timpul recesiunii economice? Fred Astaire și Ginger Rogers. Comedii ușoare.

– Dar și *Fructele mâniei.*

– Așa e. Un film cu *Fructele mâniei* la o sută de *Top Hat.* Oamenii merg la cinema să se distreze, să mai scape de necazuri. Nu se duc acolo ca să li se țină predici.

– Și tu le dai exact ce-ți cer ei, adică ce îți permite să-ți cumperi frumoasele tale mașini sport.

– Pe toți dracii, Laura ...

Se așează turcește în pat și fixă peretele cu un aer furios. Laura nu-l mai văzuse niciodată pe Seth atât de supărat și se simți cuprinsă de un sentiment de vinovăție. Poate că fusese prea dură cu el și proceda astfel numai pentru că refuza să se îndrăgostească de el. Îi atinse ușor brațul.

– Îmi pare rău, Seth.

– De ce?

– N-am dreptul să te judec. Mă urăști?

El îi zâmbi într-un mod nedefinit.

– Da, pentru că stăm aici discutând îmbrăcați ca niște proști, în loc să ne delectăm cu distracții mai sănătoase.

O sărută ușor pe buze.

– Dar nu, nu sunt supărat pe tine, prostuțo. Dacă există cineva care are dreptul să mă critice, atunci aceea ești numai tu, care vrei în continuare să salvezi lumea. Și culmea e că îmi și face plăcere.

El întinse mâna spre întrerupător și stinse veioza.

– Ce-ar fi să dormim puțin?

Se întinse din nou și o luă în brațe. Ea se lipi de el, cu capul pe umărul lui, și închise ochii. Simți cum o ia somnul și se lăsă în voia unor dulci reverii, bucuroasă că Seth n-o părăsise. Ținea foarte mult la încrederea și la prietenia lui.

Ar fi putut pretexta că schimbarea de fus orar îl dăduse peste cap, dar în adâncul sufletului el știa că de fapt îl ținea treaz prezența Laurei. Nu numai că trupul ei întins lângă al lui nu-l deranja absolut deloc, ci dimpotrivă, prezența ei fizică îi dădea un sentiment de plenitudine. În realitate suferea de insomnie, deoarece Laura avea dreptate: se vânduse ideologiei hollywoodiene.

În tinerețea lui, cuvântul "vândut" era cea mai mare jignire pe care i-o puteai adresa cuiva. Trebuia să te ferești în mod automat de oamenii care erau trecuți de treizeci de ani, pentru că toți făcuseră compromisuri cu sistemul. "Fă o reverență, Seth", se dojeni el în sinea lui, "ai ajuns în clubul profitorilor".

Totuși, el nu renunțase la principiile și nici la crezurile lui. Era îngrijorat de proliferarea armelor nucleare, de pragul sărăciei care cobora din zi în zi mai jos, de rasism ... dar nimeni nu voia să vadă filmele cu asemenea subiect. Din când în când se reușea realizarea unui film precum *Sindromul chinezesc* sau *Apocalipsa acum,* dar acestea erau niște evenimente care nu se petreceau în fiecare zi.

Seth făcuse tot ce depinsese de el. În biroul lui avea un sertar numai cu scenarii respinse. Unul era despre un sat care descoperise că rezervele sale de apă conțineau mercur, altul despre luptele interetnice dintre bandele rivale dintr-un oraș etc. Pe cel de-al doilea îl refăcuse în cele din urmă pentru *Seniorii războiului,* dar evident că toată gândirea filozofică dispăruse ...

Își amintea foarte bine prima lui întâlnire cu Melinda Greiss, un impresar influent, o femeie dură și destul de urâtă, care cunoștea pe

toată lumea din Hollywood. Citise ce-i adusese și-l convocase în biroul ei.

– Ai talent, îi spusese ea pe șleau. Dacă ești hotărât să renunți la latura moralizatoare și să-ți folosești calitățile pentru scene de acțiune și violență, o să te susțin din toate puterile. Dar va trebui să mă asculți.

Seth refuzase la început și atunci când se trezise în mizeria cea mai cruntă, se întorsese la ea. Începuse să rescrie scenarii fără să le semneze, ceea ce îi permisese să-și cumpere un Volkswagen și să dea înapoi banii pe care îi împrumutase de la părinții lui. După aceea, prinsese gustul restaurantelor scumpe, hainelor bine croite și recunoștea că dobândise o plăcere aproape perversă de a inventa serialul "Bărbatul cu pumnal" și a strecura în el niște apropouri adresate inițiaților.

Fără nicio discuție, se vânduse.

Numai că în cincisprezece ani, învățase că niciun individ nu putea salva omenirea. Închizându-se însă în camera lui și scriind zeci de povești "proletare" cum spunea Rita, Seth nu oprise pământul în loc. Cum să evite ca șefii de state și oamenii politici să se facă de râs, ca un individ să se îndrăgostească de persoana ce nu i se potrivește și să se despartă de cea care l-ar face fericit? Derbedeii oricum vor continua să le atace pe bătrâne, nebunii îi vor tortura pe copii, iar războaiele vor face mii de victime.

Singurul mod pe care-l găsise Seth ca să-i ajute pe oameni era acela de a-i aduce să petreacă puțin timp într-o sală întunecoasă unde să mai uite de griji și de eșecurile din viața de zi cu zi, privind la o frumoasă psihologă care luptă cu un criminal de ficțiune, la starletele apetisante mișcându-se printr-un decor de vis, la un superman care face ordine printr-o lume care se îndreaptă spre pieire.

Poate că Seth își renegase tinerețea, dar astăzi îi era greu să-i

mulțumească pe oameni vorbindu-le despre pace, iubire și libertate. Ei simțeau nevoia să râdă, să se îngrozească amuzându-se pentru a-și alunga propriile temeri, le plăceau magia și spectacolele grandioase care să-i întoarcă în vremea copilăriei.

Seth îi ajuta să se relaxeze puțin, și era important și acest lucru.

Capitolul 5

– Să fim serioși, Zeke, spuse Seth. O grenadă i-a smus o mână! Bine. Dar uiți că n-avem de-a face cu *Bărbatul cu șase milioane de dolari* ci cu *Bărbatul cu pumnal.* E adevărat că poate să țină o armă albă cu o mână artificială, dar ca să tragă cu pistolul are nevoie de deget cu care să apese pe trăgaci. Instalat confortabil într-un fotoliu din piele din biroul lui Seth, Zeke își strivi mucul de țigară în scrumieră. Avea mânecile cămășii suflecate până la coate și părul cărunt pieptănat cu grijă avea reflexe metalice.

– Folosește-ți imaginația, Seth. Trebuie să ai ambiție.

– De ce nu? Dar hai să vedem lucrurile din punct de vedere practic și funcțional. N-ar fi mai interesant ca savantul psihopat să vâre o lamă de cuțit în muchia mâinii eroului, ceea ce îi va permite să practice lupta de karate mult mai eficient? Acest deget-pistol mi se pare foarte banal ... și mai puțin credibil.

– Cine comandă aici, eu sau tu? Lasă naibii dictatura psihologiei, amice, noi avem nevoie de efecte tari, cu o mitralieră în scena finală. Apropo de artă, scena e scrisă foarte bine, Seth. De unde dracu ți-a venit ideea aia cu căsuța de la periferie?

– De la Patty Hearst, îi explică Seth. Îți mai amintești pavilionul de la Cinque înconjurat de agenți federali și pe care în cele din urmă

l-am făcut să explodeze? Fără efecte speciale. Totul era real, o emisiune televizată de știri care a ținut douăzeci de ore.

Seth ținea minte încercuirea spectaculoasă a locuinței modeste în care fusese sechestrată celebra moștenitoare. Acea scenă pe care o revăzuse de mai multe ori i se păruse atunci de-a dreptul scabroasă... și acum o folosea într-un scenariu.

– Cinque nu avea la dispoziție o armă magică, ci un simplu P38, continuă el.

– Prea banal, fu singurul comentariu al lui Zeke.

Seth privi fix spre mașina lui de scris, suspinând.

– Bine.

Se dăduse bătut pentru a nu știu câta oară. De ce nu se purta ca un scenarist profesionist, scriind numai ce i se cerea?

– Îți aduc scenariul mâine dimineață.

– Perfect. Ești un geniu.

– N-aș merge atât de departe, bombăni Seth prost dispus.

Îl conduse pe Zeke până la ușă. Imediat ce o deschise, Barney se năpusti înainte făcând niște tumbe ciudate, după care sări pe Zeke, care își scutura de praf cu un aer nervos pantalonii croiți impecabil.

– Urăsc creatura asta, exclamă el.

– Cred că sentimentul e reciproc, răspunse Seth râzând.

Îl prinse pe Barney de zgardă, în timp ce Zeke urcă în Lotusul lui și dispărea într-un nor de praf.

– Ce cretin infect! îi șopti Seth dobermanului, mângâindu-l pe urechi. Are numai tărâțe în cap!

Barney își manifestă acordul lătrând vesel. Se întoarseră apoi amândoi în birou, unde câinele se întinse pe covor pentru o mică siestă. Seth se trânti pe scaun și se uită la mașina de scris cu un aer supărat, după care o scoase din priză cu o mișcare furioasă. Acum, n-avea chef de muncă. Ce importanță avea? Dacă va fi nevoie, își va petrece toată noaptea tastând, dar deocamdată simțea nevoia să-și

mai tragă puțin sufletul.

După ce-și turnă un whisky, Seth răsfoi cartea pe care și-o cumpărase de la librarul lui preferat, care avea un sector mare cu lucrări rare. Albumul se numea *Portrete.* Dacă Troy Bennet era în stare să facă niște poze de o asemenea calitate, ce căuta în Canada, lucrând într-un studiou mizerabil? Seth era uluit de măiestria cu care folosea Troy lumina, cum aranja elementele componente, poezia care se degaja din fiecare poză. Admiră un copil cu privirea acuzatoare, stând în picioare lângă tatăl său care repara niște plase de pescuit. Atunci când acel băiat va fi mare, Seth spera să nu-și risipească banii ca să meargă să vadă *Bărbatul cu pumnal* . La fel gândea și referitor la fetele de care se ocupa Laura, niște puștoaice doar cu puțin mai mari ca Rita, care erau deja șomere și cu un copil în întreținere.

De fapt, își spuse Seth, publicul lui era recrutat din rândurile oamenilor care aveau mijloacele necesare găsirii unor distracții mai sănătoase. De ce să mergi să vezi *O vară fierbitne,* când poți foarte bine să citești o carte de Dickens sau să faci jogging? Și el de ce-și pierde timpul căutând soluții idioate pentru niște probleme lipsite de interes? Oare nu există și o altă cale? Își aminti weekendul petrecut împreună cu Laura. Într-un anumit sens, aceasta reprezentase o portiță de ieșire din viața cotidiană. Duminică dimineață se duseseră în Prospekt Park cu Rita, care se opusese ideii de a urca în călușeii instalați în mijlocul unei pajiști. "Sunt prea bătrână, exclamase ea. Dacă mă vede cineva din liceu, o să fiu de râsul lumii." "Ba dimpotrivă! Or să moară toți de invidie", îi răspunsese Seth. "Uită-te la bătrâna ta mamă. Ea face acum un tur de manej".

Laura scosese limba la el și se așezase pe un ponei negru cu clopoței la gât. Seth alesese un cal și mergea alături de ea. Rita preferase să se depărteze și să se prefacă amuzată că nu-l cunoștea.

Laura și Seth râseseră în hohote. Lui i se păruse că arată minunat, cu părul ei des care-i flutura în bătaia vântului.

După aceea se duseseră la grădina zoologică, unde Seth făcuse tot felul de pozne care o încântaseră pe Rita.

Atunci când fusese nevoit să se despartă de ele, Seth se simțise ca un orfan.

Deodată, ridică receptorul și începu să formeze numărul Laurei. Apoi închise, înainte să termine. O sunase deja de patru ori în două zile. Prima dată uitase de diferența de fus orar și o trezise pe Laura din somn. A doua oară dăduse peste Rita. Ea îl informase că în seara aceea mama ei participa la o ședință. Acum, timorat, nu era sigur dacă știa ce să-i spună Laurei. Că se gândea tot timpul la ea? Își amintea cu emoție clipa în care ea își recăpătase cu greu răsuflarea atunci când el îi mângâiase sânii? Că era supărat pe ea pentru că-l criticase după ce refuzase să facă dragoste cu el?

Până la urmă răsfoi carnețelul de telefoane ca să caute cartea de vizită a lui Troy, pe care i-o dăduse la recepția revistei *Dream*. În sfârșit, o găsi. Pe un cartonaș dreptunghiular foarte banal de culoare albă era scris numele lui Troy, adresa, numărul și jos, pe un singur rând: Portrete – Recepții – Pașapoarte.

– Pașapoarte! șopti Seth pe un ton dezgustat.

Ridică receptorul.

– Studioul Bennet-Chartier, răspunse o voce de femeie.

– Aș putea să vorbesc cu Troy Bennet?

– Cine sunteți?

– Seth Stone.

– Chiar acum a ieșit. Stați puțin ...

Peste câteva secunde, se auzi vocea lui Troy:

– Stone? Tu ești?

– Ultima oară când m-am privit în oglindă așa era, glumi Seth. Am nevoie de o fotografie.

– Sper că nu pentru o nuntă. Nu mai pot să sufăr reuniunile de familie.

– Nu te deranjez? Secretara ta mi-a spus că te pregăteai de plecare.

– Asta e povestea vieții mele ... Trebuie să fac câteva poze unui tip care se pensionează după patruzeci de ani de muncă cinstită în aceeași uzină. Poate să mai aștepte puțin înainte să-și primească ceasul de aur din partea scumpilor lui colegi.

Troy făcu o pauză.

– Cărui fapt datorez onoarea de a mă suna?

– Păi ... Voiam să-ți vorbesc despre o carte genială pe care am găsit-o la librarul meu azi-dimineață. Se numește *Portrete.*

– Ah ... Cred că era cam prăfuită, nu-i așa?

– E datată 1982. Spune-mi, te rog, ce e cu acest *Voyager Press?*

– E o mică editură condusă de un prieten care se numește Peter Dubin. Publică mai ales poezie, fotografia e prea scumpă. Bănuiesc că am avut noroc.

– Mai degrabă eu mă consider norocos că am pus mâna pe o asemenea comoară. E foarte tare, Troy. Sunt pur și simplu fascinat de acest băiat care stă lângă un bărbat care repară o plasă de pescuit. Din cauza lui nu pot să lucrez la o scenă care valorează greutatea ei în aur.

– Despre ce e vorba?

– Despre "Bărbatul cu pumnal" care ar avea un braț artificial și ar trebui să apese pe trăgaciul pistolului cu degetul.

– De ce nu împingi metafora până la ultimele ei consecințe?

Seth izbucni în râs.

– Ești un pervers, Troy. Spune-mi, te rog, de ce îți pierzi timpul în Moose City? Ai avea un succes monstru la Hollywood.

– Trebuie s-o iau ca pe un compliment?

– Nu, nici așa, ai dreptate.

Seth suspină, descurajat.

– Ascultă, nu vreau să te reţin şi ...

– Nu mă deranjezi deloc. Nu ard de nerăbdare să mă duc să fac un reportaj despre o gaşcă de beţivani care se chinuie să îndruge nişte discursuri de două ore prin care sunt lăudate meritele invitatului de onoare.

– Dar de ce te supui unui asemenea calvar? De ce nu-ţi continui activitatea creatoare, Troy?

– Pe scurt, pentru că am îmbătrânit şi am o chirie de plătit. Ştii cât am încasat de pe urma *Portretelor?*

– Câteva sute de dolari?

– Dacă iei în calcul şi drumurile, am pierdut bani la afacerea asta. Ceea ce mi-a dat Peter a acoperit numai costurile filmărilor şi developarea acestora.

– Laura crede că m-am vândut, spuse brusc Seth.

– Laura Brodie?

– Da. Am petrecut o bună parte din weekend împreună. Sâmbătă seara mi-a reproşat că mi-am ratat viaţa. I-am oferit cam aceleaşi argumente ca şi tine, dar nu părea prea convinsă că am procedat bine. De fapt, ea de cincisprezece ani are aceeaşi viziune asupra vieţii.

– Pentru ea e mai uşor, îi explică Troy. Îţi aminteşti şedinţele noastre de la revistă? Ea ne aducea întotdeauna gustări pe bază de pâine integrală, iaurturi din lapte natural şi paste din soia. Laura cumpăra toate alimentele angro printr-o asociaţie studenţească, deoarece a avut întotdeauna simţul economiei şi al comunităţii. E genul de persoană care nu se va schimba niciodată, văzând întotdeauna partea plină a paharului. De exemplu, are un copil din afara căsătoriei şi e singură. N-are a face ... Se transformă în asistentă socială, înfiinţează o asociaţie a femeilor celibatare şi pune pe roate mica ei lume cât ai zice peşte. Nu poate fi comparată cu nimeni, trase

el concluzia. Face parte din categoria oamenilor care se descurcă singuri.

– E posibil, recunoscu Seth.

– Secretara mea îmi face niște semne ciudate, din care înțeleg că e vorba despre un ceas, un volan și o sugrumare, continuă Troy. Cred că încearcă să-mi spună că dacă nu plec în clipa asta, sunt un om mort. Doar dacă n-am înțeles eu bine ...

– Curaj, Troy, mi-a făcut mare plăcere să stau de vorbă cu tine.

– Și mie, amice. Pe curând.

Seth închise telefonul și se întoarse spre câinele lui care scoase un geamăt și se învârti de câteva ori în jurul cozii, după care se întinse din nou pe jos, cu botul între labe. Seth îl mângâie scurt, apoi reveni la telefon ca să formeze numărul Laurei. Suna ocupat. Inspiră adânc, se așeză în fața mașinii de scris și începu să tasteze:

"Travelling în laborator. De afară se aud râsete și șușoteli, apoi ne sunt înfățișați un bărbat și o femeie care se giugiulesc, sprijinindu-se de un acvariu în care înoată pești-pisică și murene. Ușa se deschide încet. Intră Bărbatul cu pumnal."

– Vrei să scrii o poveste despre mine?

Laura își sprijini receptorul între umăr și bărbie, în timp ce lupta cu disperare să deschidă sertarul de tacâmuri. Adevărul era că dulapul vechi fusese revopsit și din cauza umidității lemnul se umflase.

– Datorită ție o să apar deja în *Lumea Actualității și spectacolelor* și cred că orice altă reclamă m-ar face să mă simt prost, spuse ea.

– O să treci aproape neobservată în showul lui Connie, o asigură cu calm Julianne. Kim m-a sfătuit să mă folosesc de aniversarea revistei ca să-mi atrag cât mai multă publicitate și cum ea are o grămadă de relații, am profitat de pe urma lor.

– Exploatându-i pe vechii tăi prieteni, bombăni Laura.

Cu un ultim efort, reuși în sfârșit să ajungă la furculițe și cuțite și

se sprijini cu spatele de perete ca să-și mai tragă puțin sufletul.

– Foarte bine. Și acum, explică-mi și mie despre ce este vorba.

– Îmi venise ideea să public un articol despre adolescentele cu care lucrezi tu. N-am vrut să fie doar o informare seacă plină de rapoarte statistice, nici o poveste care să stoarcă lacrimi, ci un reportaj despre viața de zi cu zi a unora din acele fete. Am aici un ziarist formidabil cu care tu te înțelegeai foarte bine și un fotograf extrem de discret.

Ca de obicei, Julianne era calmă și sigură pe ea, își spuse Laura. Era convinsă că ea nu era nevoită să lupte cu niște probleme atât de domestice cum ar fi sertarele înțepenite ...

Până la urmă însă, pe Laura o interesa propunerea ei, nu pentru că intenționa să facă pe vedeta, ci pentru că nu-i displăcea să-și vadă activitatea dezbătută într-o gazetă de faimă mondială, la care contribuise și ea, e adevărat destul de puțin, la începuturile ei. În majoritatea cazurilor, presa se ocupa de subiectul tinerelor mame celibatare pentru a le aborda din unghiul faptului divers, al senzaționalului. Dacă cineva putea face o cercetare inteligentă și obiectivă, aceea nu putea fi decât Julianne.

– Dar să știi că majoritatea "fetelor" mele, cum le zici tu, sunt foarte atente la viața lor privată, spuse Laura. Se vor speria în fața aparatelor de fotografiat. De fapt, nu pot să-ți promit nimic.

– Bineînțeles că le vom schimba numele, o asigură Julianne, și dacă ele insistă, o să facem poze cu trăsăturile feței estompate. Noi nu vrem să le judecăm pe acele fete și pe "iubiții" lor, încercăm doar să-i determinăm pe cititorii noștri să pătrundă în universul lor. Domeniul social este unul din caii noștri de bătaie.

– Știu, citesc *Dream* în mod regulat, răspunse Laura trăgând cu coada ochiului la Rita, care începuse să pună masa.

– Bine, atunci. Să-i dau numele tău reporterului?

– Da, și notează-ți numărul meu de la birou: 45.35.12.13. Rita,

nu cuțitele alea. Am făcut paste cu spanac și brânză.

Laura își ceru scuze de la Julianne.

– Ca de obicei, fac o mie de lucruri în același timp.

– Asta e ceea ce mă impresionează cel mai mult la tine.

Julianne părea sinceră.

– E grozav că reușești să faci și carieră și să crești și un copil. Noi am tratat deja subiectul "Superfemei", dar dacă o să-l reactualizăm vreodată, o să fii pomenită în articol.

Laura izbucni în râs.

– Mie mi se pare că sunt totuși un om obișnuit. Serios, Julianne, de ce nu faci mai bine un articol despre Kim? Ea își trăiește viața din plin, frecventează oamenii cei mai de vază ai societății ...

– Aceia n-au nevoie de noi ca să le facem publicitate. Acum, te las. Sunt grozav de bucuroasă că lucrez din nou cu tine, Laura.

– Și eu mă bucur. Am fost încântată mai ales de faptul că am stat de vorbă. Pe curând, Julianne.

Imediat ce închise telefonul, Laura scoase pastele din cuptor. Le pregătise cu o zi în urmă și nu avusese nevoie decât să le încălzească vreo cincisprezece minute. Asta admira Julianne la ea: spiritul de organizare. Cu viața pe care o ducea Laura, nimeni nu putea scăpa de ea. După aceea își turnă un pahar de vin alb ca să se mai pună pe picioare, deoarece avusese o zi foarte grea. Rita se așeză în fața ei și începu să mănânce.

– Cine te-a sunat? o întrebă ea.

– Prietena mea, Julianne. Vrea să scrie un articol despre mine.

– Pentru că ești prietena unui scenarist celebru de la Hollywood?

– Ce îndrugi tu acolo, Rita?

Rita se folosea de orice pretext ca să aducă în discuție numele lui Seth. Laura se bucura că-i era simpatic, dar o bănuia pe Rita că-l aprecia numai pentru faima, limuzina, frizura și hainele lui la modă. Era sigură că adolescenta era fascinată de filmele care în parte îi erau

interzise și care, în consecință, o atrăgeau și mai mult să le vadă.

Pe de altă parte, faptul că Rita pomenea numele lui Seth foarte des o făcea pe Laura să se teamă că fiica ei aștepta prea multe de la prietenia lor. Seth își petrecuse un weekend la New York și sunase doar o dată sau de două ori, dar Rita se purta de parcă între el și mama ei ar fi existat o poveste de dragoste pasională. E adevărat că dormiseră împreună, dar nici măcar nu făcuseră dragoste, își aminti Laura. Rămânea de văzut dacă trebuia să-și reproșeze ce făcuse sau ... să se felicite.

– În articol o să fie vorba despre fetele de care mă ocup eu, îi spuse Laura. Cum a fost azi la școală?

– Ca de obicei. Crezi că Seth o să dea vreun semn de viață în seara asta?

– Nu mai vorbi mereu despre el, răspunse Laura pe un ton aspru.

Apoi îi zâmbi, parcă pentru a se scuza.

– Sunt sigură că ai lucruri mai importante să-mi povestești.

– Vrei să-ți spun adevărul?

Rita își goli paharul cu lapte.

– Ei bine, am luat un zece la algebră.

– Un zece? Dar e minunat!

Figura Laurei se lumină de mândrie maternă.

– Ce bine că n-ai moștenit de la mine aptitudinile în domeniul matematicii!

Rita dădu din umeri, prefăcându-se indiferentă, dar în ochii ei negri străluci o scânteie de satisfacție.

– A fost ușor. Nu înțeleg de ce alții au avut probleme.

– Ba a fost greu și tu ai meritat cu atât mai mult această notă bună. Ce s-a întâmplat? Nu-ți place să fii un mic Einstein al zilelor noastre?

– Nu este asta cauza. Betty LoCaffio o să aibă și ea televiziune prin cablu. Eu sunt singura din școală care n-o să pot vedea MTV-ul.

– Am mai discutat despre asta, răspunse Laura pe un ton obosit. Abonamentul lunar e prea scump și oricum poți să te duci la Courtney.

– Da, dar fratele ei vrea mereu să vadă meciurile de baschet. Nu ne lasă nici măcar să ne uităm la "The Monkees".

– Atunci, n-ai decât să citești o carte, să joci cărți sau s-o ajuți pe doamna Gonzalez la treburile gospodărești.

Rita schiță o grimasă.

– "The Monkees", zici? continuă Laura cu un surâs nostalgic pe buze. Pe vremuri, eram și eu un fan al formației.

– Muzica lor e formidabilă. Tu pe care-l preferi?

– Pe cel blond, răspunse Rita fără nicio ezitare. Se numește Peter ... nu ...

– Tork, o informă Laura. Peter Tork. Mie îmi place mai mult Mickey Dolenz.

Atunci când începuse "showul", Laura era doar puțin mai mare decât Rita. Faptul că acesta era redifuzat în mod regulat aproape că merita efortul să plătești abonamentul.

– Nu ți se pare că Seth seamănă cu Peter Tonk? continuă Rita. Cred că îi stătea bine cu părul lung.

– Atunci când l-am cunoscut eu, îi ajungea până la umeri. Uneori, Seth și-l prindea în coadă de cal.

– Ce vremuri ciudate, comentă Rita. În orice caz, dacă aș fi în locul tău ...

– Da, dar nu ești, îi reteză vorba Laura. Termină de mâncat.

Peste o oră, Rita era în camera de zi făcându-și temele, iar Laura își umpluse din nou paharul cu vin alb și citea New York Times întinsă pe canapea, deprimată de toate știrile proaste care erau anunțate cu litere mari în gazetă. Când auzi soneria telefonului, se simți parcă mai ușurată.

– Alo?

– Laura, eu sunt, Seth.

Un zâmbet larg lumină fața Laurei. Îi păruse tare rău că nu fusese acasă când sunase ultima oară și avea remușcări pentru că-l atacase atât de dur în seara aceea de sâmbătă, când își petrecuseră noaptea împreună. Dar din câte înțelesese, Seth o iertase.

– Ce mai faci, Seth?

– Încerc să fac față unei crize de melancolie.

– Ce vrei să spui?

– Ei bine, află că unica mea șansă de a supraviețui e aceea ca tu să-mi faci o vizită în California.

– N-ai fost prea clar. Dă-mi mai multe amănunte despre această încetinire a activității.

– Oh, ca de obicei. Am o scenă de predat mâine și n-am niciun chef s-o scriu. În ea e vorba despre sex, violență, totul fiind condimentat cu niște dialoguri vulgare. M-am săturat până peste cap de toate astea.

– Bietul meu prieten! exclamă Laura, prefăcându-se plină de compasiune.

– Cum procedam pe vremea în care eram la *Dream* atunci când nu reușeam să termin un articol?

– Comandai o pizza și o înfulecai cât ai zice pește.

– Nu, la început ascultam muzică de "Grateful Dead" ca să mă mai liniștesc. Apoi te sunam pe tine și tu îmi sugerai o nouă abordare a subiectului. Ai foarte multă intuiție, Laura. Nu e de mirare că ai avut succes în meseria ta.

Zâmbetul Laurei dispăru.

– Te înșeli. În realitate, sunt o asistentă socială obișnuită.

Sorbi o înghițitură de vin, ca să nu trebuiască să vorbească, deoarece nu voia să-l plictisească pe Seth cu problemele ei.

– Julianne vrea să facă un reportaj despre fetele de care mă ocup eu, bineînțeles pentru că sunt cât se poate de reprezentative pentru

clasa medie.

– Dar e minunat! exclamă Seth neacordând prea mare atenție puținelor explicații ale Laurei referitoare la interesul pe care-l manifesta Julianne față de munca ei

– Nu știu ce ...

Ea suspină.

– La ce te gândești? o întrebă el cu blândețe.

Rămânând pe gânduri preț de câteva secunde, Laura se întrebă dacă nu cumva era deprimată din cauza vremii urâte sau a oboselii acumulate.

– Știi, una din puștoaicele de care răspund e din nou însărcinată. Azi m-am dus să-i fac o vizită. Mă aștepta cu copilul proptit în șold și cu un zâmbet tâmp pe față. Are șaisprezece ani și de luni de zile mă străduiesc s-o scot din mizerie, s-o învăț ce e aia contraconcepție, s-o determin să aibă grijă de ea. N-o să ghicești niciodată ce mi-a aruncat în față: "Prietenul meu a venit să mă vadă și el are un mod al lui de a mă privi că ... n-am putut să-l refuz". Îți dai seama? Timp de un an de zile mă dau de ceasul morții să-i insuflu un pic de bun-simț și acum trebuie s-o iau din nou de la capăt. Uneori mă simt total descurajată. Laurei nu-i venea să creadă că i se confesa lui Seth. De obicei ținea totul în ea, deoarece văzuse prea adesea mame necăsătorite care-și vărsau năduful asupra copiilor lor sau cerându-le o alinare efectivă pe care ei nu erau în stare să le-o dea. Până la urmă Laura, nu-și mai împărtășise angoasele cu nimeni. Atunci când o sunase Julianne, nu-i vorbise acesteia despre noua sarcină a Sandrei Miller. De ce oare îl alesese pe Seth ca să se elibereze de acea povară? Acum, se simțea mai ușurată.

În aparență Seth nu era șocat de dezvăluirile ei.

– Nu fi prea dură cu ea, îi răspunse el cu calm în voce. Pot avea loc și accidente. Poate și-a pierdut capul pentru puțină vreme.

– Te înșeli. Mi-a povestit că "iubitului" ei îi plăcea "sexul fără

oprelişti" şi acum se va naşte un alt copil. Sunt zile în care mă întreb dacă toate principiile mele sănătoase servesc la ceva.

– Bineînţeles că servesc, Laura. Tu crezi în ele, ştiu că ai credinţă.

– Chiar aşa gândeşti?

– Sunt convins. Ai avut doar o zi grea. După părerea mea, ai nevoie de o vacanţă.

– Ce vrei să insinuezi, doctore Stone?

– Ţi-am mai spus o dată! Vino în California, joacă-te cu Barney. Am citit undeva că un animal domestic e un mijloc eficient prin care să te relaxezi. Ajută la slăbirea tensiunii. Laura izbucni în râs.

– Dar eu am o tensiune foarte bună.

– A mea o ia razna când trebuie să scriu scene violente şi sexy. De ce nu vii aici ca să mă priveşti cum mă ocup de Barney?

– Oh, Seth ... Propunerea ta e extrem de tentantă. Ce zi ţi-ar conveni?

– Imediat. În clipa asta. Cum închid telefonul, vreau să te văd în pragul uşii mele.

– Asta mi se pare o treabă dificilă. Laura ezită.

– Apropo, îţi plătesc bineînţeles, biletul de avion, spuse Seth pe un ton imperativ.

– Dar ...

– Niciun dar! ... Am cu ce.

– Seth ... chiar ai chef să vin?

– Evident că nu, îi răspunse el pe un ton ironic. Fac mereu acest gen de propuneri oamenilor care-mi sunt total indiferenţi. Când să vin să te iau de la aeroport?

– Păi ... Închise ochii. Pentru prima oară după multă vreme, Laura simţea nevoia să se confeseze cuiva, să-şi şoptească secretele unei urechi atente şi chiar uneori să se poată plânge. Îşi petrecuse viaţa ocupându-se de alţii, uitând de nevoia esenţială de a fi apărată şi ea din când în când. Seth era singurul om căruia putea să-i

împărtășească greutățile prin care trece.

– Mâine? îi propuse el.

– Uiți de câtă birocrație e vorba atunci când ești angajat cu carte de muncă?

– Găsește-ți o înlocuitoare. Adu-ți aminte că excepția care confirmă regula așteaptă întotdeauna să fie încălcată.

Laura zâmbi. Cu puțină bunăvoință, ar fi găsit în mod sigur o soluție împreună cu cele două asistente sociale care lucrau cu ea.

– Și Rita? întrebă ea subit.

– Ia-o și pe ea cu tine.

– Nu, răspunse Laura cu hotărâre.

Dacă acea călătorie trebuie să fie o ruptură de viața de zi cu zi, era mai bine să se despartă de fiica ei pentru o vreme.

– O să vorbesc cu mama lui Courtney. Rita ar putea sta cu ea și va trebui evident să continue să meargă la școală.

– Perfect. Imediat ce vei pune totul la punct, sună-mă și eu o să-ți rezerv biletul de avion.

– Mă deranjează că trebuie să arunci cu banii aiurea.

– O să vorbim mai târziu și o să mă poți certa atunci pentru că mă port atât de extravagant. Presimt că o să ne distrăm de minune.

– Sunt convinsă că așa va fi, Seth ... Te sun imediat ce o să-mi reorganizez viața.

– Aștept cu sufletul la gură, spuse el înainte să închidă telefonul.

Laura luă paharul de vin și închină în tăcere în direcția telefonului pentru a-i mulțumi lui Seth, după care sorbi ultima înghițitură de vin alb care mai rămăsese. Era foarte hotărâtă să facă totul pentru a reuși să fugă din New York, plângându-se în fața superiorilor ei de epuizare nervoasă și stres. Glenda Gonzales era încântată s-o primească pe Rita la ea și astfel fata nu s-ar simți despărțită de prietenii ei. Laurei îi era dor de Seth și urma să se întâlnească în curând cu el.

Capitolul 6

Ar fi trebuit să se simtă eliberată. O aștepta o săptămână întreagă limpede și fără nori, ca cerul pe care zbura într-un avion *Pan American Aerlines,* departe de Rita, de apartamentul ei, de Sandra Miller și cele asemenea ei, acele fete fără pic de minte care nu știau decât să-și creeze singure necazuri.

Deci, Laura ar fi trebuit să se bucure de independența recent cucerită, dar nu reușea. Învăța pe propria piele că golurile de aer apăreau și pe vreme frumoasă. Fiecare zguduitură o făcea să-i sară inima din piept, dar până la urmă nu le mai luă în seamă, fiindu-i atrasă atenția de peisajul în miniatură care i se perinda prin fața ochilor. Admiră formele frumoase și foarte curate înconjurate de pătrate de culturi verzi și maronii, pârâuri argintii de lățimea unor panglici și verdele pădurilor. Văzute de sus, era greu să-ți reamintești că fermierii din Vestul Mijlociu erau aproape toți falimentari, că prețul cerealelor cobora din ce în ce mai mult la Bursă și că în hambarul uneia din acele proprietăți superbe un băiat de șaptesprezece ani încearcă s-o convingă pe o fată de șaisprezece să facă dragoste cu el.

Cu toate acestea, Laura nu era deloc pesimistă. Avea încredere în capacitățile speciei umane, în aptitudinea oamenilor de a duce o

viață cinstită, bazată pe iubire. Era nevoie numai să fie luminați, determinați să-și asume responsabilitățile ce le reveneau respectând sensibilitatea celorlalți. Munca socială nu era făcută pentru cinici.

Laura se bucura totuși că se distanțase puțin de acele probleme. Se dedica muncii ei cu prea mult zel, își făcea meseria de prea multă vreme și rezervele ei de răbdare se împuținau văzând cu ochii. "La naiba cu toate grijile!", își spuse ea subit. Important era nu ce lăsa în urma ei, ci ceea ce o aștepta în viitor. Ardea de nerăbdare să-l revadă pe Seth ... simțind totuși un pic de îngrijorare, care nu prea voia să se risipească.

Ochii, zâmbetul lui devastator, aveau darul de a o tulbura și recunoscu că o atrăgea în mod irezistibil, de aceea era ușor nervoasă. Modul în care procedase ca s-o atragă în acea aventură californiană stârnea admirația Laurei, deoarece cunoștea puțini bărbați capabili să-și impună voința cu atâta farmec și ușurință. Văzând că era un pachet de nervi, înțelesese imediat că Laura avea nevoie să se distreze puțin, să se distanțeze pentru o vreme de preocupările ei.

Pe de altă parte însă, Seth era oare suficient de serios și de sincer ca să se îndrăgostească de ea? Această întrebare obsedantă explica probabil proasta dispoziție care o cuprindea. Un steward îi luă tava cu mâncare de care abia se atinsese, apoi își îndreptă atenția din nou spre peisaj. Dealurile care anunțau începutul culmilor Munților Stâncoși îi amintiră de ferma în care locuise în comunitatea de lângă Ithaca. Îi veniră în minte imaginile unei vieți fericite: culesul de dude, bucătăria țărănească uriașă în care pregătea dulcețurile, râsetele din casă, vizitele vecinilor, prezența afectuoasă a lui Neil, care muncea în apropiere într-o cooperativă agricolă. Nașterea Ritei dăduse totul peste cap, scoțând la iveală labilitatea psihică gravă a lui Neil și teama lui de a trece la vârsta adultă. Copilul avea șase luni atunci când el plecase, pretextând că se simțea ca prins într-o

capcană. "Ușa e deschisă", îi spusese atunci Laura, fără nicio lacrimă în ochi. Și el fugise.

După aceea, membrii comunității se agitaseră foarte mult în jurul Laurei și al Ritei, pe de o parte pentru că le părea sincer rău de ce i se întâmplase și pe de altă parte că dezertarea lui Neil reprezenta un eveniment important al vieții lor liniștite. Nu erau toți însă bine intenționați. Laura descoperi curând că neliniștea lor nu era altceva decât o curiozitate bolnăvicioasă. Drept urmare, se închisese total în ea însăși, răspunzând printr-un zâmbet calm comentariilor lor jignitoare sau stângace.

– Iată Marele Canion, o anunță bătrânul domn care stătea lângă Laura.

Ea clipi din ochi și se uită la crăpătura maronie de sub ea.

– E prima oară când o văd, îi mărturisi ea.

– Cel mai bun mod de a-l vizita e acela de a coborî pe spatele unui măgar. E o excursie care te reduce la dimensiunile unei furnici.

– Nu sunt sigura că mi-ar plăcea să fac așa ceva, răspunse Laura râzând. Cred că orgoliul meu ar avea mult de suferit.

Stătu de vorbă cu colegul ei de scaun tot restul drumului, bucurându-se că găsise pe cineva care să reușească s-o mai smulgă din gândurile ei. Totuși, când survolară munții Santa Anna, acesta se puse pe istorisit o poveste care aproape o sperie.

– Anul trecut mă aflam într-un avion care a fost cât pe ce să nu nimerească pista de aterizare când am sosit la San Francisco. Mai erau câțiva metri și am fi căzut în golf! Avionul a prins din nou altitudine, s-a întors și a început din nou să coboare. Eram mort de spaimă. Aproape am simțit impactul apei asupra burții avionului.

Laurei i se pusese un nod în gât.

– Ești cam palidă, fură primele cuvinte ale lui Seth când o întâmpină după ușile de siguranță ale aeroportului. Cum ai călătorit?

– Nu prea rău, cu excepția câtorva goluri de aer, răspunse ea

vizibil ușurată că se afla în brațele lui Seth, care plesnea de sănătate, avea părul mai zbârlit și mai blond ca niciodată, tenul bronzat și ochii scăpărând de vioiciunea.

– Serios, continuă Seth, parcă ai fi văzut o fantomă.

Laura izbucni în râs.

– Stăteam lângă un domn în vârstă extrem de fermecător, în genul celor cărora le șade bine îmbrăcați în Moș Crăciun, când deodată s-a apucat să relateze timp de vreo douăzeci de minute niște accidente de avion catastrofale chiar înainte să reluăm contactul cu pământul.

– Un sadic, bombăni Seth. Trebuie să te ferești mereu de indivizii care arată prea bine.

– În cazul ăsta, poate ar fi mai bine să fiu mai atentă în ceea ce te privește.

– Eu am capul cel mai antipatic de pe toată Coasta de Vest.

Se strâmbă, scoțând la iveală o dantură perfectă și mârâi înfundat.

– Vezi? Așa arată un bărbat în care poți să ai deplină încredere.

– Sunt convinsă de asta.

El o sărută cu afecțiune pe obraz.

– Dacă zici că zborul a fost cam agitat, cred că ar fi mai bine să nu te uluiesc printr-un comportament sportiv.

Se uită la bagajele care se roteau pe o bandă rulantă.

– Care e valiza ta?

Ea i-o arătă cu degetul și Seth o luă imediat. Când ieșiră afară și ajunseră în parcare, soarele strălucea în înaltul cerului. Laura își dădu seama cu surprindere că în California la sfârșitul lui martie era cald ca vara.

– M-am îmbrăcat prea gros, șopti ea.

– Dă-ți jos geaca și șosetele și o să vezi că o să te simți mult mai bine.

Seth purta niște blugi, o cămașă înflorată și sandale din piele care-i dădeau un aer de om aflat în vacanță. Porscheul lui negru strălucea în soare.

– Dă-mi voie să ți-o prezint pe Sara Lee, o anunță Seth. Așa îi spun eu. Te-aș lăsa cu plăcere să o conduci, dar încă ești cam palidă și mi-e teamă că o să leșini la volan.

– Îți mulțumesc, Seth. Știi că nu te gândești decât la binele meu și nu la cel al mașinii tale.

Seth zâmbi și deschise portiera.

– Oricum, era prea târziu să mai închiriez o limuzină. Au fost toate rezervate pentru decernarea premiilor Oscar, de săptămâna viitoare.

– O să asiști și tu la ceremonie? întrebă Laura în timp ce el pornea motorul.

– Eu? se hlizi Seth, simbolul anticulturii? De fapt, singura oară când am fost tentat să particip a fost atunci când am sosit aici. Aveam intenția să scriu un articol îndrăzneț și să-l vând unui ziar de scandal.

– Și?

– Și am descoperit că obținerea unui bilet de intrare la genul acesta de manifestări era mult mai dificilă decât unul pentru concertul formației Rolling Stones. Toată lumea se deghizează în ziariști ca să se poată apropia de pavilionul Dorothy Chandler. Mă întreb chiar dacă nu cumva organizatorii festivalului nu vor cere curând și o probă de sânge pentru a-i departaja pe candidați.

Plăti intrarea în parcare și dădu drumul la aerul condiționat.

– Bănuiesc că acum ești un invitat de onoare.

Seth înălță din umeri.

– Primesc o invitație în calitatea mea de membru al Asociației Scenariștilor, dar dacă m-aș hotărî să mă duc, ar trebui să-mi cumpăr un smoching, să-mi parchez mașina la un preț uriaș sau să închiriez o limuzină și să suport urletele admiratoarelor care se înghesuie în

fața teatrului și leșină brusc atunci când dau cu ochii de vedeta lor preferată. Apoi aș fi condamnat să rămân nemișcat vreme de trei ore ascultând palavrele regizorilor și actorilor emoționați, în timp ce-și șterg o lacrimă și mulțumesc până și bătrânei lor învățătoare care i-a învățat să citească. Mulțam frumos, dar știu moduri mult mai plăcute de a-mi petrece seara de luni.

Laura zâmbi. Se simțea mai ușurată să-l audă pe Seth vorbind în felul acela. Industria cinematografului îl îmbogățise, dar în adâncul sufletului său rămăsese același Seth rebel și lipsit de respect față de sistemul în vigoare. Imediat ce traficul se mai liniști, Seth apăsă pe un buton, punând în funcțiune o casetă veche cu formația *Jefferson Airplanes.*

– Mașina ta are gusturi muzicale foarte rafinate, observă Laura.

El o luă de mână și i-o strânse cu emoție.

– Mă bucur atât de mult că te-ai eliberat ... Mi-a fost dor de tine. Puțin soare o să-ți prindă foarte bine.

În curând intrau pe celebra autostradă Pacific Coast, care avea traseul pe marginea oceanului. Când ieși din oraș, Seth o luă pe un drumeag care șerpuia pe deal. Din când în când zăreau câte o casă joasă ascunsă în vegetație. În sfârșit, apucară pe un drum pietruit mărginit de măslini și tufișuri cu frunziș roșcat, după care se opriră în fața unei vile cu acoperișul plat, din lemn, piatră cioplită și cu uși mari de sticlă.

Atunci când ieșiră din mașină, un doberman uriaș se repezi spre ei și fu gata-gata să-l doboare pe Seth de bucurie că-l vede.

– Barney!

Seth se debarasă cu greu de câine și spuse:

– Barney, dă-mi voie să ți-o prezint pe Laura.

Ea întinse o mână spre animal. Acesta o amușină cu un aer interesat, apoi ridică botul, cerșind o mângâiere.

– Of! exclamă Seth. Mă simt mai bine acum când știu că te place,

altfel aș fi fost nevoit să te urc în primul avion care zbura spre New York.

Luă valiza de jos și deschise ușa de la intrarea în casă. Laura îl urmă și scoase strigăte de bucurie când văzu încăperea imensă care servea drept cameră de zi. Pentru un om ca ea, obișnuită cu apartamente modeste, livingul uriaș și luminos, cu parchetul lui ceruit acoperit cu covoare mari și groase i se părea o culme a luxului.

– Îmi place la nebunie! spuse ea cu entuziasm.

Seth era încântat.

– Ai o fire de artist, continuă ea admirând șemineul din ardezie, fotoliile și canapeaua de culoare albă, masa și scaunele din sticlă și inox, sculptura primitivă dintr-o nișă a peretelui.

Camera de zi se afla vizavi de sufragerie, care avea vedere spre un peisaj sălbatic, cu stânci și copaci plantați pe un teren accidentat. Era un loc plin de măreție.

– Câtă splendoare! exclamă Laura.

Seth zâmbi cu modestie.

– Anumite persoane urăsc acest cadru. Li se pare că aici e prea mult praf și lipsește iarba verde.

– Oricum, e mai bine decât betonul.

Apoi se duse în bucătărie, care era echipată la fel de bine ca un laborator. Deschise cuptorul cu microunde și se uită înăuntru.

– Ești sigur că știi să folosești toate aparatele astea, Seth?

– Par un om care moare de foame? răspunse el bătându-se cu palmele pe burtă.

Izbucniră amândoi în râs.

– Recunosc că încă n-am rețete pentru somon cu unt alb sau boeuf straganof, dar pot să coc un cartof în șapte minute în loc de o jumătate de oră. Banii au așadar și niște avantaje demne de luat în seamă.

Când intrară în birou, Laura admiră telefonul alb cu tastatură, robotul telefonic, dosarele rânduite cu grijă pe rafturile din sticlă, fotoliile din piele neagră și superbul covor țesut de mână în nuanțe de maro și gri.

– Deci, aici îți elaborezi scenariile tale diabolice, spuse Laura.

– Exact. Dă-mi voie să-mi ascult mesajele și după aceea o să continuăm vizitarea casei.

Laura dădu din cap, răsfoi un manuscris, apoi îl închise la loc.

"Seth? Sunt Melinda. Am vești despre cecul din New York pe care au uitat să ți-l trimită. S-ar părea că ți l-au expediat ieri. Ține-mă la curent."

– Sunt banii mei, îi spuse Seth.

Se auziră câteva bipuri, după care urmă vocea unei alte femei.

"Seth? Darla Dupree la telefon. Scuză-mă că te bat la cap cu asemenea tâmpenii, dar am o problemă. Zeke insistă să-mi scot costumul de baie atunci când intru în jacuzzi. Înțelegi la ce scenă mă refer? Nu mi se pare că scena aceea de strip-tease este justificată. Te-ar deranja dacă ai sta de vorbă cu Zeke despre asta? Mi-ai lua o mare povară de pe inimă. Mulțumesc ..."

– E o amică de-a ta?

Seth închise robotul telefonic.

– Nu, e o actriță.

– Una din cele șapte sute de starlete.

– Mi se pare că remarc o oarecare gelozie în întrebarea ta, frumoasă Laura.

– Ai vrea tu!

– Darla e vedeta ultimului film din serialul "Bărbatul cu pumnal" și nu pare prea motivată ca să se dezbrace.

Laura se sili să zâmbească. În realitate, se simțea un pic invidioasă pe viața ușoară pe care o ducea Seth, pe casa frumoasă și suferea din cauza prezenței în preajma lui a acelor tinere, chiar dacă era vorba

numai despre niște relații profesionale. Cu toate astea, n-avea o fire tristă. Atunci când Laura observă sentimentele confuze care o stăpâneau, se simți îngrozitor de jenată. Se răsuci pe călcâie și se întoarse pe coridor.

Seth o urmă imediat, luă valiza și merse înaintea ei până la încăperea a cărei ușă o deschise anunțând:

– Camera de oaspeți.

Aceasta conținea un pat dublu, o oglindă venețiană, o comodă rustică, o masă rotundă din lemn de nuc și o fereastră cu perdele din creton care avea priveliștea spre un portocal care creștea lângă zidul casei.

– Ăă ... o pun aici?

El avea un aer ciudat și Laura nu-și putu da seama ce răspuns se aștepta el. Era evident că nu îndrăznise să-i propună să se culce cu el, dar Seth n-avea de gând s-o lase acolo. Laura era emoționată de timiditatea lui, apoi simți cum o cuprinde și pe ea senzația de stinghereală. Pe scurt, aștepta ca ea să ia hotărârea în locul lui. Ea tocmai se pregătea s-o facă, dar își aminti apoi vocea catifelată a Darlei Dupree, care era cu siguranță una din admiratoarele lui Seth.

– O să rămân aici, hotărî Laura.

Era mai bine să fie în siguranță decât să regrete niște fapte nesăbuite, adăugă în sinea ei. Seth îi adresă o privire enigmatică.

– Bine.

Lăsă jos bagajul și se uită cu atenție la ea.

– Ce-ar fi să te odihnești puțin? Nu arăți prea bine.

– Chiar așa?

Imaginea ei din oglindă îi confirmă Laurei că avea trăsăturile feței obosite.

– Tu ce o să faci în timp ce eu o să stau în pat?

– O să revăd scena cu jacuzzi, ca să-i fac un serviciu Darlei.

– În cazul ăsta, îți promit că n-o să mă trezesc decât peste multe

ore, ca să nu te deranjez de la lucru.

Seth păru să fie pe punctul de a-i da replica, dar se răzgândi.

– Baia e vizavi, îi spuse el înainte să plece. O să găsești prosoape în dulap.

Oh, ba da, Laura avea intenția să-l deranjeze de la lucru! blestemă Seth în sinea lui. Stătea în picioare pe coridor, imaginându-și-o pe Laura dezbrăcându-se, pieptănându-și părul și lungindu-se în așternuturi curate. Era atât de fericit că venise, prezența alături de el îl încânta și cu toate astea ...

De ce naiba își ascultase mesajele de față cu ea? Dăduse dovadă de o lipsă de tact de neiertat. Imediat ce auzise gânguritul vocii Darlei, care se plângea că trebuia să-și scoată costumul de baie, observase dezaprobarea din ochii Laurei. Evident, filmul acela era o porcărie, dar Laura n-avea dreptul să facă pe mironosița și să-l condamne fără drept de apel. În definitiv, "Bărbatul cu pumnal" era cel care plătea biletul de avion pentru California.

Intră în biroul lui și se trânti pe un scaun în fața mașinii de scris. Apoi căută scena cu jacuzzi, o reciti și oftă adânc. Acum i se părea groaznic de proastă. În realitate, Laura nu-l criticase deloc, ci doar își exprimase o ușoară reticență, iar el inventase restul. Se blama el însuși. Se simțea confruntat cu propriile îndoieli și se retrăgea imediat în defensivă.

Totuși, pe vremuri se distra enorm inventând intrigi neverosimile, crime monstruoase și scene erotice. Îi plăcea să scrie la comandă, să ghicească dorințele actorilor, producătorilor și regizorilor. Pe undeva avea impresia că-i domină pe toți. Atunci, de ce oare acea bucurie dispăruse treptat? ‚Ar fi vrut să se întoarcă la Laura, s-o prindă de umeri, s-o scuture cu putere și să-i strige:

– Ai dreptate! Spune-mi ce trebuie să fac cu viața mea și o să te ascult.

Nu, voia mai mult decât atât. Dorea grozav s-o prindă în brațe

s-o arunce pe pat și să facă dragoste cu ea ca să-și astâmpere setea de tandrețe și legături normale în lumea aceea falsă în care trăia. Ca un tâmpit ce era însă, îi oferise camera de oaspeți. Și ea, proasta, acceptase! Meritau amândoi, pe bună dreptate, să primească premiul Oscar pentru nerozie. Ce se întâmpla cu ei? Erau oameni maturi, dar se purtau ca niște adolescenți.

Poate că Laura nu-l dorea așa cum o dorea el? Nu cumva îndoielile și mintea lui confuză o descumpăniseră? O femeie puternică și matură ca ea poate se aștepta să fie luată sub aripa ocrotitoare a cuiva, deoarece era epuizată de viața pe care o ducea. Seth prefera să se întâlnească totuși cu ea la mijlocul drumului, deoarece nu-i plăcuse niciodată să se poarte ca un mascul feroce și Laura se hotărâse să se izoleze. Va avea el oare curajul de a depăși obstacolul care-i despărțea?

Capitolul 7

Atunci când se trezi, Laura se simți dezorientată și într-o stare de pândă. Lumina pătrundea în încăpere printre draperiile care se umflau de la vânt, aducând înăuntru un miros necunoscut, dulce și primăvăratic.

Se ridică în capul oaselor și-și aranjă bretelele cămășii de noapte. Își aminti că dormise o bună parte din după-amiază, apoi Seth o chemase la masă. Mâncaseră în bucătărie în timp ce se lăsa noaptea, delectându-se cu un pui la rotisor și o delicioasă salată, cu vin roșu de California, la fel de bun ca cel de Burgundia. Să fi fost oare influențată de alcoolul cu care nu era obișnuită? La puțin timp după aceea, Laura simțindu-se tot obosită, se dusese la culcare. Era evident că se lupta cu efectele produse de diferența de fus orar.

Se uită la ceas și văzu că era ora șapte și un sfert. Se ridică brusc din pat și se duse să dea la o parte draperiile. Cerul era de un albastru-deschis, cu nuanțe rozalii. Soarele încă nu se vedea, deoarece casa se afla într-un canion și primele raze ale răsăritului rămâneau ascunse. Portocalul de lângă geam era plin de muguri, ceea ce explica mirosul plăcut care intra în încăpere

Laura nu știa la ce oră se dusese Seth la culcare și nu voia să-l deranjeze în cazul în care acesta voia să mai lenevească în pat. Se

duse așadar la bucătărie și făcu cafea, după care merse în camera de zi, așteptând ca Seth să-și facă apariția.

Limina și spațiul acela deschis, totul îi plăcea în încăperea aceea uriașă, care reprezenta inima casei. Nicio perdea nu umbrea geamurile imense. Singura construcție vizibilă de la fereastră era cotețul lui Barney, așa că Seth nu era nevoit să-și protejeze viața privată. Privirea Laurei rătăci pe panta ușor înclinată pe care creșteau niște tufișuri răzlețe. Da, banii îți puteau oferi o mulțime de avantaje, își spuse ea zâmbind. De când plecase din casa părinților ei situată la periferia orașului în urmă cu optsprezece ani, nu mai trăise niciodată într-o casă a ei. Mai întâi cunoscuse orășelul studențesc Barnard, care zumzăia tot timpul de zgomot, de diverse activități și râsete, se mutase apoi în comunitate și-și luase un apartament minuscul în apropierea campusului Sunny Buffalo unde studia sociologia, după care aterizase în Brooklyn, în locuința actuală. De fapt, n-avea rost să se plângă. Avusese noroc cu el, deoarece chiria la New York era extrem de mare.

Totuși, ce plăcut era să nu fii nevoită să mergi în vârful picioarelor ca să nu-i deranjezi pe locatarii de dedesubt! Ce grozav era să nu afli ce meniu au pregătit vecinii de fiecare dată când deschideai ușa de la intrare! Era adevărat că banii îți ofereau acces la niște avantaje incontestabile și vila lui Seth nu avea nimic țipător, ci era amenajată simplu, ca să-i ușureze viața de zi cu zi. Laura recunoștea că n-avea niciun drept să-l facă trădător numai pentru că locuia în condiții civilizate.

Se întoarse în bucătărie, opri cafetiera și căută cești în dulap. În clipa aceea auzi niște pași și se întoarse. Seth intră în încăpere. Purta niște pantaloni bej din bumbac și o cămașă de un roșu-aprins, descheiată la gât, ceea ce o emoționă în mod inexplicabil pe Laura.

– Te-am trezit? îl întrebă ea, agitându-se în jurul mesei.

– Deloc ...

El își trecu mâinile prin păr și se frecă la ochi ca un copil somnoros.

– Viitorul e al celor care se trezesc devreme și ...

– Ți-a venit mintea la cap acum, la bătrânețe? îl necăji Laura.

El dădu din umeri.

– Să zicem că mă stresez ceva mai puțin. Ai dormit bine?

– Ca un prunc. Scuză-mă că m-am fleșcăit atât de tare aseară.

– Nu-i nimic. Ceasul tău interior era puțin deranjat.

Asumându-și rolul de gazdă, el o forță să stea jos și vru s-o servească.

– Ce-ai vrea la micul dejun?

– Ce-mi propui?

Seth deschise ușa frigiderului și enumeră ce conținea:

– Ouă, biscuiți, pâine integrală, cereale, pesmeți cu tărâțe ...

– Pesmeți cu tărâțe și cu unt, te rog. Ce program ai pregătit pentru astăzi?

Se uită la el cum așază șervețelele, farfuriile și tacâmurile cu o plăcere vădită, deoarece era încântată că cineva se ocupă de ea și nu trebuia să miște un deget.

– În dimineața asta trebuie să predau producătorului scena pe care am scris-o. După aceea sunt numai al tău. Poți să alegi între vizitarea proprietăților vedetelor, teatru chinezesc, Sunset Strip, Brea Pits ... Bănuiesc că ai vrea să vezi și cartierul Watts.

– Bați câmpii, Seth. Chiar îți închipui că am făcut tot drumul ăsta ca să mă duc prin cartierele mizere ale orașului? Văd destule magherniță la New York.

– Eu mă refeream la Turnurile din Watts, răspunse Seth în timp ce mușca dintr-o felie de pâine prăjită. Sunt niște construcții pe care un nebun de emigrant italian le-a construit din niște materiale ciudate. Sunt sigur că o să-ți placă.

– Bine.

Seth își întinse picioarele lungi și începu să se legene cu scaunul, în timp ce-și bea cafeaua.

– În altă ordine de idei, Laura, spune-mi și mie, acum porți un capot de casă?

Ea privi în jos spre cămașa ei de noapte din bumbac alb, ușor transparentă și se înroși ca focul la față.

– De ce mă întrebi? Din câte poți vedea, nu e vorba despre un costum format din trei piese.

– Asta îmi aduce aminte de Rita. Mi-a spus pe un ton foarte serios că n-are voie să doarmă complet goală până la vârsta de șaisprezece ani.

Laura se uită la el cu atenție, fiind surprinsă de faptul că el aborda acel subiect.

– De când te interesează pe tine astfel de probleme?

El râse.

– În cazul de față, nu Rita e cea care mă preocupă, ci modul în care îți îndeplinești tu rolul de mamă, în stilul "eu sunt cea care stabilește regulile". Nu mi-aș fi închipuit niciodată că un suflet de hippyot ca tine o să ajungă să procedeze așa.

Laura își stăpâni o reacție impulsivă, înțelegând că totuși Seth pusese acea întrebare din pură curiozitate și din cauză că nu era și el tată la rândul lui.

Ea își turnă încă o ceașcă de cafea.

– Să știi că nu sunt prea severă cu ea, dar lumea s-a schimbat foarte mult din copilăria noastră și până acum. În ziua de azi, copiii sunt supuși unor presiuni permanente ca să crească mai rapid, să aibă relații sexuale înainte de vârsta normală. În fiecare zi sunt martora unor astfel de lucruri la serviciu și asta mă șochează. Nici măcar nu mai au timp să se bucure de nepăsarea și de inconștiența adolescenței.

Laura își plimbă gânditoare degetul pe masă.

– Nu știu de unde i-a venit ideea Ritei să doarmă cât mai goală cu putință. Probabil a luat-o dintr-o revistă care prezenta un interviu al vreunei vedete rock pe care ar fi dorit s-o imite.

– Și de ce nu?

– Seth ... ea nu e matură. Dacă aș lăsa-o să facă ce vrea, s-ar farda, ar purta tocuri cui și s-ar parfuma cu Chanel Nr.5. Multe puștoaice de vârsta ei nu duc lipsă de așa ceva, dar rolul meu de mamă constă în a atenua influența pe care presa și televiziunea le exercită asupra ei. Refuz s-o consider o consumatoare în devenire, mă opun ca fata mea să crească prea repede și vreau să se bucure de copilărie.

– Deduc din asta că nu se atinge nici de alcool sau de droguri.

– Evident, și mă rog să rămână așa. Uneori, rolul de mamă mă sperie. O ador pe Rita și vreau s-o apăr de toate pericolele, apoi mi-e teamă să n-o cocoloșesc prea tare, să nu par prea posesivă. La prima vedere, ce spun pare o aiureală, dar mă străduiesc permanent să fac tot ce depinde de mine ca să iasă bine.

Seth zâmbi.

– Când eram mic, părinții mei întocmeau liste întregi cu interdicții, așa că mi-am jurat să nu mă port niciodată așa cu copiii mei.

– Și eu am zis la fel, recunoscu Laura râzând. Numai că pe măsură ce cresc, perspectiva se schimbă. Când s-a născut Rita, m-am simțit mult mai apropiată de mama. Am înțeles atunci unele din hotărârile pe care le luase.

– Părinții tăi s-au supărat când au aflat că n-o să te măriți cu tatăl Ritei?

– Supărați e puțin spus. Au fost în pragul infarctului. Primul meu pas în viață era contrar planurilor lor. Totuși, până la urmă rănile se cicatrizează. Tata a murit acum câțiva ani, dar ne împăcaserăm deja. Acum, cu mama am legături foarte apropiate.

– Probabil că aș avea relații mai bune cu părinții mei dacă aș avea

un fiu, mărturisi Seth. Cei doi frați ai mei poartă deja povara unei familii și mama nu ratează nicio ocazie să-mi arate binefacerile căsătoriei. Când o să te așezi și tu la casa ta? Asta e întrebarea ei preferată. Atunci când o aud, am impresia că e o minge de ping-pong care nu mai are astâmpăr.

– Chiar, când ai de gând să te așezi la casa ta? îl necăji Laura.

– După ce o să epuizez stocul de starlete.

– S-ar putea ca până atunci să fii bătrân și încărunțit.

– Tot ce se poate.

Seth se ridică în picioare.

– Ce-ar fi să facem puțină mișcare? Probabil Zeke moare de nerăbdare să-i citesc scena din jacuzzi.

Strânse masa și umplu castronul câinelui cu apă.

– Îi duc întotdeauna lui Barney micul dejun la pat, îi explică el.

– Și mie nu? protestă Laura.

– Mai întâi, tu te-ai trezit prea devreme, și apoi nu ești un doberman.

Îi făcu apoi cu ochiul și plecă. Laura se năpusti brusc în baie și se studie cu atenție în oglindă. Era îmbrăcată decent, constată ea, așa că insinuările lui Seth nu aveau niciun temei.

De fapt, nu prea era așa, își spuse ea în timp ce se dezbrăca și intra la duș. De la acel weekend petrecut împreună la New York, o dorință latentă se simțea între ei permanent. Era de-ajuns ca el să aibă cămașa descheiată la gât ca să se simtă tulburată, îi urmărea cu privirea trupul zvelt și gesturile elegante, o emoționau zâmbetele lui și luminița care-i strălucea în ochi. Ajunsese în asemenea hal, încât era geloasă și pe vocea din robotul telefonic.

Laura se șterse rapid și se duse în camera ei. Când văzu patul uriaș în care dormise singură, scoase un oftat adânc. Era conștientă de faptul că era de-ajuns să ridice numai un deget și Seth ar veni la ea, dar atâta timp cât el scria niște tâmpenii, avea impresia că n-ar

reuși să i se dăruiască în întregime.

Puse pe ea o fustă înflorată, o bluză albă ca zăpada, niște cercei din aur în urechi și-și perie intens părul, încercând să-l netezească puțin. Când se duse la Seth, în biroul lui, acesta aduna niște foi de hârtie. Observă că purta niște ochelari adevărați de soare, cu totul diferiți de cei pe care-i avea la New York.

– Ești gata?

Laura dădu din cap și se duseră împreună la Porsche. Soarele nu se înălțase prea mult pe cer și canionul era plin de umbre misterioase. Aerul era uscat, sănătos și nu se zărea nicio urmă din celebra ceață din Los Angeles.

– Zeke e un prost, o avertiză Seth în timp ce coborau pe drumeagul în pantă. Lucrează ca regizor și producător al filmului. La el, orice emoție se traduce prin cuvântul "magnific". Ideile mele sunt magnifice, textul, panglicile de la mașina mea de scris, baschetii mei...

– Dacă-mi spune și mie că sunt magnifică, o să scot limba la el.

– De data asta, nu s-ar înșela. Locuiește în Beverly Hills.

Tot ce știa Laura despre Beverly Hills aflase de la televizor.

– Piscine, vedete ... fredonă ea, reproducând genericul unui serial.

– Da, cam așa ceva, bombăni Seth.

Laura deschise larg ochii, dar nu văzu nimic extraordinar în timp ce intrau în celebrul cartier. Decorurile cele mai spectaculoase se ascundeau probabil în spatele caselor enorme și de un lux umilitor, umbrite de palmieri.

– Dar unde sunt oamenii? întrebă Laura.

Pe stradă nu se vedea niciun pieton.

– Acolo, spuse Seth arătând cu degetul spre un microbuz care se apropia încet. Ți-i prezint pe turiștii care au plătit să facă un tur al proprietăților vedetelor.

– Hello! urlă el fluturând din mână. Trebuie să-i saluți, Laura. Ei cred că ești celebră.

Ea îi ascultă sfatul, râzând.

Seth opri în fața unei case în stil spaniol și luă dosarul în mână.

– Nu cred că o să dureze mult, o anunță el în timp ce ieșeau din mașină.

O tânără îmbrăcată în rochie neagră și cu un șorț alb dinainte veni să le deschidă.

– Ah *señor* Stone ...

Avea un accent spaniol pronunțat.

– Sunteți așteptat.

– E cam pompoasă primirea, nu crezi? șopti Seth la urechea Laurei în timp ce o urmau pe cameristă în holul pardosit cu gresie roșie și mare cât apartamentul ei. Un domn cu părul argintiu și halat de casă din mătase apăru la capătul unui coridor lung, cu o țigară neagră într-o mână și o ceașcă de cafea în cealaltă.

– Încântat să vă văd! exclamă el de departe cu o voce tunătoare. Cine e această tânără magnifică, Seth?

Laura își stăpâni cu greu râsul.

– Laura, dă-mi voie să ți-l prezint pe Zeke Montgomery, dublura "Bărbatului cu pumnal". Zeke, ea este o veche prietenă de-a mea, Laura Brodie.

– Cum adică veche? E proaspătă ca un boboc de trandafir, glumi Zeke în timp ce întindea ceașca de cafea cameristei și lua mâna Laurei. Dorești o ceașcă de ceai sau un suc de portocale, scumpă prietenă?

– Nu, mulțumesc, sunteți foarte amabil.

– M-ați prins cu firimituri de croasant pe pieptul halatului, exclamă Zeke. Filmăm scena cu jacuzzi peste o oră. Seth, cum ai rezolvat problema domnișoarei Simagrées?

Seth îi întinse dosarul, pe care Zeke îl răsfoi cu un aer neatent.

– Îl zărește pe Lance prin ușa de sticlă, îl place și se grăbește să-și scoată costumul de baie înainte ca el să intre. Astfel, Darla are o motivație.

– Magnific, din moment ce o convingem să ne arate comorile ei. O motivație! exclamă el pe un ton disprețuitor luând-o pe Laura drept martor. Aceste primadone iau și ele câte o lecție de teatru și-și închipuie că trebuie să joace fiecare rol de parcă ar fi vorba despre o piesă de Cehov!

Seth o luă brusc pe Laura de mână.

– Scuză-mă, Zeke, dar Laura se află pentru prima oară în partea asta de lume și trebuie s-o duc să facă puțin turism.

– Nu te mai reține, îi răspunse Zeke, făcându-i un semn cameristei să-i conducă la ușă. Rămânem în legătură, Seth. Îți mulțumesc că ai aplanat problema delicată referitoare la jacuzzi, dacă poate fi numită așa o cadă cu valuri.

Râse cu poftă de gluma lui și Laura se bucură nespus că plecau.

– Uf, ce corvoadă! șopti ea imediat ce se închise ușa de la intrare în urma lor.

– E un tip care le cam potrivește, spuse Seth, luând apărarea regizorului, dar face o treabă bună într-un timp scurt și fără să-și depășească bugetul. La Hollywood, acestea sunt calități foarte apreciate.

Se urcară din nou în Porche.

– Și acum, să mergem pe Rodeo Drive, spuse Seth pornind motorul.

– N-am auzit niciodată despre asta, spuse Laura.

– Trebuie s-o vezi măcar o dată în viață.

– Cât alb e pe aici?

– Te referi la case sau la culoarea pielii oamenilor?

– La amândouă.

Seth râse în timp ce da colțul străzii.

– Am ajuns! Asta e Rodeo Drive. Aici se găsesc buticurile cele mai scumpe din lume. Chiar mă mir cum de nu s-a pus o taxă ca să poți circula prin fața vitrinelor.

Peste tot erau parcate Jaguaruri, Rolls Royceuri și Laura avea în sfârșit ocazia să vadă și oameni mergând pe trotuare. Toți erau eleganți, bronzați și extrem de frumoși.

– Privește!

Laura se răsuci în scaun.

– Blonda aceea ...

– Dar toate sunt blonde, observă Seth râzând.

– Cea care joacă în "Îngerii lui Charlie" ...

O luminiță ironică se aprinse în ochii lui Seth.

– Să nu-mi spui că ești o admiratoare a "Îngerilor lui Charlie" .

– Asta e, suspină ea, m-ai prins. Mă dau în vânt după filmele polițiste cu femei-detectiv practicante de karate, dar cărora nu li se mișcă din loc nici măcar un fir de păr.

– Laura, nu-ți cunoșteam această pasiune.

– Acum gata, dă-i bătaie! Am văzut Rodeo Drive și am în sfârșit senzația că am trăit și eu un pic, îi răspunse ciupindu-l de braț.

– Bine, doamnă, la ordinele dumneavoastră. Următoarea oprire, la Watts. De la sublim la ridicol sau viceversa.

Watts nu semăna absolut deloc cu maghernițele din New York. Aici, casele erau mici și neîngrijite, dar aveau grădini și garduri. Nu erai copleșit de o senzație de deprimare ca pe Coasta de Est. Chiar în mijlocul cartierului se înălțau turnurile, un parc mic presărat cu niște sculpturi ciudate, aducând cu niște spirale care săgetau cerul, construite din cioburi de sticlă, bucăți de metal și scoici. Tot ce o societate poate arunca drept deșeu utilizabil era înglobat în ciment și era transformat în bănci, poduri sau construcții în formă de con.

– Incredibil! șopti Laura, fascinată de acele structuri baroce în culori vii.

– Vezi că am avut dreptate?

Seth o conduse pe Laura sub o boltă și intrară într-una din clădiri.

– Se pot concepe opere de artă grandioase plecând de la deșeurile disprețite de toți.

Laura înțelegea mesajul pe care voia să i-l transmită Seth. Se compara cu emigrantul italian. Și el își continua opera prin scenarii de o calitate proastă. Dar Laura trăgea o altă învățătură din acea uimitoare compoziție capricioasă și poetică.

– Omul care a clădit tot ce e aici era probabil nebun, Seth, dar era unul luminat, un mare visător. Și-a petrecut cea mai mare parte a vieții dând formă unor fantasme, negând orice simț practic, necatadicsind să se încline în fața rațiunii celei mai elementare, pe scurt, își asuma niște riscuri, dar a refuzat să-și abandoneze visul. De aceea ocupă un loc atât de special.

Cu o expresie de nepătruns pe față, Seth se întoarse și dădu capul pe spate ca să se uite în vârful turnului. Grinzile de diverse culori se înălțau atât de sus, încât îi veni amețeală. Laura avusese intenția să-i facă un compliment, dar simțea că de fapt îl jignise. Se apropie de el, îl cuprinse cu brațul de mijloc și-și lipi obrazul de cămașa lui.

– Bietul Seth! șopti ea. Asta o să te învețe minte să-ți mai înveți conștiința să viziteze Los Angelesul.

El se întoarse brusc spre ea.

– Te crezi cumva conștiința mea?

– Nu, de fapt sunt prietena ta. Nu e același lucru?

– Dacă ții neapărat.

Lăsă ochii în jos și scormoni cu vârful pantofului în pietriș.

– Cu toate astea să știi că am încercat, am muncit pe brânci ... Am un sertar plin cu Turnuri Watts care nu interesează însă pe nimeni. Îmi lipsește ceva ... un har, o vocație? Nu știu ...

– S-ar putea ca totuși cititorii tăi să nu fie la înălțimea talentului tău ...

El râse trist.

– Cum faci tu să-mi măgulești orgoliul, dar în același timp îl și distrugi?

– Nu uita că sunt prietena ta, repetă Laura.

– Așa o fi?

El privi fix spre orizont, apoi păru că se trezește brusc din reverie.

– Hai să călcăm stelele în picioare! îi propuse el.

Laura află apoi că acea expresie însemna să meargă pe paralela în formă de stea inscripționate cu numele celor mai mari vedete de pe Sunset Boulevard. Seth se înclină ceremonios în fața actorilor lui preferați și tropăi pe stelele celor pe care-i ura.

– Individul ăsta odios și-a denunțat zeci de prieteni în vremea vânătorii de comuniști, exclamă el ștergându-și picioarele pe un nume necunoscut de Laura. Acesta s-a purtat cu curaj, continuă el ocolind cu grijă dala respectivă.

– Nu-i așa că în unul din magazinele astea a fost descoperită o actriță celebră? întrebă Laura.

– Da, la *Shwab's.* E vorba despre Lana Turner. Vrei să mergi să te cocoți pe un taburet la bar așteptând să fii descoperită de un impresar?

– Cred că aș risca să prind rădăcini acolo ...

– Nu faci bine că te subestimezi ... Nu uita că diseară apari la televizor.

– Diseară?

– *Lumea actualităților și spectacolelor* e difuzată la ora zece pe NBC.

Laura se plesni cu palma pe frunte, scoțând o exclamație de surpriză.

– Uitasem complet. Adu-mi aminte s-o sun pe Rita ca să-i spun să se uite la televizor.

Seth se uită la ceas.

– O să fie difuzată cu trei ore înaintea noastră. O s-o sunăm pe la ora patru.

Se opriră să ia masa de prânz la Malibu, într-un restaurant construit la capătul unui ponton. Prin ușile din sticlă, Laura admiră valurile care se spărgeau pe plajă și pe cei care se bronzau. Cu greu își putea imagina că nu era încă în luna aprilie. Traiul în California se bucura de niște avantaje serioase, își spuse ea. O climă blândă pe tot parcursul anului și peisaje superbe într-o zonă care nu cunoștea criza economică nu erau deloc lipsite de atracție.

Chelnerița aduse la masa vecină niște cocteiluri decorate cu umbrelușe din hârtie colorată:

– Ce sunt acelea? întrebă Seth atunci când fata veni și la masa lor.

– Piña Colada.

Se întoarse spre Laura.

– Vrei și tu unul?

– Nu, mulțumesc.

– Atunci, ce-ar fi să iei un daquiri cu căpșuni?

– Nu, zău, dar tu poți să bei.

– Eu aș prefera o bere. Aveți DisEquis? Bine. Una. Cu umbrelușă.

Chelnerița plecă, ascunzându-și un zâmbet. Reveni curând cu o sticlă de bere bună decorată cu umbrelușă roz și o halbă aburită de frig.

– Perfect! exclamă Seth.

Apoi luă umbrelușa, se ridică și o înfipse în părul Laurei.

– Ce naiba faci? protestă ea.

– Un experiment. N-am mai întâlnit niciodată un păr atât de bogat. Oare va rezista la greutatea insignifiantă o acestui obiect decorativ?

Aranjă coafura Laurei și făcu un pas înapoi ca să vadă ce efect produsese.

– Magnific, Laura, hotărî el în timp ce se așeza din nou pe scaun. Acum, ești împodobită pentru orice vreme.

Ea își desprinse umbreluța din păr și i-o întinse.

– Ți-o dau înapoi.

– Nu, nu. Eu mă aleg cu o băutură alcoolică amară și tu cu podoaba.

Ea își potrivi umbreluța după ureche.

– Așa îți plac?

– Ești delicioasă. Adu-mi aminte să-ți arăt colecția mea de umbrelușe. Am adus una superbă de la Disneyland.

– Ți le pui pe toate în păr?

– Sau mai degrabă pe țeastă, deoarece părul meu nu e prea des.

Laura pufni în râs, ascunzându-și fața în spatele meniului.

După ce mâncară, se duseră pe Sunset Strip. Bulevardul pe care se plimbau o mulțime de oameni mărginit de cluburi de noapte și de rock mizere.

– Aici găsești mai multe prostituate pe metrul pătrat decât în tot Times Square din New York, îi spuse Seth.

– Par foarte tinere, șopti cu tristețe Laura în timp ce Seth îi arăta două puștoaice slăbănoage cu priviri disperate.

– Sunt adolescente, confirmă Seth, în majoritatea lor fugite de acasă sau copii abandonați.

– De ce nu se ocupă cineva de ele?

Ei îi aruncă o privire piezișă.

– Simt de departe că acum a vorbit asistenta socială din tine.

– Exact. Nu există nicio instituție care să aibă grijă de ele?

– Laura dragă, nu toată lumea s-a născut cu vocația de a sări în ajutorul amărâților de pe tot pământul ăsta.

– Nu-ți reproșez nimic ție, vorbeam în general.

Își luă ochii de la acel spectacol trist și puse o casetă cu Beatles. *Lovely Rita, Meter Maid* îi făcu să-și recapete buna dispoziție.

Atunci când ajunseră la casa lui Seth, Laura sună imediat la familia Gonzalez.

– Alo! îi răspunse o voce feminină.

– Courtney?

– Prezent! răspunse Courtney folosind una din formulele preferate pe care le inventa împreună cu Rita.

– Laura la telefon. Fiica mea este acolo?

– Da, ți-o dau acum.

Laura auzi niște exclamații și râsete de bucurie.

– Mama? Te simți bine în California?

– Evident. Ascultă-mă cu atenție, scumpa mea, și concentrează-te. Minutul de convorbire costă o avere. Ce mai faci?

– Foarte bine. Azi m-am jucat de-a pedichiura cu Courtney. Când o să te întorci, n-o să-mi mai recunoști picioarele.

Laura ridică ochii în tavan cu un aer exasperat.

– Te-ai purtat frumos cu mama lui Courtney?

– Mamă! scânci Rita.

– Bine, bine, nu mai insist. Nu te reține mult, pentru că trebuie să te uiți la *Lumea Actualității și Spectacolului* . Apar în seara asta.

– Nemaipomenit. O să-l văd și pe Seth?

– Da, a fost filmat și el.

– Mișto! Și cum mai stau lucrurile între voi?

– Asta nu te privește pe tine, obrăznicătură mică ce ești, răspunse Laura încercând să pară supărată pe ea.

– Și nu uita să fii atentă, spuse Rita pe tonul cel mai serios din lume. Betty LoCaffio zice că dacă rămâi gravidă când ești bătrână, faci copii cu trei ochi sau o singură ureche.

– Tu și cu Becky abordați niște subiecte de conversație cel puțin neașteptate. Dar în loc să te ocupi de mine, mai bine te-ai apuca de

făcut temele. Oricum, n-am de gând să dau naștere unui monstru.

– Ne-am mai liniștit, atunci! Courtney! Deschide televizorul și spune-i fratelui tău că măcar de data asta o să se lipsească de meciul de basebal.

– În regulă, scumpa mea. Mi-a făcut plăcere să te aud.

– Și mie. Aseară am ajutat-o pe doamna Gonzalez să spele vasele și mâine eu și Courtney o să ne smulgem sprâncenele. Acum te părăsesc, ca să văd emisiunea. Ard de nerăbdare să-l văd pe Seth.

– Pe curând, frumoaso! Ai grijă de tine. Mi-e tare dor să te văd.

– Și mie mi-e dor. Te sărut.

Laura mai rămase câteva secunde cu receptorul în mână, după care închise.

– Te-ai mai liniștit? întrebă Seth.

– S-ar părea că n-o să-i mai recunosc picioarele când o să mă întorc acasă, îi răspunse Laura râzând. Arde de nerăbdare să te vadă la televizor. Cred că te place foarte mult.

– Serios?

Fața lui Seth se lumină.

– Prima mea admiratoare!

– M-ar mira să fie așa. Nu e prin preajmă să se uite la filmele tale.

Laura își mușcă buza, temându-se că depășește măsura.

– Ce-ar fi să pregătesc masa de seară? continuă ea cu o voce mai calmă. Cuptorul tău cu microunde mă atrage ca un magnet.

Seth vârî o casetă în aparatul video ca să înregistreze o emisiune și se așeză lângă Laura pe canapea. Terminaseră de mâncat o masă delicioasă udată cu un vin excelent de Burgundia, dar Seth încă nu reușise să uite vorbele Laurei referitoare la Turnurile Watts și adolescentele care băteau trotuarele de pe Sunset Strip. Chiar făcând un mare efort, nu reușea să se imagineze scriind un scenariu despre un subiect atât de indecent, ca să se poată bucura în sfârșit de aprecierea Laurei.

Începu genericul emisiunii și Laura ridică paharul în direcția lui Seth.

– În general beau foarte puțin, dar în seara asta cred că o să mă îmbăt ca să reușesc să suport spectacolul care ne așteaptă.

El o cuprinse cu brațul pe după umeri.

– Iat-o pe Connie Simmons! exclamă el imitându-l pe prezentatorul Ed McMahon.

– Oh, nu! gemu Laura. Aduc în prim-plan blestemata aia de fotografie!

– Niște studenți întreprinzători, o ironiză Seth, imitând-o în continuare pe Connie. Așa ne-am spus noi?

– Adjectivul temerar mi se pare mai corect. Julianne e într-adevăr minunată.

– Da, are mult stil, recunoscu Seth.

În clipa aceea, Seth apăru pe ecran, extrem de relaxat și cu ochelarii lui rotunzi cu lentile tip oglindă. Stătea la taifas cu ziarista. "Da", scenarii, îi răspundea el zâmbindu-i amabil. Lucrând la *Dream,* am învățat mai ales să bat la mașină.

Laura izbucni în râs.

– Ai tupeu, nu glumă!

Seth fu urmat de Andrew. "Sunt absolut convins că de fapt noi nu ne-am schimbat", spunea el. "Am învățat să ne adaptăm la realitățile vieții, dar am rămas cu picioarele pe pământ, conștiincioși și muncitori în fața greutăților care ne așteaptă!"

– Un profesor rămâne mereu profesor, suspină Seth.

– Taci din gură! Uite-o pe Kim. E și mai fotogenică decât Julianne.

"Jurnalismul, relațiile publice, redactarea discurilor, toate acestea fac parte din același domeniu", spunea Kim cu minunatul ei accent tărăgănat din Sud. "Dacă n-aș fi cunoscut aventura numită *Dream*, n-aș fi îndrăznit niciodată să mă avânt în cariera pe care

mi-am ales-o. Acum aparțin universului comunicării."

– Nu spune decât banalități, se zburli Seth.

– E rândul lui Troy.

– Ah! Ăsta are cu adevărat tupeu! Și eu care credeam că m-am îmbrăcat într-un stil original! Mi-a luat-o înainte cu blugii și cizmele lui vechi.

Ziarista îl întrebase pe Troy de ce se exilase în Canada. "La sfârșitul anilor șaizeci și începutul anilor șaptezeci, mulți tineri au emigrat în această țară", explică Troy stânjenit, legănându-se de pe un picior pe altul. "În ceea ce mă privește, nu vreau să vorbesc despre asta".

Seth se foi pe canapea.

– Bun răspuns! Fără agresivitate, dar și fără să cadă în capcana de tipul: "îmi pare rău că m-am sustras îndatoririlor militare, ca să nu fac războiul din Vietnam".

– E evident că Troy nu e omul care să dea înapoi, răspunse Laura indignată.

– Nu se știe niciodată. În ziua de azi, patriotismul e la modă.

Înainte să mai apuce să-i răspundă însă, ea scoase un strigăt.

– Arăt groaznic!

– Ba nu, ești fermecătoare, o asigură Seth.

"Nu m-am considerat niciodată o mare scriitoare", spunea ea la microfon, "dar mi-am ales întotdeauna subiectele care-mi erau aproape de suflet. Cred că aceasta este însăși definiția oricărei munci de tip social: să te simți profund implicat în problemele care apar zi de zi".

– Câtă aroganță! scânci Laura ascunzându-și fața în mâini.

– Ba deloc! protestă Seth.

Și chiar credea ce spunea. Dacă există cineva care să fi refuzat să-și "adapteze sufletul", conform expresiei lui Andrew, atunci ea era aceea. Laura nici măcar nu-și pusese problema de a se adapta la

realitățile vieții.

În clipa aceea, emisiunea se termină și intră publicitatea. Seth stinse televizorul și se întoarse spre Laura.

– Vrei să vezi din nou emisiunea?

– Nu, nu acum.

El încercă să ghicească sensul zâmbetului ei tăios și sclipirea ciudată din ochii ei mari, dar nu reuși.

– Ce s-a întâmplat? Te asigur că ai fost nemaipomenită.

– Mi s-a părut că sunt prea grasă.

– Lasă prostiile! Laura ... spune-mi ce te frământă.

Ea îi susținu privirea vreme de câteva secunde, apoi întoarse capul.

– Seth ... mi-a făcut multă plăcere să-ți folosesc cuptorul cu microunde.

– Poftim? Nu înțeleg.

– Nu? suspină ea. Pentru mine, tu ai fost fost mereu bărbatul petrecăreț care vrea să se bucure de viață, dar eu sunt mai puritană. Am trăit în comunitate, am învățat să coc pâinea într-un cuptor cu lemne, am disprețuit mașinile de lux de tipul Porche și cuptoarele cu microunde și acum ... mă port ca o ipocrită, pentru că îmi place mașina ta și bucătăria ta care seamănă cu un laborator mă umple de încântare! Poate mi-ar plăcea și filmele tale, dacă le-aș vedea.

– Pe scurt, am reușit să te corup.

– Nici chiar așa ... Numai că mă forțezi pur și simplu să mă privesc în față.

El o sili să-și pună capul pe umărul lui.

– Avem tot dreptul să ne placă luxul și filmele proaste dacă ne fac plăcere. E omenesc, nu-i așa?

– Și dacă deodată m-aș schimba radical? Dacă aș refuza să-mi reiau viața de unde am lăsat-o?

– Nu ne putem întoarce înapoi, Laura.

– Știu. E grea maturizarea, nu-i așa?

El o sărută pe obraz, în sinea lui simțindu-se încântat de slăbiciunile ei.

– Nu și atunci când ai prieteni.

– În special unul, șopti ea ghemuindu-se la pieptul lui.

Capitolul 8

– Altceva? întrebă vânzătorul.

Seth cercetă diferitele obiecte pe care le pusese pe tejghea: un zmeu care după ce urma să fie montat ar fi căpătat formă de fluture, un joc cu titlul "Crima organizată" și un altul cu săgeți.

– Asta e tot, mulțumesc. Ah, stai puțin!

Îl opri pe tânăr înainte ca acesta să tasteze suma totală în casa de marcat.

– O să mai iau și două trompete.

Alese una albastră și una galbenă, suflă în ele ca să vadă cum sună și le adăugă la celelalte cumpărături.

– Aceea are un sunet ciudat, spuse Seth arătând spre cea albastră.

Angajatul izbucni în râs și-i întinse nota de plată lui Seth.

– Patruzeci și trei de dolari și nouăzeci și cinci de cenți.

– E foarte scump, se plânse Seth în timp ce-i întindea cartea de credit. De fiecare dată când vin aici cheltuise o avere.

– Unele persoane pleacă din magazin fără să scoată din buzunar niciun ban. Cred că dumneavoastră vă lipsește voința.

Seth zâmbi, semnă chitanța și ieși din butic. După-amiaza era superbă și însorită.

Sufla o briză ușoară. Dacă și mâine va fi la fel, ar putea să înalțe

zmeul pe plajă. Azi n-avea rost să se gândească la așa ceva. După cum mergeau lucrurile, ar fi zis mersi dacă ar fi reușit s-o ducă pe Laura undeva să ia cina.

Seth urcă în Porche și suspină supărat. De ce trebuise ca Laura să-l implore să-i dea să citească din scenariile lui vechi? Se certaseră pe marginea acestui subiect în timpul micului dejun. O avertizase totuși că scenariile respective o vor plictisi de moarte, dar ea insistase. În cele din urmă Seth cedase și o lăsase în fața unui teanc de manuscrise.

Dar era mai bine așa. Acum își va da și ea seama că n-avea anvergura necesară ca să se lanseze în genul acela de subiecte și vor putea să se ocupe în sfârșit de lucruri mai serioase, de exemplu de jocul "Crima organizată" sau tragerea la țintă. N-o invitase în California pentru ca să-l enerveze trecând prin ciur și prin dârmon nenorocitele lui de lucrări.

– Mincinosule, șopti el cu voce tare.

De fapt, chiar pentru acest motiv îi plătise drumul până aici. O invitase pentru că simțea că plutește în derivă și aștepta de la ea să-l aducă din nou în port. Era cu atât mai bine dacă îi dădea peste cap viața lui liniștită.

Din păcate însă, nici ea nu știa prea bine cum stătea situația cu viața ei.

O luă pe drumeagul care ducea la vila lui, manevrând cu îndemânare schimbătorul de viteze. Când parcă în fața casei, se miră că nu fu întâmpinat de Barney. Înălță din umeri, scotoci prin geantă, scoase trompeta galbenă și intră în casă. Aici, era tăcere totală.

Când intră în birou, îl găsi pe Barney dormind dus pe covor și pe Laura prăvălită într-un fotoliu de piele cu scenariile pe genunchi. Seth inspiră adânc aer în piept și intonă un cântec de fanfară din trompetă. Laura și Barney tresăriră brusc. Câinele deschise un ochi și apoi îl închise la loc gemând.

Se părea că era obișnuit cu intrările zgomotoase ale stăpânului său. Laura însă își revenea destul de greu de pe urma șocului.

– Seth! M-ai speriat! exclamă ea râzând. Ce e asta?

– O trompetă. Am cumpărat una și pentru tine. O să încingem un duet îndrăcit.

Îi arătă instrumentul. Laura suflă tare în el, dar nu ieși niciun sunet.

– Nu, trebuie să și cânți în același timp, îi explică Seth.

– Deci, așa ...

Încercă un marș militar și scoase niște sunete fonfăite.

– Ah! Super! exclamă ea cu un aer încântat. Am vrut întotdeauna să învăț să cânt la trompetă!

Apoi își coborî privirea asupra scenariilor. Când ridică ochii spre el, privirea ei părea ciudat de distantă, iluminată din interior.

– Putem sta puțin de vorbă? îl întrebă ea pe un ton foarte oficial.

Seth se trânti pe un scaun, își scoase ochelarii de soare și-și încrucișă cuminte mâinile pe genunchi.

– Dă-i drumul. Poți să tragi, sunt gata.

– Seth ... vorbesc serios. Ai un talent nemaipomenit. E ... magnific. Nu folosesc acest cuvânt cu sensul pe care i-l atribuie regizorul tău. Îți sunt foarte recunoscătoare că mi-ai oferit ocazia să-ți citesc lucrările.

Părea atât de serioasă, încât Seth nu mai reuși să-și plaseze glumele obișnuite. Ea îl sili să se ridice în picioare și-l strânse în brațe, cu ochii aburiți de lacrimi.

– Dacă toată lumea ar reacționa la fel ca tine, aș fi cel mai fericit om din lume, șopti el.

– Dacă publicul ar avea ocazia să vadă un scenariu ca "Bariera" pe ecran, pur și simplu te-ar ovaționa. Seth ... în timp ce citeam era ca și cum te-aș fi regăsit în sfârșit pe tine, cel adevărat. Nu poți să ignori la nesfârșit tot ce fierbe în tine, toată generozitatea ta ...

Niciodată Laura nu i se păruse mai atrăgătoare, așa cum stătea cu fața radiind de fericire ridicată spre el. Cuprins de un elan brusc, se aplecă s-o sărute și ea nu-l opri.

– Laura, îți dai seama unde o să ne ducă treaba asta? îi șopti el la ureche. Ești sigură că n-o să regreți?

– Chiar îți închipui că am bătut atâta drum până aici ca să dorm în camera de oaspeți?

– Începusem și eu să-mi pun întrebarea asta.

– Atunci, de ce nu mi-ai spus nimic, prostuțule?

În loc de răspuns, el o prinse de bărbie și-și cufundă privirea în ochii ei. Un zâmbet fericit apăru pe buzele ei atunci când o luă de mână și o conduse spre coridor.

– Vino aici, frumoasă Laura, îi șopti el întinzând brațele spre ea când ajunseră în fața patului imens.

Ea îl ascultă cu bucurie și buzele li se uniră.

– Crezi în dragostea la a patru mia șaptezeci și șasea vedere? o întrebă el râzând.

– Evident, răspunse ea cât se poate de serios.

– Mă bucur să aud așa ceva.

El începu să-i descheie bluza și păru surprins să descopere că Laura era goală pe dedesubt. Nu mai rezistă plăcerii de a-i prinde sânii în palmele lui.

– Femeie-floare, suspină el.

– Poftim?

– Nu porți sutien.

– Nu, n-am purtat niciodată. Asta e de-ajuns să mă consideri o bigotă? Dar cum se face că n-ai observat acest lucru în una din cele patru mii șaptezeci și șase de dăți anterioare când ai dat cu ochii de mine?

– În primele patru mii de dăți n-aveai nevoie de așa ceva, își aminti el.

– Și acum?

– Acum, ai cei mai tulburători sâni de pe pământ.

Se aplecă să-i atingă cu buzele și simțurile li se treziră. Într-o clipă, hainele de pe ei zăceau pe mochetă. Laura nu fusese niciodată prea atrasă de bărbați musculoși și trupul înalt și zvelt al lui Seth o încântă. Palmele ei îi mângâiau pielea, linia elegantă a umerilor, oasele șoldurilor și picioarele atletice.

Degetele lui Seth alunecară încet sub sânii ei, de-a lungul taliei cu rotunjimi feminine, în jurul coapselor care i se ofereau.

– Nu ți-am spus niciodată că te consideram frumoasă? șopti el cu răsuflarea tăiată.

Ea gemu încet la contactul cu mâinile lui, care deveniseră dince în ce mai pasionate.

– Și tu îmi plăceai, rosti ea cu greu.

Vocea i se transformă într-un geamăt în timp ce Seth devenea din ce în ce mai îndrăzneț.

– Seth ... șopti ea abia mai respirând.

Laura îl trase spre ea tremurând, cerând mai mult de la el. El o privi drept în ochi și îngăimă:

– Știi la ce mă gândesc acum, iubirea mea?

– Nu.

– Vreau să înălțăm împreună pe plajă zmeul pe care l-am cumpărat azi după-amiază.

– Asta are legătură cu ce facem acum, nu-i așa? spuse ea cuprinsă de emoție incontrolabilă.

În loc de răspuns, el o pătrunse, cedând în fața dorinței care-l chinuia.

Cu trupul încordat, Laura i se oferea, conștientă de plăcerea pe care i-o oferea. Ea închise ochii, plină de o senzație de exaltare totală a simțurilor. Timp de o clipă care i se păru o veșnicie, pierdu legătura cu ce exista în jurul ei. Niciodată nu-și imaginase că poate

simți o asemenea voluptate. Atunci când Seth îi strigă numele în timp ce trupul i se scutura în spasme lungi, Laura îl strânse tare la pieptul ei. Între ei se lăsă o liniște apăsătoare, care fu ruptă de vocea emoționată a lui Seth.

– A fost nemaipomenit, Laura.

– Ce anume? îl necăji ea.

– Să fac dragoste cu tine. Mă așteptam să fie ceva minunat ... dar nici chiar așa.

Seth se făcuse ecoul propriilor ei gânduri. Nici ea n-ar fi crezut niciodată că era posibil să se dăruiască unui bărbat atât de total. Îl adorase pe Neil, dar trecuse multă vreme de atunci și ea era foarte tânără. Tocmai se pregătea să-i spună și lui Seth ce gândea, când observă o schimbare de expresie pe fața lui.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea îngrijorată.

– Laura ... începu el șovăind. Nu-mi dă pace un gând. Ai făcut dragoste cu bărbatul care a scris "Bariera" sau cu cel care a realizat "Bărbatul cu pumnal"?

– Tu ai născocit monstruozitatea aia? Probabil că am greșit patul!

– Chiar asta mă întreb și eu.

Părea atât de neliniștit, încât Laura se simți vinovată că-i slăbise încrederea în forțele lui. Gândindu-se mai bine la această problemă, constată că avusese mare tupeu să-l critice în permanență, acceptând totuși să-i plătească biletul de avion, să locuiască în casa lui, să-i folosească mașina și cuptorul cu microunde ... Se purtase ca o ipocrită, fiindu-i teamă să recunoască faptul că era îndrăgostită de el înainte să găsească o motivație în scenariile pe care i le dăduse să le citească.

– Cum reușești să mă suporți? scânci ea. Sunt îngrozitor de ...

– Adorabilă, o completă Seth. Și ce sâni ai! Mult mai frumoși decât cei ai lui Liz Taylor!

Ea izbucni în râs, încercă să-l lovească, dar el o prinse de

încheieturi și o imobiliză.

– Ești rău că râzi de mine. Serios, chiar să mă compari cu Liz Taylor ... De fapt, asta îmi amintește de ...

Laura sări din pat.

– Hei, Laura!

– Mă întorc imediat.

Se duse în birou, luă manuscrisul de la "Bariera" și se întoarse în dormitor.

– Deschide-l.

Seth se uită la ea cu un aer bănuitor.

– N-ai prefera să te distrezi cu zmeul pe plajă?

– Nu, răspunse ea pe un ton sever.

– Bine, dar sper că atunci când o să lucrez bine, o să-mi faci o surpriză.

Ea se încruntă și el începu să citească. Laura văzu pe fața lui că era mirat de ineditul acelui scenariu pe care nu-l mai citise de câțiva ani. Din când în când zâmbea la apariția autenticității unei imagini, a vioiciunii unui dialog, iar uneori își mușca buza sau schița o grimasă, dar atenția îi rămase intactă până la sfârșitul lecturii.

– Ce părere ai? îl întrebă ea după ce termină de citit.

– Sunt emoționat până la lacrimi, răspunse el înălțând din umeri.

Prin ochii mari și negri ai Laurei trecu umbra unei îndoieli.

– Ești dezamăgit?

– Nu, lucrurile se leagă frumos.

– Atunci?

– Nu e comercial

– Spune-mi de ce crezi asta.

– Mai întâi de toate, n-are nicio scenă erotică și apoi nu există nicio scenă de violență.

– Cum să nu? protestă ea. Dar agresiunile emoționale suportate de către familie? Respingerea acelor oameni din cauza culorii pielii

lor de către vecinii lor care chipurile sunt niște oameni cu vederi largi? Și fanatismul cu care trebuie să se confrunte copilul la școală? Secvența în care nu reușește să ajungă la echipa de baschet a colegiului și unde i se spune în derâdere "Harlem Globe-Trotter"? Toate aceste scene sunt extrem de dureroase.

– Da, pentru câteva persoane cu inima sensibilă, dar te rog să mă crezi că nimeni n-ar citi până la capăt acest scenariu la Los Angeles.

– Cum o să-l modifici ca să-l faci vandabil? insistă Laura.

– Pentru început, l-aș rupe în bucăți!

Ea nu-i luă în seamă comentariul ironic.

– E evident că ar trebui să-l refaci, dar lucrând la serialul "Bărbatul cu pumnal" ai căpătat o experiență prețioasă în domeniul filmului comercial. În plus, nu uita că ești un nume. N-o să fii tratat ca un oarecare în studiouri.

– Hmm ...

Părea să fie pe jumătate convins. Mai stătu câteva clipe pe gânduri. Fața i se lumină de un zâmbet.

– În orice caz, am descoperit câteva pasaje care pot fi salvate.

Laura fu cuprinsă de o senzație de bucurie intensă. Se agăță de gâtul lui și-l sărută apăsat pe gură.

– Dă-i drumul, îl îndemnă ea, și o să salvezi lumea.

– N-am vrut să păstrez copilul.

Laura încasă lovitura uitându-se în ochii Sandrei Miller, care stătea de partea cealaltă a mesei, în cămăruța care-i servea Laurei drept birou. Bebelușul Sandrei se agita pe genunchii ei aplecat înainte și încercând să apuce un capsator. Sandra zâmbi cu un aer speriat. Părea mult mai tânără decât cei șaptesprezece ani ai ei și pentru o clipă Laurei îi veni să plângă.

Se abținu însă. Lângă ea stătea Susan Trevor, ziarista trimisă de Julianne, care o silea să se concentreze mai mult decât de obicei.

– Ești sigură că nu e o păcăleală? o întrebă Laura pe un ton rece.

– Da? E întâi aprilie? o întrebă Sandra cu un aer prostesc.

Laura suspină.

– Da. Deci nu e vorba de o glumă. Vrei să vorbești despre cum s-a întâmplat?

– Nu știu.

Sandra dădu din umeri.

– Dumneavoastră erați în vacanță și Denis m-a convins să merg la un medic.

– Așadar, a fost ideea iubitului tău?

– Da, dar cred că a avut dreptate. Nu reușesc să mă descurc nici cu un singur copil și el nu mă ajută absolut deloc.

– Iar tu cum te simți?

– M-a durut puțin, dar doctorul zice că o să mă fac bine.

Laura se uită într-un dosar.

– De ce n-ai anunțat-o pe doamna Springs?

– N-o cunoșteam prea bine. Nu vă bucurați, doamnă Brodie? Mi-ați spus că trebuie să-mi asum niște responsabilități. Al doilea copil ar fi însemnat un cec mai mare ca alocație, dar Denis m-a convins.

– Dar am discutat despre un eventual avort ultima oară când ne-am văzut și tu te-ai opus.

– Nu-l cunoașteți pe Denis ... Vorbește atât de frumos! Am crezut că o să fiți de acord, spuse Sandra ca să se justifice.

– Ce mi-ar plăcea, ar fi să-ți iei soarta în propriile mâini, suspină Laura. Nu trebuie să-l mai asculți pe Denis. Nu se rezolvă totul printr-un avort. Mă rog, sper că ai luat o hotărâre bună. Ți-ai pregătit bugetul pentru săptămâna asta?

Sanda îi întinse un carnet. Spre deosebire de celelalte fete de care se ocupa Laura, Sandra își folosea banii în mod cumpătat, fără să-i cheltuie pe farduri sau discuri. În timp ce analiza socotelile Sandrei, Laura se simțea ușor vinovată că o abandonase. Degeaba

încerca să gândească logic. Tot nu reușea să-și învingă neliniștea.

De fapt, începea să devină conștientă de o mulțime de lucruri. Se cam săturase până peste cap de biroul minuscul situat într-un cartier mizer din Brooklyn. Dorea să se întoarcă în California, lângă Seth. Îi era dor de soare, de vila lui frumoasă, de plajă, de miresmele canionului și de restaurantele bune ...

Laura își spuse că faptul că se îndrăgostise de Seth era curată nebunie.

– Scuză-mă ...

Laura se uitase spre Susan. Sandra ieșise din încăpere.

– Ce este?

– Nu înțeleg reținerile tale în legătură cu întreruperea sarcinii. Eu una consider că fata aceea are perfectă dreptate. O a doua naștere în situația ei s-ar fi dovedit a fi un adevărat dezastru.

Laura se ridică în picioare și închise dosarul cu un zgomot sec.

– Părerea mea despre acest subiect n-are nimic de-a face cu reportajul pe care-l faci. Se face și avort, discut despre el cu persoanele de care mă ocup aici și cred că e benefic atunci când e folosit în cunoștință de cauză, ceea ce se întâmplă destul de rar aici.

– Ce ai face dacă Rita ar rămână însărcinată? Ce discutăm acum rămâne bineînțeles între noi.

– Eu? Aș omorî-o cu mâna mea! spuse Laura, după care izbucni în râs. Nu, îndrăznesc să sper că va hotărî ea când să facă acest pas. Până acum, Rita nu mi-a făcut multe probleme. E un copil foarte cuminte. De altfel, și Sandra Miller e la fel, doar că mintea ei e ușor încețoșată.

– Evident ...

Susan își strânse aparatul de fotografiat și o însoți pe Laura până afară.

– Te deranjează dacă o să vin și mâine? Am început să întrevăd ce potențial are acest articol.

– Deloc, dar pune-ți niște pantofi cu tocul jos. Marțea e zi de vizite.

Atunci când Susan îi propusese Laurei s-o ia cu mașina ei, acceptă bucuroasă. Era frig și ideea de a lua metroul n-o prea încânta.

– Mi-a spus Julianne Robinson că săptămâna trecută ai fost la Los Angeles, aduse vorba Susan.

– Așa este.

– Îmi place grozav sudul Californiei, îi mărturisi Susan. Știi că nu e prea bine ca un newyorkez să spună așa ceva.

– Sunt absolut de acord cu tine.

Se întrebă însă dacă s-ar mai fi dat în vânt după California dacă n-ar fi existat Seth.

– La facultate împărțeam un apartament cu o prietenă din Santa Cruz, continuă Susan, și i-am făcut o vizită sau două, în apropiere de Big Sur. Ai fost pe acolo?

– Nu.

– Data viitoare să nu ratezi zona aceea. E superbă.

"Dacă va mai exista o dată viitoare", își spuse în sinea ei Laura. Apoi se supără pe ea pentru că gândea atât de negativ. Totuși, era obligată să recunoască faptul că Seth n-o sunase nici măcar o singură dată. Cariera și starletele lui îi ocupau probabil tot timpul. Era convinsă că nu regretă lipsa vocii conștiinței lui întruchipată de Laura.

Cu toate astea, șederea ei acolo decursese foarte bine. Laura învățase să conducă Porsche pe drumurile pustii de țară. Într-o dimineață, jucaseră mingea cu Barney, care-i antrenase într-o cursă frenetică printre tufișurile care înconjurau casa. Timp de o oră, Seth se chinuise să scoată scaieții din părul des al Laurei. Altă dată se duseseră pe plajă ca să încerce zmeul. Aripile acestuia vopsite în culorile curcubeului se înălțaseră pe cerul albastru și alergaseră

după el până li se tăiase răsuflarea, după care se prăbușiseră pe nisip. Laura se plânsese că anii care trecuseră îi slăbiseră forțele. Seth o ironizase și o luase în brațe. Se rostogoliseră pe pietriș râzând, ca doi adolescenți îndrăgostiți lulea, fără să le pese de cei câțiva turiști de lângă ei.

Dar de fapt Seth n-avea nevoie de Laura. El putea foarte bine să se distreze doar cu Barney, să-și conducă mașina de lux și să se bucure de plăcerile vieții fără s-o mai aștepte pe ea. Atunci când se despărțiseră la aeroport, el îi interzisese să-l sune. "Te sun eu pe tine, altfel te-ar costa prea scump", pretextase el. Și acum, el nu dădea niciun semn de viață.

– Locuiesc acolo, lângă gura de incendiu, îi spuse Laura Susanei. Îți mulțumesc că m-ai condus acasă.

– Nu m-a deranjat deloc, o asigură Susan. Trec și mâine dimineață să te iau?

– Nu, nu e în drumul tău și o să ai bătăi de cap cu circulația. Să ne întâlnim la birou.

– Bine. Bună seara.

Laura trânti portiera și-i făcu cu mâna Susanei.

Rita stătea pe scaun în bucătărie, bălăngănindu-și picioarele și cu telefonul lipit de ureche.

– Nu! strigă ea în receptor.

Laura îi făcu semn cu mâna și-și agăță jacheta în dulapul din coridor. Apoi, ca să nu întrerupă conversația Ritei, încercă s-o facă să coboare de pe taburet comunicând cu ea prin semne. Rita n-o luă în seamă, studiindu-și cu atenție unul din picioare, care avea unghiile vopsite într-o culoare țipătoare și pe care și-l adusese la nivelul coapsei.

– Ce înțelegi prin gras? Chiar e obez sau e doar dolofan?

Laura împinse picioarele Ritei ca să poată ajunge la sertarul cu tacâmuri. Ca de obicei, acesta era înțepenit. Rita își duse genunchii

la bărbie.

– Mai bine l-ai uita, comentă ea jucându-se cu unul din cercei. Știi care-mi place mie cu adevărat? Tipul acela care a murit, Jim Morisson. Cânta împreună cu o trupă care se numea "The Doors". Cine ți-a zis asta? Becky LoCaffio? Nu mai pot s-o sufăr. Stai puțin. Laura tocmai scoate niște mâncare din frigider ... ceva cu linte. Mamă, Courtney spune că lintea n-are niciun gust.

– N-are nicio importanță, ea oricum nu e invitată azi la masă, răspunse Laura în timp ce începea să pregătească o salată.

– Bine, mai bine închid, suspină Rita. În curând stăm la masă. Apoi sări de pe masă și se repezi spre Laura.

– Știi, a fost o emisune specială pe MTV cu "Monkees" și Courtney zice că Mickey Dolenz s-a făcut obez.

– Pe măsură ce îmbătrânești arăți din ce în ce mai rău.

– Îți aduci aminte de Jim Morisson?

– Da, a murit. E mai bine să pui ceva grăsime pe tine, nu?

– Becky LoCaffio zice că n-a murit, spuse Rita punând șervețele de hârtie pe farfurii. Cică ar trăi în sudul Franței. Dar Becky spune numai aiureli. Ai muncit cu spor astăzi?

– Așa și așa.

În general, Laura evita s-o plictisească pe Rita cu problemele ei.

– Te înțelegi bine cu ziarista?

– Da. Susan e o femeie foarte simpatică.

– I-ai pomenit ceva despre Seth?

– Sigur că nu!

Laura tăia salata verde cu o energie sporită. Când era singură, îi era greu deja să nu se gândească la Seth, dar când era cu Rita, nu trebuia să mai aibă asemenea preocupări.

– Pun pariu că ar fi fost impresionată și ar fi scris ceva despre asta în articolul ei.

– Rita! Reportajul n-are drept temă subiecte atât de neserioase.

Povestește-mi mai bine ce ai mai făcut la școală.

– Ca de obicei. Crezi că Seth o să sune diseară?

– Nu, dacă o să stai tot timpul agățată de receptor.

Rita luă două pahare din dulap.

– Îți jur că pentru seara asta am terminat. Sper că Seth o să se gândească la noi.

– Și eu sper, nu se putu abține să răspundă Laura.

Privirea ei o întâlni pe cea a Ritei pentru câteva secunde, apoi Laura întoarse capul. Reușea să ascundă mare parte din supărările ei față de Rita, cu excepția unora. De exemplu, Seth.

Rita se apropie de mama ei și o prinse cu mâinile de talie.

– O să vezi, mamă, în curând o să dea un semn de viață. E un tip de treabă.

– Ești drăguță, scumpa mea, șopti Laura cu lacrimi în ochi.

Rita o enerva uneori. Nu era întotdeauna un copil ascultător, dar cu toate astea Laura dorea tuturor mamelor să aibă o fată ca a ei.

Capitolul 9

– Ești în oraș acum?

– Mai stau câteva ore, răspunse Andrew. Aveam niște probleme de rezolvat la Los Angeles și am terminat mai devreme decât mă așteptam. M-am gândit că am putea să luăm masa de prânz împreună, înainte să iau avionul înapoi spre Boston. Știu că e cam din scurt, dar ...

– Nu face nimic, spuse Seth oprind mașina de scris. Încă n-am mâncat. Unde ești?

– La "Best Western" în vestul Hollywoodului. Știi unde e?

– Da. E la câteva minute de mine.

– Câte, adică?

Seth izbucni în râs. Numai Andrew avea pretenția la răspunsuri atât de exacte.

– Dacă nu ajung într-o jumătate de oră, lasă-te păgubaș.

– O jumătate de oră? repetă Andrew. Ce-ar fi să ne potrivim ceasurile?

– Numără doar secundele, Andrew.

Închise telefonul și aruncă o privire fugară foilor de hârtie întinse pe masă. Telefonul lui Andrew sosise tocmai la țanc. Chiar simțea nevoia de o pauză. Apoi scutură din cap, încercând să revină la

realitate. Seth nu mai știa ce oră e și în ce zi se află. Avea mintea confuză. Puțin aer curat îi va umple din nou bateriile.

Tocmai ajunsese în pragul ușii, când observă că nu-și pusese pantofii. Barney veni spre el țopăind și-i mirosi picioarele.

– Îmi pare rău amice, șopti Seth câinelui, dându-i o palmă ușoară la fund, ca să-l trimită înapoi în curte.

În ultimele zile, Seth nu mai avusese timp să se ocupe de doberman. Barney acceptase acest compromis deocamdată, dar cu siguranță în curând își va manifesta proasta dispoziție.

– Ai noroc că nu uit să-ți dau să mănânci! exclamă Seth.

De când plecase Laura, și el sărise peste câteva mese. Intră repede în casă ca să-și pună sandalele și aruncă o privire imaginii lui din oglinda din baie. De când îl părăsise Laura, nici măcar nu se răsese. Spera ca Andrew să nu-l judece greșit. Dar și el purta barbă în studenție.

O briză ușoară și caldă adia în Porsche, care rula cu toate geamurile deschise. Fascinat, Seth privea peisajul din jurul lui ca și când nu l-ar mai fi văzut niciodată înainte. Lumea exista în continuare, populată cu oameni precum Darla Dupree, Zeke Montgomery și toți ceilalți neisprăviți care socoteau că "Bărbatul cu pumnal" avea vreo importanță. Din fericire, echilibrul era restabilit prin persoane ca Andrew și Laura. Primul îl trezea cu spiritul lui ironic și strălucit, iar a doua îi amintea că are o inimă și un suflet.

Laura va fi mândră de el atunci când îi va povesti ce făcuse între timp. Încercase s-o sune, dar telefonul suna ocupat. Și-o imaginase imediat pe Rita agățată de telefon. Doamne! Ce mori stricate erau adolescentele! De mai multe ori fusese prea adâncit în hârțoagele lui ca să mai țină cont de diferența de fus orar. Era prea târziu ca să dea de Laura. Trebuia neapărat s-o contacteze în cel mai scurt timp. În seara asta, își propuse el.

Făcu drumul până la hotelul lui Andrew în douăzeci de minute.

Când ajunse în fața recepționerului, se aplecă peste pupitrul acestuia.

– Am întâlnire cu cineva care s-a cazat la dumneavoastră: Andrew Collins. Doctorul Andrew Collins, adăugă Seth ca să se amuze.

Se întreba dacă Andrew îi spusese funcționarului ce profesie avea. Acesta se uită în registru, dădu din cap și formă numărul camerei lui Andrew.

– Sunteți așteptat, domnule ... ăă ... doctore Collins.

Seth zâmbi. Abia închise telefonul recepționerul, că Andrew își și făcuse apariția în hol. Purta niște pantaloni din pânză kaki, o cămașă albă proaspăt călcată și semăna perfect cu un profesor universitar.

– Seth! Ai venit mai devreme! Ce bine!

Își strânseră mâna cu emoție.

– Ce mai faci, amice? De ce nu m-ai anunțat că vii?

– A fost o chestie petrecută în ultimul minut și am fost tot timpul contra cronometru. Am aterizat aici ieri după-amiază, m-am întâlnit cu un coleg la cină, am stabilit o întâlnire pentru azi-dimineață și mă urc în avion din nou peste două ore și jumătate.

– Mă bucur că m-ai sunat. Unde propui să mergem? La McDonald's?

– Restaurantul hotelului e foarte bun și mai câștigăm și timp pe deasupra. Au licență pentru consumul de alcool?

– Da.

– Atunci e bine.

Comandară hamburgheri și două beri. În timp ce așteptau să fie serviți, Seth își frecă obrazul și zâmbi când auzi fâșâitul bărbii lui, pe care de altfel avea de gând să și-o radă. În ceea ce-l privea pe Andrew, fața lui fără păr îi dădea un aspect și mai clasic. Acum încărunțise pe la tâmple și tunsoarea destul de scurtă îi oferea o înfățișare respectabilă.

– Ia spune, domnule doctor Collins, ce te aduce în colțul ăsta de

lume?

– Dar de când îmi zici "domnule doctor"? protestă Andrew. Auzindu-te, am impresia că ar trebui să port un stetoscop agățat de gât.

– E din cauză că mă impresionezi. Aduci cu un profesor celebru de la universitatea Amherst căruia îi dă mâna să facă șase mii de kilometri în două zile pentru a participa la niște conferințe.

– Cred că și tu călătorești destul de mult.

Seth clătină din cap.

– Te înșeli. Din când în când sunt trimis la locul filmărilor ca să refac o scenă, în general în Mexic, unde costurile de producție sunt mai ieftine. Atunci când merg la New York, o fac pentru propria mea plăcere.

Se gândi la Laura, a cărei prezență îi lipsea teribil. Cât n-ar fi dat să poată merge la ea! Își propuse s-o vadă imediat ce va avea să-i arate ceva mai de doamne ajută.

Chelnerița puse pe masă două halbe de bere și Seth o ridică pe a lui.

– Să bem pentru cât mai multe călătorii în California.

Andrew zâmbi.

– Ca să-ți spun sincer, nu-mi doresc așa ceva, mai ales dacă sunt organizate în stilul în care am avut parte în ultimele două zile. Sunt sleit de puteri. Am fost nevoit să anulez niște cursuri și am vorbit mai mult limba spaniolă în ultimele douăzeci și patru de ore decât în patru ani de studiere a limbilor străine la Universitatea Columbia.

– Exagerezi, protestă Seth. Știu că unii americani consideră California de Sud o țară străină, însă cei mai mulți dintre noi vorbim aici americana.

– Nu e și cazul oamenilor cu care am stat eu de vorbă.

– Erau emigranți mexicani? întrebă Seth.

– Nu, salvadorieni. Fac niște lucrări de cercetare despre El

Salvador și am fost pus în contact cu niște refugiați care trăiesc aici.

Li se aduseră hamburgherii și Seth își puse pe ei mult ketchup

– Scrii altă carte?

– S-ar putea, răspunse Andrew laconic.

– Atunci când o să apară, o să mă asigur că prietenii mei au s-o cumpere.

– Nu te sfătuiesc să faci ceva în sensul ăsta. Riști ca aceștia să nu-ți mai rămână prieteni pentru multă vreme. Sunt convins că lucrarea mea nu va face parte din lista de best-selleruri a ziarului *NewYork Times* și de altfel nici nu sunt interesat să apar în ea.

– Spune-mi, Andrew, îndrăzni Seth, chiar sunt curios ... Când scrii genul ăsta de literatură încerci să fii obiectiv sau te năpustești asupra țintei respective mânat de intuiția ta pe care o crezi dură ca oțelul?

Andrew reflectă îndelung.

– Procedez astfel încât să-mi impun părerile personale cu orice preț, dar mereu sub aparența obiectivității, îi mărturisi în cele din urmă Andrew. Bineînțeles, sunt convins că gândirea mea reflectă realitatea și că e bazată pe o analiză exactă a situației; dar trebuie să recunosc că uneori sunt destul de fățarnic.

– Ca în '72? întrebă Seth. De fapt, ce se întâmplă în Salvador? Eu unul mă simt cam dezorientat de toate crizele astea prin care trece lumea.

– Da, ele există, recunoscu Andrew. În '72 eram mai preocupat de Asia de Sud-Est decât de America Centrală, dar punctul meu de vedere a rămas aproape neschimbat. Sunt pentru păstrarea conceptelor "Un om, un vot", "Puterea Poporului". "Dați pământul celor care-l muncesc" etc.

– Odată ce ai împărtășit idealurile revoluționare e greu să mai renunți la ele, trase concluzia Seth.

În ciuda ținutei sale la patru ace, postului demn de invidiat

dintr-o universitate la modă și propriile ambiții, Andrew nu părea să se fi vândut sistemului. Seth își dorea din toată inima să fie așa. Andrew presimțea și el că urma să aibă o schimbare profundă în conștiința de sine a lui Seth.

– Vorbește-mi și mie puțin despre tine. Pari a fi în plină formă.

– Serios? se hlizi Seth.

Își tăie o bucată mare din hamburgher. Astăzi, mâncarea avea pentru el un gust delicios. Oare când mâncase ultima oară? Un măr azi-dimineață și cafea, multă cafea. De trei zile, nu mai bea altceva.

– Lucrezi la un nou film?

– Da, de fapt, nu prea. Refac un scenariu mai vechi de existența căruia uitasem și simt că parcă m-aș regăsi pe mine însumi. Rareori am fost atât de entuziasmat de un proiect.

– E vorba despre un nou episod din "Bărbatul cu pumnal"?

– Deloc. Ba dimpotrivă. Acest scenariu înseamnă foarte mult pentru mine, Andrew. În el este vorba despre rasismul din anii optzeci. E o poveste simplă, omenească. Poate o să-ți par cam arogant, dar sunt destul de mulțumit de ce a ieșit.

– Se simte că lucrezi la ceva care te pasionează, observă Andrew.

– Mă afund în povestea asta, mă las înghițit de ea și mă distrez la nebunie, exclamă Seth, nemaireușind să-și stăpânească entuziasmul. Dacă o să fie văzut vreodată pe ecran ...

– Cum adică "dacă"? Acum ai devenit celebru la Hollywood și nimic nu te poate împiedica să îți impui o creație la care ții foarte mult.

– Aici te înșeli. Dar știi ce? Puțin îmi pasă. Important e să reușesc să scriu povestea așa cum o simt eu. În caz contrar, o să-mi pierd respectul față de mine însumi.

Andrew începu să se legene cu scaunul de sub el. Pe buze îi apăru un zâmbet.

– Pentru cine faci toate astea?

– Pentru Laura, răspunse Seth fără să stea pe gânduri.

Apoi făcu ochii mari de uimire.

– Cum ai ghicit?

– N-a fost prea greu. Pari a fi un tip cuprins de chinurile iubirii. Te cunosc de multă vreme, așa că am căutat muza care te inspiră.

Sorbi puțină bere.

– Vorbește-mi despre ea, Seth. Cine e această Laura? Vreo starletă de la Hollywood?

Seth aproape se înecă în timp ce înghițea o frunză de salată.

– Nu, fraierule, Laura Brodie.

Fu rândul lui Andrew să fie surprins.

– Laura Brodie? De la *Dream?*

– Evident. A făcut minuni cu mine, mi-a insuflat curajul de a întoarce spatele personajelor mele psihopate. Andrew ... a fost nemaipomenit că ne-am întâlnit cu toții acum o lună.

Andrew clătină din cap.

– Sunt îngrijorat în privința lui Troy, dar îmi pare bine că a venit la aniversarea revistei. Cât despre Julianne, ea o să mă uimească întotdeauna.

– Ai uitat-o pe Kimberly. N-aș fi crezut niciodată că o femeie de treizeci și cinci de ani poate părea atât de dulce.

– Dulce e termenul potrivit pentru ea, spuse Andrew pe un ton plin de dispreț.

– Știu că voi doi nu vă puteți suferi, dar ar fi mai bine să lași deoparte vechile reproșuri, amice. Kim s-a descurcat extraordinar în viață. Frecventează cercurile puterii, ia prânzul cu senatori și muncește pe brânci având totuși mereu aerul că parcă ar fi ieșit dintr-un salon de frumusețe în urmă cu câteva minute.

Andrew înălță din umeri.

– Așa e, mereu s-a priceput să păstreze aparențele.

– Mai are și alte calități, dacă ai binevoi să ți le amintești.

– Ai dreptate, se descurcă mai bine decât mi-aș fi imaginat, recunoscu Andrew cu părere de rău.

– Și e una din cele mai frumoase femei pe care le-am întâlnit vreodată.

– Dacă ești îndrăgostit lulea de Laura, de ce ești atât de sensibil la farmecele lui Kimberly? îl întrebă Andrew cu un aer posac.

– Kim e superbă, dar Laura e magnifică, spuse Seth cu calm.

Apoi, doar la pomenirea numelui Laurei, fața îi fu luminată de un zâmbet.

– Ea crede în mine, Andrew, e sigură că sunt în stare să scriu toate genurile și a reușit să mă convingă și pe mine.

– Mă bucur grozav pentru voi doi.

Andrew făcu o pauză.

– Asta înseamnă că renunți la toate starletele de la Hollywood? îl întrebă el cu o sclipire malițioasă în ochi.

– E foarte posibil, mărturisi Seth. Vedeta ultimului spanac la care am colaborat m-a invitat aseară la cină și am refuzat-o. După părerea ta, ce înseamnă faptul că prefer să stau în birou și să lucrez, în loc să ies cu o femeie frumoasă?

– Înseamnă că ești îndrăgostit. De ce nu mi-ai trimis-o mie pe tânăra aceea drăguță? Sunt sigur că mie mi-ar fi făcut plăcere să mă aflu în compania ei.

– Neștiind că ești în Los Angeles, nu puteam să-ți fac acest serviciu. În plus, oricum ... sunt convins că Darla nu e genul tău. Degeaba e superbă, pentru că n-ai fi putut s-o suporți mai mult de trei secunde. Tu ai căutat mereu fete inteligente.

– Așa este, dar simt nevoia din când în când să verific dacă nu cumva mi s-au schimbat gusturile.

Se uită la ceas și suspină.

– Nu-mi place deloc să alerg după ce am mâncat, dar am un avion de luat.

– Asta înseamnă să fii un tip celebru, glumi Seth ducând mâna la buzunar. Dă-mi voie să achit eu nota. Mă simt vinovat că nu m-am ocupat de tine în timpul șederii aici.

– Nu trebuie, Seth. Toată călătoria îmi este plătită de instituția care-mi finanțează cercetările și factura asta se va adăuga celorlalte.

– Iată o firmă generoasă, observă Seth.

În lumea filmului acest sistem era unul obișnuit, dar își imagina că în mediul universitar lucrurile stăteau cu totul altfel.

– N-am de ce mă plânge, recunoscu Andrew. Sunt foarte bine tratat, dar tare mi-e teamă că așa-zisele mele păreri obiective să nu-mi joace o festă. Nu mi-ar plăcea să ajung șomer.

– Siguranța locului de muncă nu e totul în viață, îi răspunse Seth.

Pentru prima oară de când își câștiga pâinea scriind scenarii, lucra la un proiect care risca să nu-i aducă nimic, în afară de laude prefăcute și refuzuri politicoase. N-avea nicio importanță. Pentru el, era esențial să câștige respectul Laurei și chiar dacă aceasta era singura lui răsplată, îi va fi pe vecie recunoscător pentru asta.

Un telefon care sună în toiul nopții poate speria pe oricine și Laura nu făcea excepție de la regulă. Clipi din ochi, se sprijini într-un cot și văzu după acele fosforescente ale ceasului că era ora două și jumătate.

– Alo? șopti ea cu o voce dogită.

– Laura? Te-am trezit?

Seth ... Fu cuprinsă de un val de emoții, dintre care sentimentul de ușurare era cel mai puternic.

– Bineînțeles, îi răspunse ea, știi ce oră este?

– Da, da, exclamă el cu o voce puternică în care nu se observa niciun pic de vinovăție. Și aici e destul de târziu, dar în ultima vreme am avut de lucru până peste cap. De altfel, din cauza ta am ajuns să fac asta și din acest motiv te ador.

– Cum ai zis?

– Ascultă, îmi petrec zilele și nopțile refăcând "Bariera". Îți amintești de acel scenariu? De fapt, n-a mai rămas practic nimic din el. Am păstrat totuși scena cu meciul de baschet ...

Laura auzi un foșnet de hârtii.

– Și pe cea cu ședința coproprietarilor, pe care am transformat-o în ...

– Seth ...

Bucuria de a-l auzi fu înlocuită de furie.

– Chiar crezi că am chef să analizez scenariul tău în clipa asta?

– Ăăă ... poate că nu.

– Bravo!

– Scuză-mă că nu te-am sunat mai devreme, dar am fost ocupat tot timpul cu scenariul. Am crezut că te interesează ce fac.

– Evident, la o oră decentă.

– Vrei să te sun mai târziu?

– N-are rost. M-am trezit deja. Și până la urmă ce se petrece în scena aceea cu coproprietarii?

Seth izbucni în râs.

– Toate astea se întâmplă din cauza ta, se plânse el. Locuiești prea departe de mine.

– Asta cam așa este.

– De ce nu te întorci aici?

Pe buzele Laurei rătăci un zâmbet ezitant. Lui Seth îi era chiar dor de ea, sau voia doar un punct de vedere critic din partea ei referitor la scenariu?

– Seth ... Ai fi putut să mă suni mai devreme.

– Îmi era tare dor de tine, spuse el pe un ton stăruitor.

– Și mie de tine.

– Atunci, te aștept.

– Seth, nu pot să apar și să dispar de la serviciu de fiecare dată când am chef. De exemplu, atunci când m-am întors de la tine, am

găsit-o pe una din fetele de care mă ocup într-o stare groaznică.

– Povestește-mi.

Laura suspină adânc. În după-amiaza aceea se dusese la Sandra, adolescenta care cedase nervos din cauza disperării. Dennis pretinsese că glumise atunci când o sfătuise să avorteze, îi explică Sandra printre lacrimi. Acum nici nu mai voia să audă despre o femeie care se lepădase de copilul ei. Laura îi spusese imediat că totuși Dennis nu se ocupase niciodată nici de primul copil și că doar căuta un pretext ca să-și recapete libertatea. Laura considera că Sandra s-ar fi descurcat mult mai bine fără Dennis, dar nu era în stare s-o convingă pe Sandra că avea dreptate într-un asemenea moment.

În seara aceea era prea târziu ca să intre în amănunte cu Seth. Laura se simțea obosită. Măcar dacă Seth ar fi putut să-i aducă puțină alinare prin simpla lui prezență... Și acum se confrunta cu inutilitatea de a avea o relație cu un bărbat care trăia la capătul celălalt al Statelor Unite.

– Laura, mai ești pe fir?

– Da, da ... e vorba doar despre o fată care trece printr-o criză și mă simt complet neputincioasă.

Seth rămase tăcut vreme de câteva secunde.

– Uite ce este ... tu stai pe loc, o să vin eu la tine.

– Poftim?

– Ai o mașină de scris?

– Nu, e defectă.

– N-are importanță. O s-o aduc pe a mea. Sosesc mâine sau poimâine.

– Atât de repede?

– Da, doamnă. Nu mai pot să trăiesc fără tine.

– Oh, Seth ... cum nu mi-ai dat niciun semn de viață am crezut că...

– Că nu te iubesc? Laura, ce e cu tine? Până acum ai avut foarte multă încredere în mine.

– Ei bine, te-ai înșelat.

– Am înțeles. Ascultă-mă ... te ador.

Laura avu impresia că-i stă inima în loc. Fu cuprinsă de un fel de amețeală.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă Seth. Ai adormit iar?

– Nu, Seth, dar am crezut că n-am auzit bine.

– Stai liniștită! O să-ți repet în curând aceste cuvinte prin viu grai.

"Și eu te iubesc", își spuse Laura în sinea ei, nereușind să pronunțe cuvintele cu voce tare. Apoi însă fu din nou cuprinsă de îndoieli. Poate că Seth avea nevoie doar de un punct de vedere critic referitor la manuscrisul lui? Faptul că urca într-un avion cu atâta ușurință nu însemna decât că era bogat.

– Vorbește-mi despre ultimul episod din serialul "Bărbatul cu pumnal".

– Filmarea începe săptămâna viitoare. Sper că nu vor avea nevoie de serviciile mele ca să refac niște scene idioate. Dacă nu te deranjează, o să-i dau numărul tău de telefon lui Zeke sau poate o să i-l las pe cel de la salvare. Așa o să învețe să se descurce de unul singur. Ah, uitasem să-ți spun ceva. Refuz să dorm pe canapeaua din sufragerie. Te sărut, draga mea.

– Și eu te sărut.

El închise telefonul.

A doua zi după-amiază, Laura își termină treaba la birou în jurul orei șase. Chiar înainte să plece, Susan îi dăduse un exemplar din articolul pe care-l redactase pentru *Dream.*

– Aștept comentarii, spuse ea.

– O să te sun imediat ce-l citesc, îi promise Laura.

Când ajunse pe coridorul care ducea spre apartamentul ei, în aer mirosea a "chili cu carne". Strâmbă din nas, suspină și deschise ușa.

Când auzi vocea Ritei, se aștepta s-o găsească pe fiica ei lipită de telefon, ca de obicei. De data asta însă, îi descoperi pe Seth și pe Rita instalați confortabil pe canapea și cufundați într-o discuție aparent aprinsă.

– Ai sosit deja? exclamă Laura, căreia nu-i venea să-și creadă ochilor.

I se părea că Seth aterizase în camera ei de zi în mod miraculos. Purta un sacou și niște pantaloni verzi, asortați la o cămașă de un roșu-aprins și părea cât se poate de real. Înainte să apuce să-și revină, el o strângea deja în brațe.

– Mai încet, șopti Laura râzând, jenată de prezența Ritei.

– Nu-i nimic, mamă, o liniști Rita. Și-a dus valiza în camera ta, așa că acum știu totul.

– Câtă indiscreție! exclamă Laura la adresa lui Seth.

– Ai dreptate, protestă Rita. Ce rost are să-ți mai complici viața? Ai văzut? Și-a adus cu el mașina de scris, cea la care își scrie scenariile pentru filme.

– Era și timpul să te întorci acasă, interveni Seth. Fiica ta e moartă de foame. Dacă mai întârziai puțin, o duceam să mănânce o banana split și o pizza la restaurantul din colț.

– Ai auzit, mamă? Banana split!

– Invitația mea rămâne valabilă.

Rita o zbughi spre camera ei ca să-și ia geaca.

– Of, of ... șopti Seth după ce rămase singur cu Laura.

O sărută pe buze cu tandrețe.

– Cum ai făcut de-ai venit așa de repede? îl întrebă Laura.

– Dragostea mi-a dat aripi.

Ea izbucni în râs și se ghemui la pieptul lui.

– Hei, porumbeilor, le strigă Rita, lăsați sărutările pe mai târziu, am stomacul gol.

– Să mergem, spuse Laura luându-l de mână pe Seth.

Restaurantul era aglomerat și din difuzoare se auzeau niște rockuri bubuitoare. Acest lucru îi provocă dureri de cap Laurei, căreia pizza i se păru prea grasă și prea picantă, dar Rita era în culmea fericirii.

– Păcat că nu m-am întâlnit cu nimeni de la școală în seara asta, spuse ea. O știi pe Tara Drake? O dată a făcut cunoștință aici cu Weird Al Yankovich și de atunci vorbește întruna despre asta.

– Așa cum faci tu cu Seth, spuse Laura.

– Când mănânc nu vorbesc, pentru că nu pot să deschid gura, îi răspunse Rita râzând.

Când se întoarseră acasă adolescenta insistă să se uite la televizor, dar Laura o trimise în camera ei să-și facă lecțiile.

– Și eu am de lucru, spuse ea luând în mână un dosar.

– Ce e asta?

– Articolul care urmează să apară despre mine în *Dream* . Ziarista vrea să-mi spun părerea despre subiectul acestuia.

– Ești foarte solicitată de către noi, conțopiștii, glumi Seth. Mâine, o să fii nevoit să-mi citești și mie capodopera.

Laura zâmbi, își scoase pantofii din picioare și se întinse pe canapea. Set deschise televizorul și se uită la un meci de basebal.

– Ei, cum e? o întrebă Seth când Laura termină de citit.

– Nu e rău, dar ... nu știu ... mă face să par atât de ...

– Angelică? o completă Seth.

– Nu, oarecare. Sunt o biată asistentă socială foarte cumințică.

– Și asta îți displace?

– Oh, Seth ...

Ea suspină.

– Mi-am dorit atât de mult să schimb lumea și acum totul mi se pare lipsit de valoare.

Avea un aer total descumpănit. Seth îi mângâie stângaci obrazul și o forță să se întoarcă spre el.

– De cât timp te simți așa?

– Adică epuizată, sfârșită?

El o sărută pe frunte.

– Toată lumea trece prin perioade de descurajare, mai ales în meseria pe care o ai tu. Nu te ajută cu nimic dacă o să faci o criză de culpabilizare.

– S-ar putea să ai dreptate.

– Lasă-i în pace pe ceilalți, îi șopti el la ureche. Dacă ai salvat unul sau doi oameni, înseamnă că ți-ai făcut pe deplin datoria.

Îi căută buzele, o sărută îndelung și o privi drept în ochi.

– La ce oră se culcă Rita?

Laura aruncă o privire spre ușa fiicei sale. Nu se mai vedea lumină sub ușă.

– Avem cale liberă, șopti ea.

Ieșiră din camera de zi în vârful picioarelor. Cum rămaseră singuri în dormitor, Seth îi descheie nasturii de la bluză și-i atinse rotunjimea sânilor.

– Dumnezeule, ce sexy ești! exclamă el încântat.

– Nu mi-a mai spus nimeni așa ceva.

– Înseamnă că ești înconjurată numai de niște tâmpiți, dar asta e în avantajul meu. În felul ăsta, o să te păstrez numai pentru mine.

Se dezbrăcară rapid, după care se întinseră în pat. Seth mângâia trupul Laurei ca și cum i-l descoperea pentru prima oară. Se jucară și se provocară, fiecare luând și dăruind la rândul lui. Palmele alunecară spre curbele senzuale ale Laurei, care fu cuprinsă de un val de senzații magice, recreând atmosfera voluptuoasă a primelor lor îmbrățișări. Pasiunea se împletea cu prietenia și tandrețea. Relaxându-se, se lăsară în voia meandrelor plăcerii. La vârsta lor, învățaseră să nu se mai teamă de fericire, să se bucure de viață fără să-și mai pună întrebări.

– Ești aici ... șopti ea lipindu-se și mai tare de el.

Laura se lăsă invadată de valul de extaz care o străbătea din cap până-n picioare. În brațele lui Seth, iubirea devenea reală. Niciodată Laura nu mai cunoscuse clipe atât de intense.

Peste câteva minute, în timp ce se odihneau, fericiți și satisfăcuți, tăcerea fu ruptă de vocea lui Seth.

– Nu numai că ești o amantă nemaipomenită, dar ești și o mamă minunată.

Surprinsă, Laura se ridică în capul oaselor și se sprijini într-un cot.

– Ce vrea să zică asta?

– Țin foarte mult la Rita. E un copil deosebit.

– Mulțumesc.

– Probabil că n-am dreptul să te întreb asta, Laura, și cred că o să consideri că mă amestec în ceea ce nu mă privește, dar ...

– Ce anume?

– Aș vrea să-mi vorbești puțin despre tatăl Ritei.

Laura făcu o pauză lungă înainte să-i răspundă.

– Ce anume vrei să știi?

– Ce fel de om era?

– Era un tip calm, liniștit și aparent serios ... dar aparențele au fost înșelătoare, realitatea fiind cu totul alta. Era originar din Virginea de Vest și vorbea cu un accent simpatic muntenesc. Studiase literatura la Universitate.

– Era frumos?

Laura zâmbi.

– Da, foarte frumos.

– Țineai mult la el?

– Normal. Crezi că aș fi făcut un copil cu el dacă lucrurile ar fi stat altfel?

– Ți-ai fi continuat planul dacă ai fi știut că te va părăsi?

– Vezi tu, viața e extrem de imprevizibilă. Neil a fost cuprins de

panică.

– Cum ai suportat șocul provocat de plecarea lui?

– Rita mă face fericită. Faptul că eram mamă mă satisfăcea pe deplin.

– Bănuiesc că nu ți-a fost ușor în viața de zi cu zi.

– Evident, dar atunci când un copil ... și chiar un om matur, are nevoie de tine, problemele se pun în mod total diferit. Ești forțat să răspunzi prin "prezent".

– Am înțeles, șopti Seth sărutând-o ușor pe buze.

Capitolul 10

A doua zi dimineață, Seth încerca în zadar să mai doarmă în timp ce auzea ecourile unei dispute între Laura și Rita, care insista să-și dea cu rimel pe gene înainte să plece la școală. Argumentul Laurei cum că acel rimel putea să-i provoace o infecție la ochi îl amuza foarte tare pe Seth. Nu se pricepea deloc la adolescente, dar era ferm hotărât să învețe.

Își amintea cu melancolie de primele lui iubiri cu puștoaice de treisprezece ani care organizau petreceri-surpriză. Atunci când le săruta printr-un colț întunecos al camerei, avea impresia că fusese foarte îndrăzneț.

Gândurile lui Seth se întoarseră din nou la Rita. Aseară, când stătuse de vorbă cu ea, copilul acela îl uimise cu vioiciunea de spirit și inteligența lui. Avea păreri extrem de competente referitoare la muzica pop, sistemul școlar și chiar politică.

Seth așteptă ca ușa de la intrare să se închidă în urma celor două, după care se ridică din pat. Cafeaua era caldă încă. Își turnă o ceașcă, împinse cu dispreț cerealele pe care i le pregătise Laura, își unse o felie de pâine cu unt peste care turnă din belșug dulceață și umplu un pahar cu suc de portocale.

După ce termină de mâncat, se apucă de lucru.

Bâzâitul mașinii de scris îl stimula într-un mod ciudat. Nu ducea lipsă de nimic: nici personajele, nici intriga, nici încrederea în el. Nu-l deranja nici diferența de fus orar, așa că se cufundă cu plăcere în conceperea acelui scenariu care-l obseda zi și noapte.

Pe la ora unu, foamea îl mână înapoi în bucătărie. Când deschise frigiderul, descoperi un rest de pastramă cu linte, pe care-l mâncă rece, ca să nu mai piardă timp. Rita sosi de la școală pe la ora patru și se repezi imediat asupra manuscrisului lui Seth.

– Despre ce e vorba în el? exclamă ea curioasă. I-am spus lui Courtney că o să scrii ceva la noi acasă și nu m-a crezut. Pregătești un nou episod din "Bărbatul cu pumnal"?

– Nu, Rita, răspunse Seth în timp ce-și fricționa ceafa amorțită. De data asta este vorba despre un scenariu serios.

– Ah, da?

Dispăru apoi în bucătărie ca să-și toarne un pahar de lapte și se întoarse imediat.

– Știi ceva? Ar trebui să joace Emilio Estevez în filmul tău. Am văzut "Patinele lui Jodi" la televizor și mi s-a părut tare de tot.

– Da, dar el e alb și filmul meu e despre viața unui copil negru.

– Atunci, Todd Bridges, îi propuse Rita. N-a apărut decât zece minute în filmul "În răspăr", dar nu reușesc să-l uit în rolul de copil paralizat și capricios.

Seth zâmbi.

– Nu e deloc o idee rea. De fapt, poate ai calitățile necesare să te ocupi de pregătirea castingurilor.

Rita începu să țopăie în jurul mesei.

– Serios? Nu râzi de mine? O să discut cu Courtney despre asta. Voiam să deschidem un butic în East Village, dar am auzit că acolo chiriile sunt îngrozitor de mari.

– Dacă te hotărăști să practici această meserie, ar trebui să te muți la Los Angeles, observă Seth.

Ea se opri brusc și se uită fix la el cu ochii ei negri și pătrunzători, mărginiți de gene lungi, care în mod sigur n-aveau nevoie să fi rimelați. Când întâlni privirea insistentă a Ritei, Seth înțelese exact sensul propriilor lui cuvinte. El îi cerea Ritei nici mai mult nici mai puțin decât să vină să se stabilească împreună cu el la Los Angeles.

Rita pricepuse și ea perfect implicațiile propunerii lui Seth. Se trânti pe un scaun, își încrucișă picioarele și-și trecu mâna prin părul ei des.

– Ce-ar fi să stăm puțin de vorbă, Seth?

– Despre ce?

– Ce se întâmplă între tine și Laura? Vrei să se mute cu tine sau ceva de genul ăsta?

– Dar tu ce părere ai despre eventualitatea asta?

– Unde ar urma să locuim?

– În casa mea. Am o vilă imensă. Și un câine. Îți plac animalele?

– Destul de mult ... dar prefer mașinile.

– Atunci când o să fii mare, o să te învăț s-o conduci pe a mea.

– Super! Dar ... Courtney?

– O să vă petreceți vacanțele împreună. Ea ar veni în California și tu te-ai duce la New York.

– Și mama e de acord?

– Nu știu. Încă n-am abordat acest subiect, dar mi s-a părut brusc că asta e o idee foarte bună.

Rita se ridică rapid și se plimbă cu pași mari prin încăpere, după care se așeză cu fundul pe masă, lăgănându-și picioarele.

– Mama e foarte ciudată ... s-ar putea ca ei ideea să nu-i placă. Știi foarte bine că e în stare să te asculte liniștită până la capăt și să închidă discuția spunându-ne că nu-și poate părăsi adolescentele aflate în pericol.

– Mă sperii!

Seth rămase pe gânduri și trase concluzia că era posibil ca Rita să

aibă dreptate. Laura își făcea ușor procese de conștiință în legătură cu datoria sa față de "lume".

– Doar o cunoști pe mama, continuă Rita. E plină de prejudecăți. După ce ar ajunge în California, unde oamenii se îmbracă după ultimul răcnet al modei, s-ar putea să se simtă inferioară acestora.

– Ce vrei să spui? Mie îmi place foarte mult cum se îmbracă Laura.

– Serios? Dar ai văzut cum își poartă părul?

– Ajunge, Rita! Are un păr superb. Și acum, spune-mi în ce tabără o să te afli? Te-ai hotărât să mă susții sau mă lași baltă?

– O să te ajut, Seth, șopti lăsând capul jos.

– Bine, atunci lasă-mă pe mine să acționez.

Rita se răsuci pe călcâie și plecă în camera ei. Seth încercă să se apuce din nou de lucru, dar nu mai reușea să se concentreze. Nu-și mai găsea locul la gândul că Laura l-ar fi putut refuza. El avea mai multă nevoie de ea decât toate fetele de care se ocupase la un loc. Niciodată până atunci nu-i ceruse unei femei să vină să locuiască împreună cu el și de aceea era foarte emoționat.

Atunci când Laura dădu buzna în apartament după aproape cinci ore, scoase un plic roz pe care-l flutură pe sub nasul lui Seth..

– Uite! Kim mi-a trimis o scrisoare.

– Kim Belmont?

Seth se simțea ciudat de ușurat de răgazul care-i fusese acordat.

– Ce spune?

Laura se încruntă ușor în timp ce descifra scrisul grațios al prietenei sale.

– Biata Kim! Pune la punct ultimele detalii ale divorțului.

– Kim se desparte de soțul ei? Eu mi-am imaginat-o mereu ca eroina perfectă din basmul cu zâne care se termină cu "și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți".

– Nu trebuie să te încrezi în aparențe.

Laura împături scrisoarea și și-o vârî în geantă.

– Are aerul că e tare pe poziții, dar tare mi-e teamă să nu se prăbușească atunci când se va termina ce e mai greu. Ce ciudată e viața! ... Suntem convinși că am dobândit fericirea și aceasta dispare fără să-ți dai seama ...

– Nu întotdeauna se întâmplă așa. Uneori, fericirea durează mult.

– Ai dreptate.

Chipul Laurei se lumină de plăcere și se aruncă în brațele lui Seth.

– Mă bucur tare mult că ești aici. Cum ți-ai petrecut ziua?

– Lasă-mă să te ajut să-ți scoți haina, îi propuse el făcând să alunece geaca bleumarin de pe umerii Laurei cu un gest de curtoazie neobișnuit la el.

În realitate, se simțea extrem de stingherit.

– Ce s-a întâmplat? Ai spart ceva? îl întrebă Laura râzând.

– Mamă! Ce mâncăm? o întrebă Rita făcându-și apariția în camera de zi.

– Întoarce-te în camera ta și ai puțintică răbdare, îi ordonă Seth. Eu și mama ta avem ceva de vorbit.

Rita se uită la el cu un aer năucit, apoi își aminti brusc de discuția lor.

– Ah, da, bine ...

Se duse imediat în camera ei și trânti ușa în urma sa.

– De ce totuși simt la tine o oarecare jenă? îl întrebă Laura. Ce puneți la cale voi doi?

– Nimic rău, răspunse Seth.

Neliniștea lui începea să se răsfrângă și asupra Laurei.

– Să auzim! spuse ea cu o voce nerăbdătoare.

– Ți-ar plăcea să te muți în California?

Până la urmă o spusese.

– În California? întrebă Laura ca un ecou. Dar ce e în California?

– Eu sunt, prostuțo.

– Tu ... Vrei să te însori cu mine?

Oare de ce părea atât de surprinsă?

– Da, aș dori să trăiesc alături de tine. Rita e de acord. Are intenția să învețe să conducă mașina.

– Dar de ce ai întrebat-o mai întâi pe Rita?

– Îmi închipuiam că ea o să fie mai greu de convins.

El îi luă mâna și o duse la buze.

– Îți jur că dragostea noastră va dura mult. Mă simt bine cu tine. Am nevoie de tine, înțelegi?

Ea lăsă ochii în jos și în camera de zi se lăsă o tăcere adâncă.

– Da, sunt bună pentru tine ... mai degrabă o voce a conștiinței tale.

– Nu, Laura, ca soarele, ca aerul pe care-l respir. Mă ajuți să-mi găsesc drumul.

Laura părea foarte tulburată. Se desprinse de el și privi în altă parte.

– Ești sigur că nu-ți sunt necesară numai pentru munca ta?

– Laura ...

El o prinse de umeri și o forță să-l privească în ochi.

– Te iubesc, asta nu e de-ajuns?

– Ba da, șopti ea.

– Vrei să-ți cânt ceva îngrozitor de romantic precum "Ai intrat în inima mea"?

Ea își încolăci brațele în jurul gâtului lui și se lipi de el.

– Dacă am fi serioși, am analiza mai pe îndelete această hotărâre, dar s-o ia dracu' de rațiune! Tu trezești în mine dorința de a deveni mai indiferentă la evenimente și a mă bucura intens de viață, Seth. De aceea, răspunsul meu e afirmativ.

– El zâmbi. Ce simplu și luminos i se părea acum totul!

Laura îl iubea pe Seth și credea în sinceritatea vorbelor lui, dar nu suflase nicio vorbă despre o anume legătură care, conform formulei consacrate, ar dura "până ce moartea îi va despărți". Laura nu era obsedată de legitimitatea relației lor, dar el trebuia să țină cont de anumite aspecte practice. Dacă relația cu Seth se va dovedi a fi un eșec, ce se va întâmpla cu ea? Ca să-l urmeze, ea ar renunța acum la tot.

Pe vremea când era mai tânără, Laura nu se preocupa de genul acela de probleme, dar acum avea o fiică în întreținerea ei. De aceea, îi propuse lui Seth o perioadă de probă în timpul vacanței de Paște.

– Îți admir simțul practic, Laura, observase Seth pe un ton ușor supărat.

Până la urmă fusese de acord cu ea, cu condiția ca el să rămână în Brooklyn până la plecarea lor. Laura n-avea nimic împotrivă. Astfel, Rita urma să aibă timp să se obișnuiască și ea cu situația nou creată și în sinea ei Laura se bucura că nu se despărțea de Seth atât de repede.

– Mișto! exclamă Rita în timp ce se dădea jos din taxi.

Exprimase aceeași opinie și la aeroportul John Fitzgerald Kennedy, în Boeingul care-i ducea în California și acum, în fața vilei din Topanga Canyon.

– Cred că sunteți moarte de oboseală, spuse Seth ocupându-se de bagaje. Faceți-vă comode cât timp dau fuga până la familia Morgan ca să-l iau pe Barney și corespondența.

– Merg și eu cu tine, îi propuse imediat Rita. Cine este Barney?

– Câinele meu.

Seth deschise ușa de la intrare și Rita se năpusti înăuntru.

– Mamă, ia uite ce cameră de zi. E mișto, nu?

– Fiica mea dispune de un vocabular compus dintr-un singur cuvânt, se plânse Laura.

Călătoria decursese bine, dar se simțea ușor dezorientată, din

cauza diferenței de fus orar.

– Du-te și culcă-te puțin, iar eu o s-o iau pe Rita cu mine, îi spuse Seth. O să cumpărăm ceva de mâncare pe drum.

Laura era prea obosită să mai stea la discuții. Primi cu recunoștință propunerile lui Seth și se prăvăli pe patul din camera ei.

Peste două ore, lătratul vesel al lui Barney o trezi. Merse împleticindu-se spre baie, unde făcu un duș ca să se trezească. Atunci când ajunse în bucătărie, Seth și cu Rita desfăceau ambalajele proviziilor.

– Acum că ne-am făcut aprovizionarea, spuse Seth, vă invit la restaurant. Trebuie neapărat ca Rita să guste din mâncarea mexicană. Pe drum, o să ne oprim la Melinda. Vreau să-i las un exemplar din "Bariera", ca să-l citească.

Seth îi explicase Laurei că Melinda era impresara care-l lansase la Hollywood, forțându-l să scrie scene de violență. Laura socotea că acea femeie făcuse destui bani pe seama lui Seth, ca să-l mai ajute să plaseze și "Bariera" , care în noua versiune se dovedea a fi și mai reușită.

Bineînțeles că Rita fu fascinată de casa Melindei, care era situată pe plaja Malibu.

Melinda era o femeie între două vârste, cu părul blond-platinat, care mesteca permanent gumă. Îi spuse Ritei "scumpa mea" și-i propuse lui Seth să-i citească scenariul până a doua zi.

– Acorzi o mare importanță acestei lucrări, nu-i așa? îl întrebase ea pe Seth. Și nu conține nici măcar o tăiere?

– Nici măcar una. Ia-ți inima în dinți.

– Ce e aia tăiere? întrebase Rita, după ce ajunseseră în mașină.

– O decapitare, îi explicase Seth. Fiecare film din seria "Bărbatul cu pumnal" avea cel puțin una. "Victoria femeilor Ninja" avea două. În industria cinematografică mi-am căpătat faima de a fi unul din cei

mai buni tăietori de capete de la Hollywood.

– Ce oribil! șopti Laura strâmbându-se.

– Mie însă nu mi se pare nemaipomenit, strigă Rita. Doamna Tashki, profesoara mea de istorie, spune mereu că trebuie descoperite punctele tari ca să le pui în valoare.

Vorbele Ritei o enervară pe Laura. Ea o suspecta pe Rita că-l aprecia pe Seth din niște cauze nocive. Pe de altă parte însă, îi era recunoscătoare lui Seth că era plăcut de fiica ei. Din o mulțime de motive, acest fapt simplifica foarte mult lucrurile.

După cină, se întoarseră acasă la Seth și deschiseră televizorul. Rita observă imediat aparatul video.

– Închiriezi filme porno? îl întrebă ea.

Seth izbucni în râs.

– Scriu scenarii pentru filme imorale și asta îmi ajunge cu vârf și îndesat. Am totuși ceva interesant să vă arăt.

Vârî o casetă în aparat și reveni să se așeze lângă Rita și Laura pe canapea. Pe ecran apăru genericul emisiunii *"Lumea Actualității și Spectacolului"*.

– Chiar suntem obligați să vedem asta? protestă Laura.

– Da, răspunseră ceilalți doi în cor.

– Ai fost nemaipomenită, mamă, trase Rita concluzia, după ce se termină emisiunea.

Laura o privi înduioșată pe fiica ei.

– Ești sigură?

– Absolut sigură. N-ai spus nimic de care să-ți fie rușine.

Laura izbucni în râs, o luă în brațe și o sărută. Adolescenta se depărtă de ea bombănind. Rita era stânjenită de manifestările deplasate ale afecțiunii, își spuse Laura, părându-i rău uneori că fiica ei avea crize de independență.

Vioiciunea adolescentei scădea văzând cu ochii. Acceptă să se ducă la culcare fără să mai facă nazuri. Diferența de fus orar începuse

să-și facă efectul. Imediat după plecarea ei, Seth și Laura se retraseră în camera lor.

– Seth, șopti Laura ghemuindu-se la pieptul lui. Trebuie să stăm de vorbă.

– Te ascult.

– Tu duci o viață total diferită de a noastră, mai plăcută și mai confortabilă ...

– Da, pentru că am mijloacele materiale necesare, pentru tine și pentru noi trei.

– Dar, Seth ... nu-ți putem cere să ne întreții.

El o mângâie pe păr.

– Contul meu din bancă e destul de mare. Aș dori tare mult să ne bucurăm de el împreună.

– Și munca mea?

– Dă-ți demisia. Tu ai nevoie de o pauză de gândire, Laura, să stăm o vreme departe de problemele de până acum.

– Dar ce se va întâmpla cu adolescentele mele aflate în pragul depresiei?

– Or să supraviețuiască, nu-ți face griji. Se vor ocupa alții de ele și cred că o să fie mai bine așa. Tu treci printr-o criză și ești mai puțin dispusă să apleci urechea la durerile altora ... E o chestie normală. Dă-mi voie să-ți relatez povestea unei doamne care se numește Shirley Stone.

– E o rudă de-a ta? întrebă Laura lăsându-și zâmbind capul pe pernă.

– Mama. O ador. Știi ce i s-a întâmplat?

– Nu. Spune-mi.

– Născuse trei băieți și nu avea serviciu. Pentru femeile din acea generație era exclus să poată alege între viața activă și cea de femeie casnică. Mama suporta destul de greu faptul că stătea acasă și asta se simțea și în comportamentul ei zilnic. Într-o bună dimineață ne-a

spus că se săturase ... și și-a căutat o slujbă.

– Nu e ceva original.

– A fost angajată ca secretară, continuă Seth atingând o buclă din părul Laurei. Tatăl meu era furios. Salariul mamei ne făcuse să trecem la o categorie de impozit mai mare, așa că venitul pe care-l aducea acasă era aproape egal cu zero. Dar tata se temea mai ales că vecinii își vor închipui că el nu câștigă destui bani ca să-și întrețină familia. Orgoliul lui Alan Stone era afectat!

– Și ce s-a întâmplat apoi?

– Shirley a refuzat să cedeze. Peste câteva săptămâni, tata se obișnuise cu ideea. Mama se schimbase complet, slăbise cu cinci kilograme, râdea tot timpul și tata era încântat de situație.

Depărtându-se de familie, până la urmă se apropiase de fapt de ea.

– Foarte interesant, șopti Laura. Dar ce legătură are asta cu mine?

– Nimeni nu-ți cere să demisionezi pentru totdeauna, Laura, dar trebuie să-ți acorzi un an de pauză.

– Seth, am luptat atâta pentru independența mea și cu toate astea ideea de a trăi pe spinarea ta nu mă șochează așa de mult. Crezi că sunt normală? Cu ce o să-mi ocup timpul? O să gătesc și o să fac treabă în gospodărie?

– Distrează-te cu cuptorul cu microunde dacă vrei, dar în ceea ce privește menajul, se ocupă o firmă de asta. Tu trebuie doar să te relaxezi, să citești și să mergi la cinematograf. Lenea e o artă care trebuie cultivată, Laura.

Ea izbucni în râs.

– Ești sigur că nu e prea târziu s-o învăț?

– Nu. Această nouă provocare a picat la țanc și tu trebuie să-i răspunzi, spuse Seth, după care o sărută cu patimă.

– Deja te-ai trezit? exclamă Seth intrând în bucătărie.

Laura stătea la masă și-și lua micul dejun.

– La New York e ora unsprezece, îi explică ea.

– Cum de nu s-a trezit Rita?

– Nici măcar o turmă de elefanți care ar trece pe sub ferestrele ei n-ar reuși s-o scoale din somn. În fiecare dimineață trebuie s-o scutur bine de tot.

Seth își turnă o ceașcă de cafea și se așeză lângă ea.

– Am întâlnire cu Melinda la nouă și jumătate. Dacă vrei, trec să te iau pe la prânz.

– Aș prefera s-o duc pe Rita să se plimbe prin Los Angeles. Te deranjează?

– Dimpotrivă. Mă lași la Melinda și poți să iei tu mașina.

– Simt că ești nervos, șopti Laura. Ce s-a întâmplat?

– Ca să fiu sincer, mă tem de întâlnirea asta cu Melinda.

Ea îi luă mâna și i-o strânse cu afecțiune.

– Ea nu e decât impresara ta, Seth, și lucrează în colaborare cu tine de ani de zile. Nu înțeleg de ce ești atât de emoționat.

– N-o să-i placă deloc "Bariera", se plânse el. Simt asta.

– Dimpotrivă. Orice ființă umană ar fi emoționată de scenariul tău.

– După părerea mea, tu nu ești persoana cea mai obiectivă de pe pământ!

– "Bariera" e cel mai bun scenariu al tău, Seth. Dacă nu-i place Melindei, schimbă-ți agentul.

– Nu e așa ușor cum crezi tu, suspină el.

Dar încrederea Laurei în el îl mai liniști puțin. Cu toate astea, respecta și părerea Melindei și pe cea a Laurei. Melinda era o profesionistă, cunoștea piața și realitățile din branșă. Dacă ea respingea "Bariera", trebuia să recunoască faptul că țintise prea sus și ar fi riscat s-o piardă pe Laura.

Ea se uită la ceas, împături la loc ziarul de pe masă și-i spuse că se duce în camera Ritei, s-o pregătească de plecare. Seth o urmări cu

privirea în timp ce ieșea din încăpere. Cât de mult îi invidia buna dispoziție! Spre deosebire de el, ea nu știa nimic despre greutățile industriei cinematografice și ignoranța putea fi socotită uneori o binecuvântare, își spuse el punând pe masă linguriță cu un aer posac. În dimineața aceea nici măcar cerealele lui preferate n-aveau vreun gust.

Oare Laura o să accepte să trăiască împreună cu un bărbat care scria scenarii pentru filme mediocre? Pentru ea, pauza aceea de un an însemna doar să se ocupe de Rita și să se dedice bucuriilor grădinăritului și gătitului. După aceea va pleca din nou în misiune, pentru a "salva lumea". Laura nu se va schimba niciodată.

Pentru Seth, scrierea "Barierei" fusese mai plăcută decât petrecerea unei vacanțe lungi într-o țară îndepărtată, dar după această pauză, s-ar putea să trebuiască să se întoarcă la ocupația dinainte.

Auzi niște scâncete în camera Ritei, apoi vocea Laurei care-i spunea că dacă voia să se plimbe pe Sunset Strip, n-avea decât să se miște mai repede.

– Sunset Strip? exclamă Rita cu o voce ceva mai vioaie. Râzi cumva de mine?

Peste o jumătate de oră, se urcau în Porsche și o luau pe autostrada ce mergea de-a lungul coastei.

– Cică asta e o șosea rapidă, glumi Seth, în timp ce stăteau blocați în trafic.

– E nemaipomenit să te duci la serviciu în cămașă înflorată, spuse Rita. Să nu uiți, Seth să-i spui Melindei că-l vrei pe Todd Bridges să joace rolul băiatului.

– Bine, spuse Seth, gândind că era mai ușor să se înțeleagă cu Rita decât cu mama ei.

Era de-ajuns să scrie un rol pentru Todd Bridges în viitorul film "Bărbatul cu pumnal" și Rita ar fi căzut la picioarele lui. Până la

urmă, le luă trei sferturi de oră ca să ajungă la biroul Melindei, situat într-un zgârie-nori cu geamuri fumurii, din centrul cartierului de afaceri al Los Angelesului.

– Aici ne despărțim, spuse Seth inspirând adânc aer în piept.

Îi întinse cheile Laurei și deschise portiera.

– Ne întâlnim peste două ore. Urează-mi noroc.

– N-ai nevoie de nicio urare, protestă Laura.

El o privi în timp ce ea se instala pe scaunul șoferului, pornea motorul și dispărea după colțul străzii. Pentru câteva secunde de neliniște îngrozitoare, avu impresia că pleca din viața lui pentru totdeauna. N-ar suporta s-o piardă pe Laura și gândul că viitorul lui depindea de verdictul Melindei îl speria de moarte. Seth își dorea din toată inima ca Melinda să-l întâmpine cu o sticlă de șampanie și felicitări. Luându-și inima în dinți, se îndreptă spre ușa de intrare în clădire.

– E prea puțin o jumătate de oră, se plânse Rita în timp ce mama ei o scotea afară din magazinul de discuri Tower Records de pe Sunset Boulevard.

– Deja am întârziat. Mi-am dat întâlnire cu Seth peste douăzeci de minute.

– Dar mi-ai promis să mergem la grădina zoologică.

– Mergem altă dată. Mi-a plăcut foarte mult posterul acela cu Sting. Ție nu?

– Îți place Sting?

– Mi se pare că e sexy, recunoscu Laura.

– Seamănă puțin cu Seth. Are aceeași aură ca și el.

Laura o aprobă zâmbind. Îl zări de departe pe Seth. Se plimba de colo-colo prin mica piață din fața zgârie-norilor. Atunci când îi întinse cheile, el le luă fără să sufle un cuvânt.

– Ei, cum a fost?

– O să vorbim mai târziu despre asta.

Ea îi respectă tăcerea în timp ce o luau pe autostradă, dar în loc să se întoarcă la Topanga Canyon, Seth continuă drumul spre nord, depărtându-se din ce în ce mai mult de centrul orașului. După ce comentă puțin frumusețea peisajului și a băieților de pe plajă, Rita tăcu și ea.

În cele din urmă, Seth se opri pe o plajă aproape pustie. Un bătrân căuta niște comori cu un detector de metale și două tinere făceau plajă ceva mai departe. Seth, Laura și Rita se dădură jos din Porsche.

– Ce mișto! exclamă Rita.

– Ce-ar fi să te duci să faci o baie scurtă? o grăbi Seth.

Rita își scoase imediat pantofii și alergă spre malul mării. Seth o luă de mână pe Laura și începură să se plimbe agale pe nisip.

Până la urmă, nemaiputându-se abține, tânăra femeie îndrăzni să spună:

– Nu i-a plăcut Melindei.

– Exact.

Laura îi studie profilul feței și șopti:

– Îmi pare tare rău, Seth. Ce-a spus?

El dădu din umeri.

– Scenariul e prea clasic, prea cuminte, imaginile n-au forță, conflictele nu sunt conturate cu destulă precizie. Pe scurt, nu merge.

– Asta e părerea ei! se enervă Laura.

– Femeia asta mă stimează, Laura, și ține la mine. I-a părut sincer rău că mă dezamăgește. Ca să-ți spun drept, cred că ... nu sunt suficient de bun pentru tine.

– Dar ce legătură e între mine și povestea dinainte?

– Pentru tine am scris blestematul acela de scenariu! Tu m-ai obligat să-l fac, ca să mă testezi.

– Poftim?

Laura avu impresia că se năruie pământul sub ea.

– Cum poți să spui așa ceva? Te-am îndemnat să scrii "Bariera" pentru că știam că în el te-ai fi exprimat mult mai bine decât în filmele tale obișnuite.

– Ai avut încredere în mine și eu am dat-o în bară.

– Dar eu cred în continuare în tine. Știi foarte bine că n-ai scris niciodată ceva mai bun decât "Bariera". Ai un talent excepțional, așa că mai bine schimbă-ți impresarul. Dacă aș avea bani, aș investi în tine fără nicio ezitare.

– Ție îți plac provocările, dar mie nu.

– Idioata aia de agentă a ta îți cere scene spectaculoase, dar nu numai așa ceva are succes. Luptă-te, nu te lăsa!

Un zâmbet forțat rătăci pe buzele lui Seth.

– Știi, ce o să te întreb n-are legătură cu ce discutam, dar ... De ce mă iubești, Laura?

– Pentru că ești așa cum ești și îți împarți visele cu mine. Nu abandona, Seth!

– Și dacă n-o să am succes, n-o să mă părăsești?

– Nu, dacă ai încerca totul ca să fie filmată "Bariera".

Seth o trase spre el.

– Și eu te iubesc ... pentru că te încăpățânezi să dai viață viselor mele cele mai nebunești.

El zâmbi și observă:

– Tu de fapt nu m-ai forțat să fac un lucru care îmi repugna, Laura, așa că dacă îți închipui că mă las ușor dus de nas, ar fi bine să te gândești de două ori înainte!

– Așadar, o să reziști influenței exercitate de mine? îl necăji Laura.

– Nu-ți mai rămâne decât să-ți încerci puterile cu mine, scumpa mea.

– Dacă e o provocare cum să nu-i răspund?

El îi studie atent chipul și o privi în ochi.

– Vrei să spui că o să rămâi cu mine?

– Evident. Încă n-am terminat de învățat să mă folosesc de cuptorul tău cu microunde.

– Îmi închipuiam totuși că e vorba despre niște motive mai romantice ...

– Precum iubirea pentru tine? Te iubesc la nebunie, Seth!

Izbucniră amândoi în râs și Seth o ridică de la pământ în brațele lui puternice și o învârti până îi veni amețeală. Strigătele și chicotelile lor vesele se amestecară cu zgomotul valurilor care se spărgeau de țărm. Ajunseseră la capătul tuturor obstacolelor care-i despărțeau. Știau că viitorul se anunța luminos, la fel de strălucitor precum soarele care zăbovea acum în înaltul cerului.

Sfârșit